ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರ ವಜ್ರಕುಮಾರ

ಭರತಖಂಡದ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಹಿಚ್ಛತ್ರವೆಂಬ ನಗರವಿದ್ದಿತು. ಸಂತಸನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಸೋಮದತ್ತನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರಾಜಪುರೋಹಿತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಪತ್ನಿ ಯಜ್ಞದತ್ತೆ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಸ್ವಜನಾನುರಾಗಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ಬಸುರಿಯಾದಳು. ಐದನೆಯ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಈಕೆಗೆ ಜಿನಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ, ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಬಯಕೆ ತೀವ್ರವಾಯಿತು. ಜಿನಬಿಂಬವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವಾಯಿತು. ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲೇ ತಂಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಪೆಬ್ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಜಿನಾಗಮಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಕಾತರತೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಈಕೆಗೆ ತೀರ್ಥಂಕರ ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ತಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅನ್ಯರಿಗೆ ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅದಮ್ಯವಾದ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳಿಂದ ಆದಷ್ಟೂ ದೂರವಿರಬೇಕು, ಜಿನಮುನಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಜಿನಮುನಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರದಾನ ನೀಡಬೇಕು ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಯಜ್ಞದತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು ಜೀವ ಕೋಟಿಯ ಮೇಲೆ ಇವಳಿಗೆ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದ ವಿಶ್ವಾನುಕಂಪವುಂಟಾಯಿತು. ಆಹಾರದಾನ, ಅಭಯದಾನ, ಔಷಧಿದಾನ, ಶಾಸ್ತ್ರದಾನಗಳಲ್ಲಿ ವೈಮುರೆಯಲು ಈಕೆ ಹಾತೊರೆದಳು.

ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಬಯಲು ಮಾಡಲು ಹೆದರಿದಳು. ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ತನ್ನ ಬಯಕೆಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳು ತಪ್ಪವು ಎಂದು ಇವಳು ಬಿಸಿಯ ತುಪ್ಪವನ್ನು ತಿಂದ ಮಗುವಿನಂತೆ ಸಂಕಟಪಟ್ಟಳು.

"ನನ್ನ ಬಂಧುಬಾಂಧವರಾರಿಗೂ ಜಿನಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಮೂಗರು ಕಂಡ ಕನಸಿನಂತೆ ನನ್ನ ಸರಿ ಸ್ಥಿತಿಯಾಯಿತು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಇವಳು ಸನೆದುಹೋದಳು. ಈಕೆ ಬಡವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸೋಮದತ್ತನು ಕಂಡು ಕಂಗಾಲಾದನು. ಬಂಧುಗಳು ಈಕೆಯ ಸಪ್ಪೆ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮರುಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

"ಯಜ್ಞದತ್ತೆ, ನೀನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಸರಸಸ್ಪರಿಯೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನಂತೆ ಊಟವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊರಗುತ್ತಿರುವೆ ?" ಎಂದು ಬಂಧುಗಳು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಇವಳನ್ನು ಕೆಣಕಿದರು.

ಜಿನಾಲಯದ ಸುದ್ದಿ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ಉತ್ಸಾಹ ಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜೈನಶ್ರಾವಿಕೆಯರೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಂಟರೂ ಇಷ್ಟರೂ

ಈಕೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು "ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಏನಿದ್ದರೂ ಹೊರಗೆ ಹಾಕು. ಬಯಕೆ ತೀರಿಸಲು ನಾವು ಶ್ರಮಿಸುವೆವು. ನೀನು ನವೆಯುತ್ತಿರುವೆ ಒಳಗಿರುವ ಮಗುವನ್ನೂ ನವೆಸುತ್ತಿರುವೆ" ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರು. ಇವರೆಲ್ಲರ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು "ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನುವ ಆಶೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಣ್ಣು ರಸಭರಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಕುಂಕುಮದ ಬಣ್ಣವಿರುವ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಂದುಕೊಡಿ" ಎಂದು ತನ್ನ ಮನದಾಶೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಏನೋ ಒಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಇವಳ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೋಮದತ್ತನೂ ಬಂಧುಗಳೂ ಬೆರ ಬೆರಗಾದರು.

"ಹುಲಿಯ ಹಾಲು ತರಬಹುದು. ಮೊಲದ ಕೊಂಬನ್ನು ತರಬಹುದು. ಹಲಸಿನ ಹೂವನ್ನು ತರಬಹುದು. ಈ ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರುವುದು ?" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತ ಸೊಂಟ ಮುರಿದವನಂತೆ ಒದ್ದಾಡಿದನು.

"ಬಯಕೆ ತೀರಲೇಬೇಕು. ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ತಂದುಕೊಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇವಳು ಸತ್ತು ಹೋಗಲೂಬಹುದು. ಉದಾಸೀನ ಮಾಡದೆ ಬೇಗ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಂದುಕೊಡು" ಎಂದು ಬಂಧುಗಳು ಸೋಮದತ್ತನನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದರು.

"ಜೆಲ್ಲಿದ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಎತ್ತಲು ಬರುವುದೇ ? ನಾನು ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ತಂದು ಕೊಡಲೇಬೇಕು" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ದೃಢನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಗರ್ಭಿಣಿಗೆ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನೇ ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಸೋಮದತ್ತನು ನದಿ ತೀರದಲ್ಲಿ, ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ, ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೆರೆಗಳ ಏರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊದೋಟಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಅಲೆದಾಡಿದನು. ಕಂಡಕಂಡವರೊಡನೆ ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ಬೇಕೆಂದೂ ಎಷ್ಟು ಹಣವಾದರೂ ಕೊಡುವೆನೆಂದೂ ಗೋಗರೆದನು. ಮರದ ತೋಪುಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕಂಡ ಮರಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲೂ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಸುಳಿವು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅನ್ನ ನಿದ್ರೆಯ ಕಡೆ ಗಮನಕೊಡದೆ ಇವನು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೂ, ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲೂ, ನಗರಗಳಲ್ಲೂ ಅಲೆದಾಡಿದನು.

"ಯಾರಾದರೂ ಸರಿ ಈಗ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಬಂಗಾರ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಕಂಡ ಕಂಡವರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ತಿರುಗಾಡಿದನು. ದನಗಾಹಿಗಳನ್ನೂ ಕುರಿ ಮೇಯಿಸುವವರನ್ನೂ ಬೇಡರನ್ನೂ ಕಂಡು ಮಾವಿನ ಹಣಿಗಾಗಿ ಅಂಗಲಾಚಿದನು.

ಒಂದು ಬೇಡರ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸೋಮದತ್ತನು ಆಗಮಿಸಿ ಅಲ್ಲೂ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತಿದನು. ಒಬ್ಬ ಬೇಡನು ಸೋಮದತ್ತನನ್ನು ಕಂಡು "ಸ್ವಾಮೀ, ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿರುವ ಜಾಗ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು" ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಸೋಮದತ್ತನಿಗೆ ಹೋದ ಪ್ರಾಣ ಬಂದಂತಾಯಿತು.

"ಅಯ್ಯಾ, ಬೇಗ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸು,ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನುಕೊಡುವೆ" ಎಂದು ಇವನು ಆಶೆ ತೋರಿಸಿದನು.

"ಈ ನದಿಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲೇ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಸಾಗಿದರೆ ಅಬ್ಜಷಂಡವೆಂಬ ಒಂದು ಮಾವಿನ ತೋಟವಿದೆ. ತೋಟದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯತನಕ ಕೊಳಕನಾಗಿರುವವನು ಒಂದು ಪಾವಿನ ಮರದಡಿ ಕುಳಿತಿರುವನು. ಬೆತ್ತಲೆಯಾಗಿರುವ ಈ ಹುಚ್ಚ ತನ್ನಲ್ಲೇ ವಟಗುಟ್ಟುತ್ತಿರುವನು. ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಇವನು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಮಾವಿನ ಮರವು ಗುತ್ತಿಗುತ್ತಿ ಹಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಜಗ್ಗಿರುವುದು. ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಡನು ಸೋಮದತ್ತನಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಇವನು ಮಾವಿನ ತೋಪಿಗೆ ಬಂದನು. ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಮಾವಿನ ಮರ ಸುತ್ತಲೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತಾಕಲು ಹೊರಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಮರದಡಿ ಸುಮತಿ ಭಟ್ಟಾರಕರು ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

"ಈ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಮಕದಲ್ಲೂ ಮಾವಿನಹಣ್ಣುಗಳಿಲ್ಲ. ಮುನಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾವಿನಹಣ್ಣು ಜಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಈ ಮಹಾಮುನಿಯ ತಪೋ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅಕಾಲವಾದರೂ ಮಾವಿನ ಮರ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದೆ.ಈ ಮಹಾ ಮುನಿಯು ಬುವಿಗಿಳಿದು ಬಂದಿರುವ ಭಗವಂತನೇ ದಿಟ! ಇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನಾವ ದೇವರಿರುವನು ? ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರಿಲ್ಲಿರುವನು ?" ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಇವನು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಕೊಂಡಾಡಿದನು.

ಸೋಮದತ್ತನು ಬಂದಾಗ ಸುಮತಿಭಟ್ಟಾರಕರು ತ್ರಿಲೋಕ ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿಯ ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಪಠಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಹಸ್ರಾರು ಕಲ್ಪದ ಸೂರ್ಯಭವ ವಿಮಾನದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸೋಮದತ್ತನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹಿಂದಿನ ಭವದಲ್ಲಿ ಇವನು ಆದೇ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಆದೇ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯವರನೆಂಬ ಮಹರ್ದಿಕ ದೇವನಾಗಿದ್ದನು. ಈಗ ಇವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಜಾತಿ ಸ್ಮರಣೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇವನಿಗೆ ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿತು. ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಇವನು ನೆಲಕ್ಕೊರಗಿದನು. ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕಂಡು ನಡುಕವುಂಟಾಯಿತು.

"ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಮಹಾ ಸುಕುಮಾರರು. ಎಂದೂ ಇವರ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿದವರಲ್ಲ. ಇವರಿಗೇನು ಕಡಿಮೆ ? ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಇವರಿಗೆ ದಾಸಿಯಾಗಿರುವಳು. ಇವರು ಸಮಸ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕರತಲಾಮಲಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು. ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಇವರು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅಲೆದಿರುವರು. ನಿತ್ರಾಣಗೊಂಡು ಇವರು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿರುವರು"ಎಂದು ಇವನ ಶಿಷ್ಯರು ಉತ್ತರೀಯವನ್ನು

ನೀರಲ್ಲಿ ನೆನಸಿ ಇವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹಿಂಡಿ ಇವನ ಕಾಲನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಾ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಸೋಮದತ್ತನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಇವನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಅಂಕುರಾರ್ಪಣವಾಯಿತು. ಭವರೋಗವನ್ನು ಬುಡವೇಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರಾಸಕ್ತಿ ಇವನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

"ಪುನರ್ಜನ್ಮವಿರುವುದು ದಿಟ. ನಾನು ಕಳೆದ ಭವದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದೆ. ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವೆನು. ಮುಕ್ತನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಜಿನಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಈ ಮುನಿಗಳ ತೂಕವನ್ನೂ, ಬಣ್ಣವನ್ನೂ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು.

ಇವನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಭವವನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಅರಿತಿರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುವ ಚಪಲದಿಂದ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತನು. ಇವನು ಆಸನ್ನಭವ್ಯನೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ,

"ಆಯ್ಯಾ, ನಿನಗೆ ಜಾತಿಸ್ಮರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ನೀನು ದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ಈಗ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆ. ನನ್ನನ್ನು ಹಿಸುಕಿ ನೋಡುವ ಚಪಲ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹೆಡೆಯೆತ್ತಿದೆ ನಿನ್ನ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಪರಿಹರಿಸುವೆನು. ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೇಳು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಮುನಿಗಳ ಅವಧಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಂಡು ಸೋಮದತ್ತ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದನು. "ಬೇರನ್ನು ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ಎಲೆ ತೋರಿಸಬೇಕೆ ? ನನಗಾದ ಪೂರ್ವಭವಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಇವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವರು ! ಇವರು ತ್ರಿಲೋಕಜ್ಞಾನಿಗಳು. ಇಂಥವರ ಮುಂದೆ ನಾನು ಬಾಲ ಬಿಚ್ಚಬಾರದು" ಎಂದು ಇವನು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿದನು.

"ಮಹಾಸ್ವಾಮೀ, ನನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಅಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಬಯಕೆಯುಂಟಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು ? ಉಳಿದೆಲ್ಲ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನೂ ಮರೆತು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೇಡುತ್ತಿರುವಳಲ್ಲ !" ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಾರಣವನ್ನು ಬೆಸಗೊಂಡನು. "ಅಯ್ಯಾ, ಆಕೆಯ ಗರ್ಭ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವನು. ಹುಟ್ಟಲಿರುವ ಮಗು ಜಿನಧರ್ಮರಕ್ಷಕನಾಗುವನು. ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನಾಗುವನು. ಕರ್ಮವನ್ನು ಅವನು ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸುವನು. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಅವನು ಆನಂದದಾಯಕನಾಗುವನು. ಜಿನಧರ್ಮವೆಂಬ ಕಮಲಾಕರದಲ್ಲಿ ಅವನು ರಾಜಹಂಸನಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸುವನು. ಕವಿ ಜನರೆಂಬ ನಂದನವನದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕೋಗಿಲೆಯಾಗಿ ವಿರಾಜಿಸುವನು. ಅವನು ಬಹುಬೇಗ ಮುಕ್ತನಾಗುವ ಆಸನ್ನಭವ್ಯನಾಗಿರುವನು. ವಿದ್ಯಾಧರರು ಅವನ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡುವರು. ಈ ಭಾವೀಕಾರಣ ಪುರುಷನ ಬಯಕೆಗೆ ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿ ಬಾಯಾಗಿರುವಳು. ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿ ಯಜ್ಞದತ್ತೆಗೆ ಜೈನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿರಲು ಈಗ ಆಶೆ

ಯಾಗಿದೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಲಾರದೆ, ನಿಮ್ಮ ಕಾಟ ತಡೆಯ ಲಾರದೆ ತನ್ನ ಬಯಕೆಗೆ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನ ಬಣ್ಣ ಕೊಟ್ಟಿರುವಳು."

"ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಬಯಲು ಮಾಡಿದರಲ್ಲ!" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾಗಿ ವಿನಯದಿಂದ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮುನಿಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು.

"ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಬೀಳಲಿ. ಸಂಸಾರ ಸುಖವನ್ನು ಒಲೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಈ ಮಹಾತ್ಮರ ಪಾದಸನ್ನಿಧಿಯೇ ಸ್ವರ್ಗ. ಇವರ ಪ್ರವಚನವೇ ಒಂದು ರಾಜಪದವಿ ಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಇವನು ಹಿಗ್ಗಿಹೋದನು. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರ ಕೈಲಿ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಈಗ ಇವನಿಗೆ ಮನೆ ಬೇಡವಾಯಿತು. ಮಡದಿ ಬೇಡವಾದಳು.

"ಜಿನವಾಕ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಮಾತು ಯಾವುದೂ ನನಗೆ ಬೇಡ. ನಾನು ಲೋಕ ದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯದಿರುವ ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಯಾವುದೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಜಿನಾಗಮವನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಾಪವನ್ನು ತೊತ್ತಳತುಳಿಯುವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನಾನು ಕಲಿಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುನಿಗಳ ಪಾದಗಳಲ್ಲೇ ಶರಣಾಗುವೆನು" ಎಂದು ಇವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು.

"ವರಿಸದೆ ಬಂದ ಪ್ರಿಯೆಯ ಹಾಗೆ, ಕೇಳದೆ ದೊರೆತ ಸಾಲದಂತೆ, ಬಿತ್ತದೆ ಬಂದ ಧಾನ್ಯದ ಹಾಗೆ, ಶ್ರಮಿಸದೆ ದೊರೆತ ವಿದ್ಯೆಯಂತೆ, ಔಷಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಗುಣವಾದ ರೋಗದ ಹಾಗೆ ಕನಸು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ನಾನು ಬಯಸದೆ ಇದ್ದ ಜಿನಧರ್ಮ ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈಗ ನಾನು ಈ ಮೋಕ್ಷ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅಲಕ್ಷ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಮೇಲಿನ ನೋಡ ನೋಡಿ ದೋಣಿಯ ನೀರನ್ನು ಹೊರಜಿಲ್ಲಿದ ಕಪಿಯಾಗುವೆನು. ಅನ್ಯರ ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡದ ಸೋಮಾರಿ ಒಕ್ಕಲಿಗನಾಗದಿರೆನು. ಮದುವೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಕಾದು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದವಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂರೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗದಿರದು. ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಬಿಸಾಡುವ ದಡ್ಡನಂತಾಗ ದಿರೆನು. ರಸವಾದವನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುವ ಬೆಪ್ಪನಾಗುವೆನು. ಕಳ್ಳಯನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಅಡಿಕೆ ತೋಟವನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕುವ ಅವಿವೇಕಿಯಂತಾಗುವೆನು" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ಸಾರಾಸಾರವನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಜೈನಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಲಿದನು. ಲೌಕಿಕ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಓಕರಿಕೆ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಮುನಿಯ ಪಾದಮೂಲದಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಜಿನಾಗಮಗಳನ್ನು ಇವನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ದಶಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಇವನು ಸಾಧಿಸಿ ದನು. ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಲೇಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೆಲವು ದಿನ ಸುಮತಿಭಟ್ಟಾರಕರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಪಡೆದನು. ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಲು ಇವನು ಮುನಿಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಮಗಧ ದೇಶದ ಸೌಪಾಳ ನಗರದ ಬಳಿ ಇದ್ದ ನಾಭಿಗಿರಿಗೆ ಬಂದು ತಂಗಿದನು.

ಸೋಮದತ್ತನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು ತಂದು ಯಜ್ಞದತ್ತೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಗುರುಗಳು ಮುನಿಯ ಬಳಿಯೇ ತಂಗಿದ್ದನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದರು. ಅವರು ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೋಜಿಗಗೊಂಡರು.

"ಇನ್ನು ಸೋಮದತ್ತನು ಹಿಂದಿರುಗುವ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಂತೆಯೇ. ಜಿನಮುನಿಗಳ ಶ್ರವಣ ಕೇಳಿ ಇವನೂ ದಿಗಂಬರನಾಗಿರುವನು" ಎಂದು ಬಂಧುಗಳು ಹೆದರಿದವರ ನೆಲೆ ಹಾವೆಸದಂತೆ ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದರು.

"ನನ್ನ ಗಂಡ ಎಲ್ಲರಂತಲ್ಲ. ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಈತನು ತಿಲಕ ಪ್ರಾಯನಾಗಿರುವನು. ವೇದಪಾರಂಗತನಾಗಿರುವನು. ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನಾಗಿರುವನು. ಪುರಾಣಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇವನಿಗೆ ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗಿವೆ. ನನ್ನ ಪತಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸರಿಸಮಾ ನನು. ಇವನು ಎಂದಿಗೂ ಜೈನ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆಯನು" ಎಂದು ಯಜ್ಞದತ್ತೆ ಆಶಾವಾದಿ ಯಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

"ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಚತುರ್ಮುಖನಿಗೆ ಸಮನಾದ, ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನರಾದ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಜಿನಮುನಿಗಳಾಗಿಲ್ಲವೆ? ಅನಂತ ಸುಖವನ್ನು ನೀಡುವ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಒಮ್ಮೆ ಲಭಿಸಿದರೆ ಮುಗಿಯಿತು, ದಿವ್ಯತಪಸ್ಸು ಒಲಿದ ಮೇಲೆ ಕೇಳುವುದಿನ್ನೇನು, ಯಾರು ತಾನೆ ಅವನ್ನು ತೊರೆದು ಬಂದಾರು?" ಎಂದು ಬಂಧುಗಳು ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರು.

"ನನ್ನ ಗಂಡ ಮಹಾವಿವೇಕಿ. ಅವನು ಎಂದಿಗೂ ಜಿನಮುನಿಯಾಗಲಾರ. ಹುತ್ತವೂ ಒತ್ತಲೆಯೂ ಬರಿಯದಲ್ಲನೆಂಬ ನಾಳ್ನುಡಿಯುಂಟು. ಅಲ್ಲಿ ಗುರುವನ್ನು ನಂಬಿಸಿ ತಾನೂ ಮುನಿಯಾದಂತೆ ನಟಿಸಿ ಅಪೂರ್ವವಾದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡೇ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗುವುದು. ನನ್ನ ಗಂಡ ಬಂದೇ ಬರುವನು. ನನಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇ ಹವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಯಜ್ಞದತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನೆಮ್ಮದಿ ಯಾಗಿದ್ದಳು.

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿತು. ಯಜ್ಞದತ್ತೆಗೆ ಪುತ್ರೋತ್ಸವ ವಾಯಿತು. ಮಗುವಿಗೆ ಶ್ರೀದತ್ತನೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಇತ್ತ ಸೋಮ ದತ್ತನು ನಾಭಿಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ತಂಗಿರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಯಜ್ಞದತ್ತೆ ಕೇಳಿ ಪುಲಕಿತ ಳಾದಳು. ತನ್ನ ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಇವಳು ಗಂಡ ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪಡೆಯುವ ಆಶೆ ಹೊತ್ತು ನಾಭಿಗಿರಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಸೋಮದತ್ತ ಮುನಿಯು ಮಂದರಾಚಲದಂತೆ ಅಚಲನಾಗಿ ತಪವೆಸಗುತ್ತಿದ್ದು ದನ್ನು ಇವರು ಗಮನಿಸಿದರು. "ಜಾತಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಜಾತಿ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಾದುದು. ನೀನು ಇಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದೂ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅವಿ ವೇಕಿಯಾಗಿ, ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡು ಜಿನಮುನಿಯಾದೆಯಲ್ಲ! ಸದ್ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಈಗ ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ನೀನು

ಬತ್ತಲೆಯ ಮುನಿಯಾದೆಯಲ್ಲ! ನಿನ್ನ ವಿದ್ವತ್ತಿನ ಮುಂದೆ ಜೈನ ವಿದ್ಯೆಯೇ? ಜೈನರಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟನಾದೆಯೋ ಅಥವಾ ಜೈನಧರ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಧರ್ಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಎಂದು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡಿ ಜಿನಮುನಿಯಾದೆಯೋ ಹೇಳು. ಶ್ರಮಣರು ನಿನಗೆ ಮಂಕುಬೂದಿ ಎರಚಿರುವರು. ನೀನು ಮತಿಗೆಟ್ಟು ಸ್ವಧರ್ಮದಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರುವೆ. ನೀನು ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸೀಮಾಪುರುಷನಾಗಿರುವೆ. ಸಮಸ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ನಿನಗೆ ಕರತಲಗತವಾಗಿವೆ. ನೀನು ಸರ್ವಕಲಾಧರ! ನೀನು ರಾಜಪೂಜಿತ! ನೀನು ಭೂಸುರಾಗ್ರಣಿ! ಈಗ ನೀನು ನೀರು ನೇಣುಗಳಿಗೆ (ಅರ್ಘ್ಯ, ಜನಿವಾರ) ಎಳ್ಳು ನೀರು ಬಿಟ್ಟರುವೆಯಲ್ಲ! ನಿನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಯ್ಯುತ್ತಿರುವರು. ಪರಲೋಕವನ್ನು ನೀನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ವೇದಗಳಿಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿ ನೀನು ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿರುವೆ! ನೀನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬರುವತನಕ ನಾವು ಬಿಡೆವು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಮುನಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು "ನೀನು ಈ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕೂಡಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸಂಗಡ ನೀವು ಮತ್ತೆ ಊರಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಬಂಧು ಬಾಂಧವರು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವರೆಂದು ಸಂಕೋಚ ಪಡಬೇಡ. ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಹೋಮಾದಿಗಳಿಂದ ನಾವು ಶುದ್ಧ ಮಾಡುವೆವು. ನೀನು ಶ್ರೀಮಂತ. ನಿನಗೆ ದೊಡ್ಡ ವೃತ್ತಿಯಿದೆ. ನಂಟರನ್ನೂ ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯನ್ನೂ ನಡುನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಡಬೇಡ" ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಜಡಿಮಳೆಯಂತೆ ಗೊಣಗಿದರು. "ನಾನು ಈತನಕ ಕುಧರ್ಮಿಯಾಗಿ ಹಾಳಾದೆನು. ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ಜಿನರ ವಾಣಿಯ ಮುಂದೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ವಾಣಿಗಳೂ ಸಪ್ಪೆಯೋ ಸಪ್ಪೆ! ಜೈನಧರ್ಮವು ಪ್ರಭಾಕರನಾದರೆ ಉಳಿದ ಧರ್ಮಗಳು ಮಿಂಚು ಹುಳುಗಳೇ ಸರಿ! ಕಠಿಣವಾದ ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಕೈಲಿ ಕಸಿಯದವರು ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹಳಿಯುತ್ತಿರುವರು. ಕೊಲ್ಲಬೇಡ, ಕದಿಯಬೇಡ, ಪರಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಕೆಡಿಸಬೇಡ, ದುರಾಸೆಯಿಂದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬಾಚಬೇಡ, ಸುಳ್ಳಾಡಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಜೈನ ಅಣುವ್ರತಗಳೂ ಮಹಾವ್ರತಗಳೂ ಎಂದಿಗೂ ಕಟ್ಟುವಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ಆಲೋಚಿಸಿ ಮೌನವ್ರತಧಾರಿಯಾದನು. ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ಇವನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ "ನನ್ನನ್ನು ಕೆಡಿಸಬೇಡಿ, ವೈಕುಂಠವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ, ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಈ ತಪಸ್ಸನ್ನು ತೊರೆದುಬಿಡಿ. ನೀನು ನಿರ್ಗತಿಕನಂತೆ ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿರುವೆ, ವನವಾಸಿಯಾಗಿರುವೆ. ಅನ್ನ ಕಾಣದ ತಿರುಕರಂತೆ ನವೆದುಹೋಗಿರುವೆ. ತಬ್ಬಲಿಗಳಂತೆ ಬಡವನಾಗಿರುವೆ. ಹೆಂದಿಯಂತೆ ವೈತುಂಬ ಕೆಸರನ್ನು ರುಬ್ಬಿಕೊಂಡಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಸುಟ್ಟ ಕೊರಡಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ! ರಣರಣ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ದೇಶಿಗನಂತೆ ನಿಂತಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಸಾಲಸಿಗದ ಬಡವನಂತೆ ಹಸಿದುಕೊಂಡಿರುವೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ದೇಹವನ್ನು ದಂಡಿಸುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ!" ಎಂದು ಇವಳು ಮೂದಲಿಸಿ ರೋಧಿಸಿದರೂ ಸೋಮದತ್ತ ಮಿಸುಕಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

"ಓಲಗ ಲೇಸು ಕಾಳಗ ಕಷ್ಟ, ಮದುವೆ ಸುಖಕರ ಆದರೆ ಸಾಕುವುದು ಕಷ್ಟಕರ, ಮಾನ್ಯ ಲಾಭದಾಯಕವಾದುದು ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ತೆರಿಗೆ ಭರಿಸಲಾಗದು, ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭ ಆದರೆ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ, ಸೊರೆ ಸಂವೃದ್ಧಿಯಾದರೂ ಹೊರುವುದು ಮಾತ್ರ ಕಷ್ಟವಾದುದು—ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಾನು ಜಿನಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗುವೆನು. ಮುಂದೆ ನಾನು ತಪವೆಸಗಿ ಮೂಲೋಕಕ್ಕೂ ಅಧಿಪತಿಯಾಗುವೆನು. ತಪಸ್ಸಿನ ಸತ್ಫಲದ ಮುಂದೆ ಲೌಕಿಕ ಸುಖವೆಲ್ಲ ಕಸಕ್ಕೆ ಸಮಾನ. ನರಕಗತಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ತಳ್ಳಲು ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯ ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಾಜ ಬಂದಿದೆ. ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬೆಳೆಸುವುದು ಬೇಡ. ಮೌನವ್ರತವೇ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು. ಮುತ್ತು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ, ಹಾಲು ಕೆಚ್ಚಲಿನಲ್ಲಿ, ಎಣ್ಣೆ ಎಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸ್ವರ್ಗ ಮೋಕ್ಷಗಳು ಜನಿಸುವುವು. ಜಿನಧರ್ಮವು ಮೋಕ್ಷಾಭಿಲಾಷಿಗಳ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಸ್ವರ್ಗಾರೋಹಣ ಬಯಸುವವರು ಜೈನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಜೈನಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಈಗ ಅದಾಗಿ ಜೈನಧರ್ಮ ನನಗೆ ಒಲಿದಿದೆ. ಇದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ನಾನು ಮತ್ತೆ ನರಕಗಾಮಿಯಾಗಲೇ?" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ತುಟಿಪಿಟಿಕ್ ಎನ್ನದೆ ತೆಪ್ಪಗಿದ್ದನು.

ಬಂದಿದ್ದವರು ಮುನಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಜಲನಂತವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

"ಗುರುದತ್ತ ಮುನಿಗೆ ಮಳಮುಖನು ಕೊಳ್ಳಿ ಇಟ್ಟು ಸುಟ್ಟುಹಾಕಿದನು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದು ನನ್ನನ್ನು ಇವರು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೆದರುವವರಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ನನಗೆ ಈ ಉಪಸರ್ಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ಹಿಂದೆ ನಾನಾ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ತಪವೆಸಗಿದ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು "ಈ ಘೋರೋಪಸರ್ಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವತನಕ ಆಹಾರವನ್ನೂ ನೀರನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿರುವೆನು" ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದನು.

ಇವನ ದಾಯಾದಿಗಳು ಮುನಿಯನ್ನು ವಿಚಲಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಸೋಮದತ್ತ ಮುನಿಯ ಸುತ್ತ ನಿಂತು "ಮಹಾಪಾಪಿಯಾದ ನೀನು ಈ ಸತೀಮಣಿಯನ್ನು ತೊರೆದಿರುವೆ! ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನನ್ನೂ ತೊರೆದಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ಪುನ್ನಾಮ ನರಕ ಕಾದಿದೆ. ನಿನ್ನಂಥವನಿಗೆ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಪುಣ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ ಪುರುಷಾರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ. ದಿಗಂಬರರ ಮಾತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟು ಹೆಸರು ತಂದಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ಇನ್ನು ಪರಲೋಕವುಂಟೆ? ನಿನಗೆ ಸತ್ತರೂ ಸುಖವಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋಚಿದಂತೆ ಬೈದರು. ಇತ್ತ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನಾದ ಸೋಮದತ್ತನು "ಈ ಕುಲಗೇಡಿಗಳ ಮಾತೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳನ ಸತ್ಯದಂತಿದೆ. ತಿಪ್ಪೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನೀರಿನಂತಿದೆ. ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಹಲ್ಲಿನಂತಿದೆ" ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಮಾಸದ ಬಂಗಾರದ ಕೊಡದಂತೆ,

ನಿಧಿ ಕಂಡ ಕಡು ಬಡವನಂತೆ, ಬೂದಿಯು ಮುಚ್ಚಿದ ಕೆಂಡದಂತೆ, ಇವನು ನಿರಾಳವಾಗಿದ್ದನು.

ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ತಾನು ಹೆತ್ತ ಹೆಸುಗೂಸನ್ನು ಸೋಮದತ್ತ ಮುನಿಯ ಮುಂದೆ ಮಲಗಿಸಿದಳು. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಗಂಡನು ಮಾಡಿದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದಳು. ತಾನು ಸಾಯುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ಇತ್ತ ಮಗು ಮೋಕ್ಷದ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿನಂತೆ ಇದ್ದ ಮುನಿಯ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ವಿಜಯಾರ್ಧಪರ್ವತದ ದಕ್ಷಿಣ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಅಮರಾವತೀ ಪಟ್ಟಣವಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಧರನಾದ ಶಂಭುವ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಹಿರಿಯ ಪುತ್ರ ಅಭಿನವಕಾಮದೇವನಂತಿದ್ದ ಭಾಸ್ಕರನ ಕಿರಿಯ ಪುತ್ರ ದೇವೇಂದ್ರನಿಗೆ ಹೆಗಲೆಣೆಯಾದ ಮಂದರರಾಜ. ಇವರ ತಂಗಿ ಸುದೇವಿಯು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ಸುಂದರವಾಗಿಯೂ, ಸರಸ್ವತಿಯಂತೆ ಕಲಾವತಿಯೂ ಆಗಿದ್ದಳು.

ಸುದೇವಿ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕನಕಪುರದ ವಿಮಳವಾಹನನೆಂಬ ನರೇಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿದರು. ಶಂಭುರಾಜನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಭಾಸ್ಕರನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ನೀಡಿ ಇವನು ಸುಪ್ರಭರೆಂಬ ಚಾರಣ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ನಿಶ್ಶಂಕೆಯಿಂದ ಇವನು ತಪವೆಸಗಿದನು.

ಮಂದರ ದೇವನು ವಿದ್ಯಾಧರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಧಿಸಿ ಅಣ್ಣನಾದ ಭಾಸ್ಕರನನ್ನು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಓಡಿಸಿದನು. ಆಗ ಭಾಸ್ಕರನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ತಂಗಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ವಿಮಳವಾಹನನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ಇವನು ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ಮನಸಾರೆ ನಂಬಿದ್ದನು. ಧರ್ಮಶ್ರವಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಸಂಕಟವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿನಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ, ಮುನಿಗಳನ್ನೂ ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡುವ ಆಶೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಡದಿ ಮಣಿಮಾಲೆಯೊಡನೆ ವಿಮಾನ ಹತ್ತಿ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿನಭವನಗಳಲ್ಲಿ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಮುನಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಸನ್ನ ಚಿತ್ತನಾಗಿ ನಾಭಿಗಿರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೋಮದತ್ತರ ದರ್ಶನಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಅಗಮಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಬಂಜೆ ಬೆಸಲೆಯಾದಂತೆ ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಸೋಮದತ್ತ ಮುನೀಂದ್ರರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ತಮಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾಯಿತೆಂದು ಈ ಖೇಚರ ದಂಪತಿಗಳು ಹಿಗ್ಗಿದರು.

ಇವರು ಮಗುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕನಕಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಮಣಿಮಾಲೆಯ ಗೂಢಗರ್ಭದಿಂದ ಈ ಪುತ್ರ ಜನಿಸಿದನೆಂದು ಭಾಸ್ಕರನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದನು. ಸುದೇವಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯೊಡನೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನೂ, ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನೂ ಎದುರುಗೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಈ ಅಪೂರ್ವ

ಶಿಶುವಿಗೆ ವಜ್ರಕುಮಾರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಪುತ್ರೋತ್ಸವ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರು.

ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಇವನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಜೈನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದರು. ಇವನು ಅಕ್ಷರ, ಗಣಿತ, ಗಾಂಧರ್ವವಿದ್ಯೆ, ಚಿತ್ರಕರ್ಮ, ಪತ್ರಚ್ಛೇದವೇ ಮುಂತಾದ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಕಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರವೀಣನಾದನು. ಅರವತ್ತು ನಾಲ್ಕು ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲೂ ಇವನು ಪಾರಂಗತನಾದನು. ಪ್ರತಾಪ ಮತ್ತು ತೇಜಸ್ಸುಗಳು ಇವನಲ್ಲಿ ಸಮರಸಗೊಂಡವು. ಕುಲವಿದ್ಯೆ, ಜಾತಿವಿದ್ಯೆ, ತಾನೇ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ವಿದ್ಯೆ ಈ ರೀತಿ ಇವನು ತ್ರೈವಿದ್ಯಾವಿಶಾರದನಾದನು. ವಿದ್ಯಾಧರ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಧರಿಯರು ವಜ್ರಕುಮಾರನ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಗ್ಗಿದರು. ಬಂಧು ಬಾಂಧವರೂ ವಜ್ರಕುಮಾರನನ್ನು ಕಾರಣ ಪುರುಷನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಸಂತೋಷಗೊಂಡರು.

ವಜ್ರಕುಮಾರನು ವಿದ್ಯೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ವಿನಯವನ್ನೂ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡನು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯೇ ಅವನ ಉಸಿರಾಟವಾಯಿತು. ಆಹಾರದಾನ, ಅಭಯದಾನ, ಔಷಧಿದಾನ, ಶಾಸ್ತ್ರದಾನಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಇವನ ದಿನಚರಿಯಾಯಿತು. ಸುದೇವಿಯು ತನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳು ಇಂದುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹವನ್ನೂ ವೈಭವದಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಿದಳು. ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ಇಂದುಮತಿಯು ಪ್ರಾಣಪದಕವಾದಳು.

ಒಮ್ಮೆ ವಜ್ರಕುಮಾರನು ವಿಜಯಾರ್ಧಪರ್ವತದ ಸಿದ್ಧಕೂಟದ ಜಿನಮಂದಿರದ ದರ್ಶನಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು. ಹೇಮಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾಧರಿಯನ್ನು ಹೆಬ್ಬಾವು ನುಂಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಇವನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಬಲದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದನು. ಈಕೆಯು ಸರವಶಳಾಗಿ ವಜ್ರಕುಮಾರನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಎರಗಿದಳು.

"ನೀನು ಯಾರು ? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು ? ಏನು ಸಾಧಿಸಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆ ? ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಇವನು ಕೇಳಿದನು.

"ಚಂದ್ರಪುರದಲ್ಲಿ ಗರುಡನೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಧರ ರಾಜನಿರುವನು. ಈತನ ಮಡದಿ ಮಹಾದೇವಿ. ನಾನು ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಮಗಳು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಪವನವೇಗೆ. ಬಹುರೂಪಿಣೀ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಹೇಮಕೂಟಕ್ಕೆ ಬಂದೆನು. ವಿದ್ಯೆಯು ನನಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದೇ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ನುಂಗಿತು. ನೀನು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಪುಣ್ಯಭಾಗಿಯಾಗಿರುವೆ" ಎಂದು ತನ್ನ ಪೂರ್ವೋತ್ತರವನ್ನು ವಿಶದಪಡಿಸಿ ಪವನವೇಗೆಯು ಇವನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿಯೆಂಬ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬಲವಂತ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಳು.

"ಬಹುರೂಪಿಣಿಯು ನಿನಗೆ ಏಕೆ ವಶವಾಗಲಿಲ್ಲ ?" ಎಂದು ಇವನು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಸಂಜಯಂತ ಭಟ್ಟಾರಕರು ವಿದೇಹ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಘೋರ ತಪವೆಸಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರ ಹಿಂದಿನ ಭವದ ವೈರಿಯಾದ ವಿದ್ಯುದ್ವೇಗ ಖೇಚರನು ಈ ಮುನಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕಡುಗೋಪಗೊಂಡು ಇವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹರಿವತಿ, ಗಜಾವತಿ, ಕಮಲಾ

ವತಿ, ಪುಷ್ಪಾವತಿ ಮತ್ತು ಚಿಂಡನೇಣೆಯೆಂಬ ಐದು ನದಿಗಳ ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಎಸೆದನು. ಮಹಾಮುನಿಯು ಉತ್ತಮ ಕ್ಷಮಾಧಾರಿಯಾಗಿ, ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನನಿರತನಾಗಿ ಜಿನೇಂದ್ರನಾದನು. ದೇವಸಮೂಹವು ಬಂದು ಸಂಜಯಂತ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿತು. ಧರಣೇಂದ್ರನು ಈ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಬಿಂಬವನ್ನು ಆ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಜಿನ ಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬೇಚರರು ಈ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿ, ಬೇರೆ ಕಡೆ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸದಿರಲಿ ಎಂದು ಧರಣೇಂದ್ರನು ಕಟ್ಟುಪಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಅದರಿಂದ ಹೇಮಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯು ನನಗೆ ಒಲಿಯಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಪವನವೇಗೆಯು ವಿವರಿಸಿದಳು.

ವಜ್ರಕುಮಾರನು ಸಂಜಯಂತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞಪ್ತಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಂಡು ಕನಕಪುರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿ ಹಾಯಾಗಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ತಂದೆ ಭಾಸ್ಕರನನ್ನು ಕುರಿತು "ಅಪ್ಪಾಜಿ, ನೀವು ಬೇಚರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಭೂಚರರ ಹೆಂಗಿನಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇರುವಿರಿ ? ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಭಾಸ್ಕರನು ತನಗೆ ತನ್ನ ತಮ್ಮನಿಂದ ಉಂಟಾದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದನು.

"ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ಸದೆಬಡಿದು ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೇ ಅಲ್ಲ" ಎಂದು ಇವನು ಕೆಣಕಿದ ಸಿಂಹದಂತೆ, ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ನಾಗರಹಾವಿನಂತೆ ಕ್ರೋಧಗೊಂಡು ಸೈನ್ಯಸಮೇತ ಬಂದು ಅಮರಾವತಿಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಮಂದರನ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲ ಬಂಡೆಗೆ ತಾಕಿದ ಗಾಜಿನಂತೆ ನುಚ್ಚುನೂರಾಯಿತು. ಇವನು ಸಮುದ್ರಬಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಗ ವಜ್ರಕುಮಾರನು ಬಡಬಾಗ್ನಿಯನ್ನು ತೂರಿದನು. ಮಂದರನು ಉರಗಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟಾಗ ಇವನು ಗರುಡಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟನು. ಅವನು ಮೇಘಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟಾಗ ಇವನು ವಾಯು ಬಾಣವನ್ನು ಇದಿರಾಗಿ ತೂರಿದನು. ಅವನು ಪರ್ವತಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟನು. ಇವನು ವಜ್ರಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಪರ್ವತವನ್ನು ಪುಡಿಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಕತ್ತಲಕಣಿ ಕೊಟ್ಟಾಗ ವಜ್ರಕುಮಾರನು ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟನು. ಮಂದರನು ಸಮ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟನು. ಇವನು ನಿರ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ ತೊಟ್ಟನು. ಮಂದರದೇವನು ಹೆದರಿ ಪಲಾಯನವೆಸಗಿದನು.

ವಜ್ರಕುಮಾರನು ಅಮರಾವತಿಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ತಂದೆತಾಯಂದಿರನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಇವನು ಬೇಚರ ಯುವರಾಜನಾದನು. ಮುಪ್ಪಿನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ವಜ್ರಕುಮಾರನು ವಾತ್ಸಲ್ಯರತ್ನಾಕರನೆಂದು ಅನ್ವರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಚಂದ್ರಪುರದ ಗರುಡವೇಗ ಬೇಚರರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳಾದ ಪವನವೇಗೆಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಸ್ವಯಂವರವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಬೇಚರ ಯುವಕರಿಗೂ ಆಹ್ವಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ವಜ್ರಕುಮಾರನನ್ನು ವಿಶೇಷ ಆಹ್ವಾನಿತನನ್ನಾಗಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು. ಸಹಜ ಸುಂದರಿಯಾದ ಪವನವೇಗೆಗೆ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಸಿಂಗರಿಸಿ

ಸ್ವಯಂವರ ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಕರೆದುತಂದರು. ಇವಳು ಬಂಗಾರದ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಗಮಿಸಿದಳು. ನೆರೆದಿದ್ದ ಬೇಚರರನ್ನೆಲ್ಲ ಸಿಂಹಾವಲೋಕ ಮಾಡಿದಳು. ವಜ್ರಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇವಳು ಪಂಚಬಾಣನ ಸಂಚಿಗೆ ಒಳಗಾದಳು. ರೋಗಿ ಬಯಸಿದ್ದೂ ಹಾಲು ಅನ್ನ, ವೈದ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಹಾಲು ಅನ್ನವೆನ್ನುವಂತೆ ಪವನವೇಗೆಯು ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಸುನಾಚುತ್ತಾ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿದಳು. ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವಿದ್ದವನಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾವುದು ?

ಪವನವೇಗೆಯನ್ನು ಇವನು ಅಮರಾವತಿಗೆ ಕರೆದುತಂದು ಮನೆಮಂಬಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಣ ಬೇಚರ ರಾಜರು ತಂತಮ್ಮ ಪುತ್ರಿಯರನ್ನು ಕರೆದುತಂದು ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಸೌಂದರಿ, ಅನಂಗಮಾಲೆ, ವಿಜಯೆ, ಅನಂಗಸೌಂದರಿ, ಸುಪ್ರಭೆ, ವಿದ್ಯುದ್ವೇಗ, ವಿಜಯಾವತಿ, ರತ್ನಸೌಂದರಿ ಎಂಬ ಕನ್ಯಾಮಣಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ಪ್ರೇಯಸಿಯರಾದರು. ಇವನ ವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ಮಣಿಮಾಲೆಯು ಎಚ್ಚರತಪ್ಪಿ ಅಪೂರ್ವ ರತ್ನಗಳು ಎಲ್ಲೊ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊನೆಗೆ ಪುಣ್ಯವಿದ್ದವರ ಕೈಸೇರುವಂತೆ ಬಂಜೆಯಾದ ನನಗೆ ವಜ್ರಕುಮಾರ ದೊರೆತು ಎಲ್ಲ ವೈಭವವನ್ನು ಕಾಣುವಂತಾಯಿತು ಎಂದು ಇವನು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸೂಜಿನೆಯನ್ನು ನೀಡಿದಳು. ಪವನವೇಗೆಯು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಜ್ರಕುಮಾರನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಇದೇ ನೆಪವಾಗಿ ಇವನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಮೂಡಿತು. ತಾನು ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾಗುವೆನು ಎಂದು ಇವನು ಭಾಸ್ಕರನಿಗೂ ಮಣಿಮಾಲೆಗೂ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

"ಮಗು, ನಮ್ಮನ್ನು ನಡುನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಡಬೇಡ. ನೀನು ತಪವೆಸಗಲು ಕಾಡಿಗೇ ಏಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ? ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು. ಆಗಾಗ ಅಕೃತ್ರಿಮ ಜಿನಾಲಯಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ಮಣಿಮಾಲೆಯು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಇವನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಮಣಿಮಾಲೆಯೇ ಇವನ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಮಧುರಾಪುರದ ಸಹಸ್ರ ಕೂಟ ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದ ಸೋಮದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಬಳಿಗೆ ಇವನನ್ನು ಕರೆದುತಂದು ಇವನಿಗೆ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಿಸಿದಳು.

ವಜ್ರಕುಮಾರನು ಮಿತಭಾಷಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಸಕಲಾಗಮ ಕುಶಲನಾಗಿದ್ದನು. ಸಂಯಮ ಸಾಗರವಾಗಿದ್ದನು. ಗುರುಪಾದ ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಕಷಾಯಗಳು ಇವನ ಬಳಿ ಸುಳಿಯಲು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದವು. ದಶಧರ್ಮಗಳೂ ಈತನಿಗೆ ಒಲಿದಿದ್ದವು. ಇವನು ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿದ್ದನು. ದ್ವಾದಶತಪಸ್ಸನ್ನು ಇವನು ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ಣ ಆಚರಿಸಿ ಗುಣಸ್ಥಾನಗಳ ಏಣಿಯನ್ನು ಏರುತ್ತಾ ಹೋದನು. ಇವನಿಗೆ ಚಾರಣಶುದ್ಧಿಯುಂಟಾಯಿತು.

ಮಧುರಾನಗರದಲ್ಲಿ ಪೂತಿವಾಪನನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಓಹಿಲೆಯು ಪಟ್ಟದರಾಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಇವಳು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಚೂಡಾಮಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಮೂಢತ್ರಯ

ರಹಿತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟಮದಗಳನ್ನು ಇವಳು ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ್ದಳು. ನಿಶ್ಯಂಕಾದಿ ಅಷ್ಟ ಗುಣಗಳು ಈಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಪಂಚಾಣು ವ್ರತಗಳೂ ಈಕೆಗೆ ಪಂಚೈಶ್ವರ್ಯಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಸತ್ಯಸಿಧಿಯಾಗಿದ್ದ ಇವಳ ಕೀರ್ತಿಗೆ ಲೋಕ ಕಿರೀಟಾಯಿತು.

ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಡದಿ ಧನದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಈಕೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಇವರ ಐಶ್ವರ್ಯ ಬೆಂಕಿ ತಾಕಿದ ಅರಗಿನ ಹಾಗೆ ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇವರಿಗೆ ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಬರ ಬಂದಿತು. ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಮುದ್ರದತ್ತನು ಕಾಲವಾದನು. ಧನದೆಗೆ ದುಃಖ ಹೇಳತೀರದು. ಇವಳು ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೂಸನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಮಗು ಅಂಬೆಗಾಲು ಇಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಧನದೆಯೂ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು. ಕೂಸು ಅನಾಥವಾಯಿತು.

ಈ ಮಗು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬಿಸುಟೆ ಎಂಜಲು ಅಗುಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ತಿನ್ನಬೇಕಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಜೈನಧರ್ಮ ಪ್ರಭಾವನಾಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ನಂದನ ಮತ್ತು ಅಭಿನಂದನ ಮುನಿಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎಂಜಲು ಅನ್ನವನ್ನು ಆರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅನಾಥೆಯು ಬಿದ್ದಳು. ಅಭಿನಂದನರು ಈಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು "ಇವಳು ಮುಂದೆ, ಈ ನಗರಕ್ಕೆ ರಾಣಿಯಾಗುವಳು" ಎಂದು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದರು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಬುದ್ಧಾತ್ಮ ಎಂಬ ಬೌದ್ಧ ಸನ್ಯಾಸಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಈಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ವಿಹಾರದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಇವಳನ್ನು ಬುದ್ಧದಾಸಿಯೆಂದು ಕರೆದರು.

ಬುದ್ಧದಾಸಿಯು ವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದುಂಡು ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಯುವತಿಯಾದಳು. ಕಾಮನರಗಿಣಿಯಂತೆ ಸುಂದರಾಂಗಿಯಾದಳು. ಇವಳನ್ನು ಕಂಡು ಸುರಕನ್ನೆಯರೂ ನಾಚುವಂತಾಯಿತು. ಹಾವ, ಭಾವ, ಬೆಡಗು, ಬಿನ್ನಾಣಗಳು ಈಕೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡವು. ಇವಳು ಒಂದು ದಿನ ವಿಹಾರದ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಪ್ರತಿವಾಹನ ಮಹಾರಾಜನು ಮದಗಜದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ವಿಹಾರ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ರಾಜನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬುದ್ಧದಾಸಿ ಬಿದ್ದುದೇ ತಡ ಇವನು ಕಾಮ ಪರವಶನಾದನು. ರಾಜನು ವಿಹಾರ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಈಕೆಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಗಮನಿಸಿ ಬೆರಗಾದನು. ಅರಮನೆಗೆ ಇವನು ಹಿಂದಿರುಗಿದರೂ ಇವನ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಬುದ್ಧದಾಸಿಯ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಿತು. ಹೆಗ್ಗಡೆಯರನ್ನು ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬುದ್ಧಾತ್ಮನ ಬಳಿ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಬೇಡಿದನು. ತಿರುಕನಿಗೆ ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ ಬುದ್ಧಾತ್ಮನು ಸಂತಸಗೊಂಡು 'ಋಷಿವಾಕ್ಯಫಲಿಸುವ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ' ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲೇ ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಪುಲಕಿತನಾಗಿ 'ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ನಾನು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡುವೆನು. ಈ ಕೂಸು ಯಾವ ಮಹಾ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ' ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಪ್ರತಿವಾಹನನು ಬುದ್ಧದಾಸಿಗೆ ದಾಸಾನುದಾಸನಾದನು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಇವಳ ಸೆರಗನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರೆಕ್ಷಣವೂ ಇವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದೆ ರಾಜನು

ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಉಳಿದ ರಾಣಿಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡೆಗಣಿಸಿದನು.

ಓಹಿಲೆಯು ಪ್ರತಿವರ್ಷದಂತೆ ಜಿನಪೂಜೆಯನ್ನು ಸಂಭ್ರಮವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲು ತವಕಗೊಂಡಳು. ಆಗ ಬುದ್ಧದಾಸಿಯು ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಒಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಜಿನನ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಮಾಡುವ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿದಳು. ಇದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಾತ್ಮನೂ ಪ್ರಚೋದನೆಯನ್ನಿತ್ತನು. ಓಹಿಲೆಯ ಕಣ್ಣಿದಿರಲ್ಲೇ ಆರಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬುದ್ಧದಾಸಿಯು ಬುದ್ಧನ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದಳು. ಜಿನನ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಹಾಯವೂ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಿದಳು. ಬಂಗಾರದ ರಥದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧನ ರತ್ನಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಕೂರಿಸಿ ಎಲ್ಲ ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಯೊಡನೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಉತ್ಸವ ಮಾಡಲು ಸನ್ನದ್ಧಳಾದಳು.

"ಅಲ್ಪನಿಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಬಂದರೆ ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿಸಿದನು ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ಬುದ್ಧದಾಸ ತಂಗುಳು ತಿರುಕ. ಇವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಬುದ್ಧದಾಸಿಯು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಬುದ್ಧನ ಉತ್ಸವವನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿರುವಳು. ಜಿನೇಂದ್ರನು ಪಾಂಡ್ಯರಾಜ ಮನೆತನದ ಕುಲದೈವ" ಎಂದು ಓಹಿಲೆಯು ಕುಪಿತಳಾಗಿ ಕೊರಗಿದಳು.

ಇವಳು ಸೋಮದತ್ತ ಮುನಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ "ಸ್ವಾಮೀ, ಹಿಂದೆ ಹೇಗೆ ಜಿನೋತ್ಸವ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೋ ಅದೇರೀತಿ ಈ ಬಾರಿಯೂ ನಡೆಯಬೇಕು. ಈ ಉತ್ಸವ ನಿಂತು ಹೋದರೆ ನಾನು ಆಮರಣಾಂತ ಅನ್ನ ನೀರನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವೆನು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುನಿಗಳ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ತನಗೆ ತಾನೇ ವ್ರತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

"ತಾಯೀ, ಗಾಬರಿಪಡಬೇಡಿ. ಈ ಬಾರಿಯೂ ಜಿನೋತ್ಸವವು ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ವೈಭವವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು. ನೀವು ವಜ್ರಕುಮಾರ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ಸೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ಕೈಗೂಡುವುದು" ಎಂದು ಸೋಮದತ್ತನು ಅಭಯ ನೀಡಿದರು.

ಓಹಿಲೆಯು ವಜ್ರಕುಮಾರ ಮುನಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಗೂ ಬಂದು ತನ್ನ ಶಪಥವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದಳು. "ಈಗ ನಾವು ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರರಾಗಬೇಕು. ಧರ್ಮದ ಜೀವಾಳವೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯ. ವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಸರ್ವಮಂಗಳಕಾರಿಯಾದುದು. ವಾತ್ಸಲ್ಯವು ಕೈವಲ್ಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಂಠೀಹಾರವಾಗಿದೆ. ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಕರ್ಮದ ಬೇರುಗಳು ಸಡಿಲವಾಗುವಾಗುವುವು. ಜಾತಿಮತವನ್ನು ಮರೆತು ನಿಜವಾದ ಜೈನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಮಳೆಗರೆಯಬೇಕು. ಜೈನಧರ್ಮದ ನವನೀತವೇ ವಾತ್ಸಲ್ಯವಾಗಿದೆ. ವಾತ್ಸಲ್ಯವಿಲ್ಲದವನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಎಷ್ಟು ಗುಣಗಳಿದ್ದರೂ ಅವೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುವು" ಎಂದು ವಜ್ರಕುಮಾರ ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ವಾತ್ಸಲ್ಯಾಂಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿ "ತಾಯಿ, ನೀನು ಭವ್ಯರ ರಾಜಮಾತೆಯಾಗಿರುವೆ. ವೃಥಾ ಪಣತೊಡುವುದು ಬೇಡ. ನೀನು ಬಯಸಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬಂಗಾರವಾಗುವುದು ! ನಾಳೆ ಖೇಚರ ರಾಜರಿಂದ ಈ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಾನಗರದ ಜಿನ

ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವನು. ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತಳಾಗಿರು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಅಭಯ ಹಸ್ತ ನೀಡಿದರು.

ಓಹಿಲೆಯು ಚಂದ್ರೋದಯವಾದಾಗ ಸಮುದ್ರ ಉಕ್ಕುವಂತೆ ಉತ್ಸಾಹ ಗೊಂಡಳು! ಇತ್ತ ಚಾರಣ ಋದ್ಧಿಧಾರಿಗಳಾದ ವಜ್ರಕುಮಾರರು ಮನೋವೇಗದಲ್ಲಿ ಅಮರಾವತಿಗೆ ಭಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ಅರಮನೆಯನ್ನು ಇವರು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಭಾಸ್ಕರನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದಿಳಿದು ಬಂದು ಇವರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದನು. ಮಣಿಮಾಲೆಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆಕೆ ರೋಮಾಂಚನಗೊಂಡು ಬಂದು ಮುನಿಗಳ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿದಳು. ಪಾದೋದಕವನ್ನು ಖೇಚರ ದಂಪತಿಗಳು ತೀರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಲೆಗಳಿಗೆ ಚಿಮುಕಿಸಿಕೊಂಡರು. ಮುನಿಗಳ ಪಾದಗಳನ್ನು ಈ ಸತಿಪತಿಯರು ಮೃದುವಾಗಿ ಒತ್ತುತ್ತಾ "ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಏನಪ್ಪಣೆ? ನಾವು ತಮ್ಮ ದಾಸಾನುದಾಸರು. ತಮ್ಮ ದರ್ಶನದಿಂದ ನಾವು ಪಾವನರಾದೆವು. ಕೈವಲ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು!" ಎಂದು ಭಾವೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳಿದರು.

"ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮ ಸಕಲ ವೈಭವದೊಡನೆ ಕೂಡಲೇ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರಾನಗರಿಗೆ ಹೊರಡಬೇಕು. ಪೂತಿವಾಹನ ರಾಜನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದ ಓಹಿಲೆಗೆ ಆನಂದವಾಗುವಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಜಿನೋತ್ಸವವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಮುನೀಂದ್ರರು ಆಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಮಹಾಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಖೇಚರ ದಂಪತಿಗಳು ಮುನಿಗಳ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ವಿಜಯಾರ್ಧಪರ್ವತದ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾಧರ ರಾಜರನ್ನೂ ಅವರ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾಧರ ವೈಭವದೊಡನೆ ಭಾಸ್ಕರನೂ, ಮಣಿಮಾಲೆಯೂ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು.

ಆಗಸದ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲೂ ಖೇಚರ ವಿಮಾನಗಳು ಹಾರಾಡಿದವು. ದಶದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೂ ಮಂಗಳವಾದ್ಯ ಮಾರ್ದನಿಯಾಯಿತು. ಪರ್ವತಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಗಸಕ್ಕೆ ಹಾರಿದುವೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಖೇಚರರ ಆನೆಗಳು ಶೋಭಿಸಿದವು. ಕುದುರೆಗಳಿಗೆ ಗರಿಮೂಡಿದಂತೆ ಅಂಬರದ ತುಂಬ ಖೇಚರರ ಕುದುರೆಗಳು ಹಾರಾಡಿದುವು. ದೇವಾಂಗನೆಯರು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ತೊರೆದು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ತುಂಗಿದಂತೆ ಖೇಚರಾಂಗನೆಯರು ಕೋಲಾಹಲವೆಸಗಿದರು. ಸೋರ್ಮುಡಿಯ, ಬಳಲ್ಮುಡಿಯ ಖೇಚರಾಂಗನೆಯರು ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ದಂಡೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಘಮಘಮಿಸಿದರು! ಚಂದ್ರಮಂಡಳವು ಬಹುರೂಪಿಣೀ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದಂತೆ ಬಂಗಾರದ ವಿಮಾನಗಳು ಹಾರಾಡಿದವು. ರಜತ ವಿಮಾನಗಳೂ, ಪದ್ಮರಾಗರಂಜಿತ ವಿಮಾನಗಳೂ ಮುತ್ತಿನ ಸರಗಳಿಂದ ಆವೃತವಾದ ವಿಮಾನಗಳೂ, ಪಚ್ಚೆಯ ವಿಮಾನಗಳೂ ಹಾರಾಡಿದವು. ಬಂಗಾರದ ಗಾಲಿಗಳಿರುವ ರಥಗಳು ಆಗಸದ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲೂ ಸಜ್ಜಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದುವು. ಶಂಖ, ಕಹಳೆ, ಕರಡೆ, ಮದ್ದಲೆ

ತ್ರಿನಳಿ, ಭೇರಿ ಇವುಗಳು ಮೊರೆಯುತ್ತಿರಲು, ಸಾಲ್ಗಿಂಡ ಬೆಳ್ಗೊಡೆಗಳು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿರಲು, ಖೇಚರ ವೈಭವವೇ ಆಗಸದ ತುಂಬ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು.

ಗಗನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಗಗನ ಔತಣಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ, ಕ್ಷೀರಸಾಗರವು ಬೇಸರ ಕಳೆಯಲು ಆಗಸಕ್ಕೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದಂತೆ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನ ಕೀರ್ತಿಯು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಾ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಂತೆ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರೆಗೆ ಖೇಚರ ಪರಿವಾರ ಆಗಮಿಸಿತು. ಖೇಚರ ಸೈನಿಕರು ಮಿಂಚಿನ ಬಳ್ಳಿಯಂತಿದ್ದ ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕಾವಲು ನಿಂತರು. ಖೇಚರ ಕನ್ಯೆಯರು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿ ಸಡಗರಗೊಂಡರು. ಖೇಚರ ಸೇನಾಧಿಪತಿಗಳು ಬೃಹದಾಕಾರ ತಾಳ ಬೆಂಗಾವಲಿಗೆ ನಿಂತರು. ಯಾವ ಅಡಚಣೆಯೂ ಬರದಂತೆ ದಗ್ಬಂಧನವೆಸಗಿದರು.

ಆಗಸವೆಲ್ಲ ವಿಮಾನಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು. ಭೂಮಂಡಲವೆಲ್ಲ ರಥಗಳಿಂದ ಭರಿತವಾಯಿತು. ಆಗಸದ ಸಂದು ಗೊಂದುಗಳೆಲ್ಲ ಧ್ವಜಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವು. ದಶದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೂ ಜಯ ಜಯಕಾರ ಮೊಳಗಿತು. ಸಮವಸರಣವು ರಚಿತಗೊಂಡಂತೆ ವಿದ್ಯಾಧರರೂ, ಖೇಚರರೂ, ದೇವತೆಗಳೂ ಜಿನಪೂಜೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಟ್ಟು ಅನುಮೋದನ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಬಾಚಿದರು. ಎಂಟುದಿನ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಜಿನಪೂಜೆ, ಜಿನ ಸ್ತವನ, ಜಿನರಥಗಳ ಓಡಾಟ ಇವುಗಳಿಂದ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರೆಯು ಭುವಿಗಿಳಿದ ಸಮವಸರಣವಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸಿತು. ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಅಹಿಂಸಾ ಸಂಭ್ರಮ ನೆರವೇರಿತು. ವಿದ್ಯಾಧರರು ಓಹಿಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು "ತಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪದಂತೆ ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನೆಯಾಯಿತು, ತಮ್ಮಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲ ಜಿನಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಪುನೀತರಾದೆವು" ಎಂದು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಶಿರೋಮಣಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

ಓಹಿಲೆಯು ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರರಾದ ವಜ್ರಕುಮಾರ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು "ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಕಾರದ ಜಿನಸ್ತೂಪವನ್ನು ನವರತ್ನಗಳಿಂದ ರೂಪಿಸಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು" ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಖೇಚರೇಂದ್ರನು ಮರುಮಾತಾಡದೆ ವಜ್ರಮಯವಾದ ಜಿನಪ್ರತಿಮೆಗಳು ಇಡಿಕಿರಿದ ಸ್ತೂಪವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ದಕ್ಷಿಣ ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಯೇಬಿಟ್ಟನು. ಇದರ ಸುತ್ತ ಮಾನವರು ಪ್ರವೇಶಿಸದಂತೆ ದಿಗ್ಬಂಧನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ಭಾಸ್ಕರನು ತನ್ನ ಪ್ರಜಾಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಅಮರಾವತಿಗೆ ಹೋದನು. ಓಹಿಲೆಯು ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನೆರವೇರಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸೋಮದತ್ತರಿಗೂ, ವಜ್ರಕುಮಾರರಿಗೂ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನೆರಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ದಿಗಂಬರ ದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂ ಕಾವ್ಯವಾಗಿ ಧರ್ಮಾಮೃತವನ್ನು ಬರೆದಿರುವನು. ಈ ಕೃತಿಯ ಎಂಟನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಾಂಗವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿರುವನು. 'ಭರತೇಶ ವೈಭವ'ವನ್ನೂ ಕುಂದಕುಂದರ 'ಪ್ರವಚನ ಸಾರ – ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯ, ಸಮಯಸಾರ ಇವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ವಾತ್ಸಲ್ಯಾಂಗವನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು. (10-1-1995)

ಪ್ರಭಾವನಾಂಗಪಟು ವಿಷ್ಣು ಕುಮಾರ

ಕುರುಜಾಂಗಣ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ. ಇಲ್ಲಿ ಮಹಾಪದ್ಮನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಪ್ರಿಯತಮೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿಮಹಾದೇವಿ. ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಕುಮಾರ ಮತ್ತು ಪದ್ಮ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಪುತ್ರರಿದ್ದರು. ಈ ಪುತ್ರರಿಬ್ಬರೂ ಜಿನ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಶೂರರಾದ ಇವರು ದೃಢಚಿತ್ತರೆನಿಸಿ ಮಹಾಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ಶ್ರುತಸಾಗರಾಚಾರ್ಯರು ಐನೂರುಮಂದಿ ಮುನಿಗಳೊಡನೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಹಿರೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ಋಷಿನಿವೇದಕನು ಈ ಮುನಿಸಂಘದ ಆಗಮನವನ್ನು ಮಹಾಪದ್ಮನ ಬಳಿಬಂದು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡನು. "ಹನ್ನೆರಡು ತಪಸ್ಸುಗಳೂ ನೈನೆತ್ತಂತೆ ರಾರಾಜಿಸುವ ಮಹಾಮುನಿಗಳು ಐನೂರು ಮಂದಿ ಆಗಮಿಸಿರುವರು. ಶ್ರುತಸಾಗರರು ಈ ಸಂಘದ ಆಚಾರ್ಯರು " ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ರಾಜನು ಋಷಿನಿವೇದಕನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಇಳಿದು ಋಷಿಗಳು ತಂಗಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಏಳುಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆನಂದಭೇರಿ ಮೊಳಗಿತು. ಭೇರೀರವವನ್ನು ಆಲಿಸಿ ನಗರದ ಸಮಸ್ತ ಶ್ರಾವಕರೂ ಮುನಿಗಳ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ರಾಜನೂ ತನ್ನ ಪರಿವಾರಪೊಡನೆ ಹೊರಟುಬಂದನು. ಮೇರುಪರ್ವತವನ್ನು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡುವ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಂತೆ ರಾಜಪರಿವಾರ ಮುನಿಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಮೂರುಬಾರಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಶ್ರುತ ಸಾಗರರ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಧರ್ಮಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ವೈಯೆಲ್ಲ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಪಾಪ ವಿನಾಶಕವಾದ ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮವನ್ನು ಮಹಾಪದ್ಮನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಲಿಸಿ "ಮಂಜನ್ನು ನೆಚ್ಚಿ ಬೀಜ ಬಿತ್ತುವವನೂ, ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವವನೂ, ಭೋಗರೆವ ಮಹಾನದಿಯನ್ನು ಕೈಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನು ಎಂಬುವವನೂ, ರಾಜ್ಯವೇಹವುಳ್ಳವನೂ ಕಡುಮೂರ್ಖರೇ ಸರಿ, ಬೂದಿಯಾದ ಪುರಲೆಯಂತೆ, ಹಿಂಡಿಯಾದ ಎಳ್ಳಿನಂತೆ, ತಿಂದ ಅನ್ನದಂತೆ, ರಸ ನೀಗಿಕೊಂಡ ಕಬ್ಬಿನಂತೆ, ಬೇಸಗೆಯ ಮೇಘದಂತೆ, ಕಾರ್ಗಾಲದ ಬಿಸಿಲಿನಂತೆ, ಗತಿಗೆಟ್ಟ ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಸಾಲದಂತೆ, ಹಲ್ಲಿನ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಡಕೆಯಂತೆ, ಬೇರಿಲ್ಲದ ಮರದಂತೆ, ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ ಸೊಡರಿನಂತೆ, ಬಡವನ ದರ್ಪದಂತೆ, ನೀರನೇಲಣ ಗೆರೆಯಂತೆ, ಜಗಳ ತಂದಿಕ್ಕಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೂರುವ ಸೂಳೆಯಂತೆ, ಇರುವ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೂ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಪತ್ನಿಯರನ್ನೂ, ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಬರುವ ಮಾತಾಪಿತರನ್ನೂ ಕೂಡಲೇ ತೊರೆಯಬೇಕು" ಎಂದು ಇವನು ಸಂಕಲ್ಪತೊಟ್ಟನು.

ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಪತ್ನಿಯರನ್ನೂ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಬರಮಾಡಿ "ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯ ಸತ್ಫಲವಾಗಿ ಈ ತನಕ ರಾಜನಾಗಿದ್ದೆನು. ಇನ್ನೂ ನಾನು ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ

ಆಸೆಪಟ್ಟರೆ ಬೀಜವನ್ನೇ ಕಬಳಿಸಿದಂತಾಗದಿರದು. ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಮುಂದಿನ ಫಲಕ್ಕಾಗಿ ಬೀಜವನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡುವಂತೆ ನಾನೂ ಈಗ ಹಿಂದಿನ ಪುಣ್ಯಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ಮುಂದಿನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಬೇಡವೆ? ಪರಲೋಕವನ್ನು ಮರೆತು ಐಹಿಕ ಸುಖವನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಾನು ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಿರುವೆನು. ಈಗ ನಾನು ಜಿನರೂಪಧಾರಿಯಾಗುವೆನು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪದ್ಮನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರನನ್ನು ಯುವರಾಜನಾಗೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಅಪ್ಪಾಜಿ, ತಮಗೆ ಬೇಡವಾದ ಈ ರಾಜಪದವಿ ನನಗೂ ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ಪಾಡು ನನಗೂ ಇರಲಿ ನನಗೂ ವಿಷಯಸುಖ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ತಾವು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಮಡದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನಾನೇನು ದಡ್ಡನೇ? ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನ ಹಿತಕರ, ಯುದ್ಧ ಕಷ್ಟಕರ ಎನ್ನುವಂತೆ ಜಸಲನಿಗೆ, ಅಜ್ಞಾನಿಗೆ ವಿಷಯಸುಖ ಅಮೂಲ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು, ಅನಂತರ ಒದಗಿಬರುವ ನರಕಕ್ಕೆ ಅವನು ಹೆದರುವನು" ಎಂದು ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರನೂ ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು.

"ತಿರುಕನಿಗೆ ತೊನ್ನೆ ಮತ್ತು ತುಪ್ಪ ದೊರೆತಾಗ ನೈವುರಿಯುವನು. ನರಕದಿಂದ ಬಂದವನು ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗುವನು. ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಬಂದವನು ಲೌಕಿಕ ಸುಖಕ್ಕೆ ಬಾಯ್ ಬಾಯ್ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರನು ಅಸಾಮಾನ್ಯನು" ಎಂದು ಮಹಾಪದ್ಮನು ಮಗನ ಬಗ್ಗೆ ಒಳಗೊಳಗೆ ಗೌರವವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು. ರಾಜ್ಯ ಭಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆಯಾಳಾಗಿ ಕಲ್ಲುಹೊತ್ತವನು ಕಲ್ಲನ್ನು ಜಿಲ್ಲುವಂತೆ ಇವನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು. ಕೊಳೆತು ನಾರುವ ಸೊಪ್ಪಿನಂತೆ ಮಹೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಇವನು ತೊರೆದನು. ವಿಷ್ಣು ಕುಮಾರನೊಡನೆ ಇವನು ಶ್ರುತಸಾಗರ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಮುನಿದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು. ಘೋರತಪನೆಸಗಿ ಮಹಾಪದ್ಮನು ಅಷ್ಟಾಪದ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತನಾದನು. ವಿಷ್ಣು ಕುಮಾರನೂ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ತಪನೆಸಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪದ್ಮರಾಜನು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಯಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳುತ್ತಾ ಯಶೋವಂತನಾದನು. ಶೂರನಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸಿದನು. ಶಿಷ್ಟರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಧರ್ಮರಾಜನೆನಿಸಿದನು. ರಾಜನೀತಿ ವಿಶಾರದನಾದ ಇವನು ವಿಚಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಬಾಳಿ ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಜಯವರ್ಮ ರಾಜನು ಅವಂತಿನಾಡಿನ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನ ಪ್ರಧಾನಿ ಬಲಿ. ಶುಕ್ರ, ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಎಂಬುವರು ಬಲಿಯ ತಮ್ಮಂದಿರು. ಚತುರ್ವೇದಗಳೂ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಂತೆ ಈ ಸೋದರರು ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದರು. ಲೌಕಿಕದಲ್ಲೂ ಇವರು ಪ್ರವೀಣರೆನಿಸಿದ್ದರು.

ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವೇ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಂತೆ ಪಂಚಾಚಾರ ಪ್ರವೀಣರಾಗಿದ್ದರು. ಇವರ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮಹಾತಪಸ್ವಿಗಳಿದ್ದರು. ಇವರು

ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಬಂದು ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ಜೈನಶ್ರಾವಕರು ಸಮವಸರಣವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಋಷಿನಿವೇದಕನು ಜಯವರ್ಮನನ್ನು ಕಂಡು ಮುನಿಗಳ ಆಗಮನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಮುನಿಗಳಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಏಳುಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು.

"ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಮ್ಮ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎಂದು ರಾಜನು ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜ, ಈ ಮುನಿಗಳ ಜೀವಾಜೀವ ವರ್ಣನೆಗೆ ಬೆರಗಾಗಬಾರದು. ಸತ್ತವರು ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟುವರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಿದೆಯೆ? ಸ್ವರ್ಗ ನರಕಗಳನ್ನು ಕಂಡವರುಂಟೆ? ಈ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಗಂಟುಹಾಕಿದಂತೆ. ಬತ್ತಲಿಗರು ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಪಾಪಪುಣ್ಯವೆಂಬ ಮಂಕುಬೂದಿಯೆರಚುತ್ತಿರುವರು. ಇರುವ ಸುಖವನ್ನು ತೊರೆದು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಕೃಶವಾಗಬೇಕು?" ಎಂದು ಬಲಿಯು ವಿತಂಡವಾದ ಮಾಡಿದನು. "ಸೂರ್ಯನಿಲ್ಲದಾಗ ಚಂದ್ರನು ಫಳಫಳ ಹೊಳೆಯುವನು. ಸೂರ್ಯನಿದ್ದಾಗ ಇವನು ಬಿಳಿಚಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಮಹಾತ್ಮರಿಲ್ಲದಾಗ ಕುವಾದಿಯಾದ ನಿನ್ನಂಥವರು ಬಾಲಬಿಚ್ಚುವರು. ವಾದೀಭಸಿಂಹರನ್ನು ಕಂಡಾಗ ನಿನ್ನಂಥವರು ಕೇದಿಗೆ ಮರಸೇರಿದ ಕಪಿಯಂತೆ ಒದ್ದಾಡುವರು" ಎಂದು ರಾಜನು ಬಲಿಯನ್ನು ಮೂದಲಿಸಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜ, ವಾದದಲ್ಲಿ ಈ ದಿಗಂಬರರು ಗೆದ್ದರೆ ನಾನು ಇವರನ್ನೇ ದೇವರೆಂದು ಕೊಂಡಾಡುವೆನು" ಎಂದು ಬಲಿಯು ಸವಾಲನ್ನೆಸೆದನು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಬಲಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

"ಮಹಾತ್ಮರೇ, ಕೆಲವರು ಆಜ್ಞಾನಿಗಳು ಪರಲೋಕವೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವರು. ತಾವು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಬೇಕು" ಎಂದು ಜಯವರ್ಮನು ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜ, ಧರ್ಮವೇ ಬೇಕಿಲ್ಲವೆನ್ನುವವನು ತನ್ನ ಸೋದರಿಯನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಲಿ. ಅಥವಾ ಅವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಡನೆ ಕೂಡಲಿ. ಇದನ್ನೇ ನೀತಿಯೆನ್ನುವುದು. ಕಳೆದ ಭವದಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವೆಸಗಿದವರು ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರುವರು. ಕಳೆದ ಭವದಲ್ಲಿ ಪಾಪವೆಸಗಿದವರು ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡುವರು. ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಬೇಕೆ? ಧರ್ಮಾತ್ಮರು ಸತ್ತಾಗ ಈ ಮಹಾತ್ಮ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತಾಡುವರು, ಅದೇ ಪಾಪಿ ಸತ್ತಾಗ ಇವನಿಗೆ ನರಕ ಕಾದಿದೆಯೆನ್ನುವರು. ಕತ್ತಲೆ ಮತ್ತು ಬೆಳಕು ಇರುವಂತೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾತ್ಮರೂ ಇರುವರು ಪಾಪಿಗಳೂ ಇರುವರು. ಹೊಗೆಯಿಂದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಊಹಿಸಬಹುದು. ಗುಡುಗಿನಿಂದ ಮಳೆ ಬರುವುದನ್ನು ಊಹಿಸಬಹುದು.

ಅಹಿಂಸೆಯು ಧರ್ಮಪುತ್ರನಿಗೆ ಉಸಿರಾಟವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸತ್ಯವೇ ಕರ್ಣನ ಹೃದಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಚೌರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನು ಸೀಮಾ ಪುರುಷನಾಗಿದ್ದನು. ಬೀಷ್ಮನು ನಿರ್ಲೋಭಿಯಾಗಿದ್ದನು. ರಾವಣನು ಆಶಾಪಾಶವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದಿದ್ದನು. ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಈಗಲೂ ಜಿನರು ಸ್ಮರಿಸುವರು.

ಅರಹಂತನು ಮಹಾಮೌನಿ. ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ಏನನ್ನು ಕೊಡಲಾರನು ಎಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುವರು. ಭೂಮಿ, ಮಾರ್ಗ, ದೀಪ ಮತ್ತು ಮನೆ ಇವೆಲ್ಲ ಮೌನವಾಗೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿದ ಒಕ್ಕಲಿಗರಿಗೂ, ಪ್ರವಾಸಿಗಳಿಗೂ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುವವರಿಗೂ, ವಾಸ ಮಾಡುವವರಿಗೂ ಇವು ಮೌನವಾಗೇ ಆಶ್ರಯದಾತರಾಗಿವೆ. ಜನೇಂದ್ರನೂ ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅವರವರ ಕೋರಿಕೆಯಂತೆ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನೂ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಅನುಗ್ರಹಿಸದಿರನು.

ಪರಿಶ್ರಮಿಗಳಿಗೆ ಹೊಳೆ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ದನ, ಬೀಜ, ಹೆಣ್ಣು ಸತೋಟ, ಕೆರೆ, ಬಾವಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜಿನೇಂದ್ರನಂತೆ ಮೌನವಾಗೇ ಸಫಲ ನೀಡುವುವು. ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲ ಬತ್ತಲೆಯಾಗೇ ಇದೆ. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರು ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿಲ್ಲವೇ? ಬತ್ತಲೆಯೇ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಮೊದಲ ಹೆಂತ. ಬತ್ತಲಿಗರ (ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಗಳ) ದರ್ಶನದಿಂದ ಪಾಪರಾಶಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುವುದು. ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ, ಅಚಾರ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಂದ ಜಿನಧರ್ಮವು ಪಂಚಮುಖಿಯಾಗಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಹಿತ ಹಾಗೂ ಲೋಕಹಿತ ಈ ಪಂಚವ್ರತಗಳಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ.

ಬಣ್ಣ ಗೆಟ್ಟ ಬಂಗಾರವನ್ನೂ, ಮಲಿನವಾದ ರತ್ನವನ್ನೂ, ಗರತಿಯಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣನ್ನೂ, ಮುರಿದ ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ, ತೂತುಬಿದ್ದ ಮಡಕೆಯನ್ನೂ ಯಾರು ಮೆಚ್ಚುವರು? ಆಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ದೋಷಯುಕ್ತನಾದ ದೇವರನ್ನು ದುರಾಚಾರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಪೂಜಿಸುವರು.

ಜೀವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ದೇಹವು ಬರೀ ಕೊರಡಾಗುವುದು. ಅನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅದರ ಪಾದಕ್ಕೆ ತಡಕಾಡುವ, ಕೈಯ ಕಂಕಣ ನೋಡಲು ಕನ್ನಡಿ ಬೇಡುವ ದಡ್ಡನಂತೆ ಜೀವವಿಲ್ಲವೆಂಬುವರೂ ದಡ್ಡರೇ ಸರಿ" ಎಂದು ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರು ವಿವರಿಸಿದರು. 'ಜೀವವಿರುವುದು ನಿಜವೇ ಆದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿರುವ ಜೀವವನ್ನು ಕರೆದು ನನಗೆ ತೋರಿಸು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಾಡಿದನು.

'ಅಯ್ಯಾ ದಡ್ಡ ಶಿಖಾಮಣಿ, ನಿನಗೆ ತಲೆ ನೆಟ್ಟಗಿಲ್ಲ. ಮಾಗಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಸಗೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತಿರುವೆ. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿರುವ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಕಾಣಲು, ಮರದೊಳಗಿರುವ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಕೆಲವು ಪರಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಡವೆ? ಕರ್ಮಗಳೊಡನೆ ಬೆರೆತಿರುವ ಜೀವವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಾದರೂ ನೀನು ಪಾತ್ರನಾಗಬೇಕು. ಮನೆಯ ಬಡತನವನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಸೀಳಿದರು ಎಂಬಂತೆ ನಿನಗೆ ಕರ್ಮಮಿಶ್ರವಾದ ಜೀವವನ್ನು

ಹೇಗೆ ತೋರಿಸುವುದು ?' ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಭವ್ಯಾತ್ಮರಿಗೆ ಹಾಲಿನ ಮಳೆ ಸುರಿದಂತಾಯಿತು ! ಮಹಾರಾಜನು ಸುಪ್ರೀತನಾಗಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಎರಗಿದನು.

ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತು ಹೋದ ಪುಕ್ಕಲ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಕೆರೆಗೆ ಹಾರಿದಂತೆ ಬಲಿಯು ಜಯವರ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡಲು ನಾಚಿಕೆ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು 'ಈ ಮುನಿಗಳು ಬಂದವರನ್ನು ವಶೀಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೆರೆಯುತ್ತಿರುವರು. ಇವರು ಉಪವಾಸ ವಿದ್ದು ಜನವಶ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಜವಶ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ದಿಕ್ಕುತೋಚದೆ ಕೂಗಾಡಿದನು.

"ಮಾತಾಡಲು ಬಾರದ ಸೂಳೆ ಕುಂಟಣಿಯ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದಂತೆ ಈ ಮೂರ್ಖ ನಾದ ಬಲಿಯು ಪರಮಾವಧಿ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಕೈಲಿ ಕಿಸಿಯದೆ ಒದರಾಡುತ್ತಿರುವನು"ಎಂದು ಜನರು ಬಲಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈದರು.

'ಹೇಲಿನ ನುಣುಪೂ ಪೇಪೂ, ಕಹಿಸೋರೆಯ ಮಿಡಿಯೂ ಕುಡಿಯೂ ಇದ್ದಂತೆ, ಈ ಬಲಿಯು ನೀಚನಾಗಿರುವನು' ಎಂದು ರಾಜನು ಸಿಡುಕಿ 'ಅಕಂಪನರು ಮಹಾತ್ಮರು ಇವರು ಜಂಗಮಜಿನೇಂದ್ರರು ! ಇಂಥವರನ್ನು ನೀನು ಸೊಕ್ಕಿ ದೂಷಿಸಿರುವೆ. ಕುರು ಡನು ಮಂಚವೇರುವಂತೆ ನೀನು ಮೂರ್ಖನಾಗಿ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬೆಳೆಸಿರುವೆ. ನೀನು ಇನ್ನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರಕೂಡದು' ಎಂದು ರಾಜನು ಬಲಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಅಟ್ಟ ದನು.

ಬಲಿಯು ತನ್ನ ಸೋದರರೊಂದಿಗೆ ದೇಶಭ್ರಷ್ಟನಾದನು. ಇವನ ಸಂಬಂಧಿಕರೂ ಇವನನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟರು. ಅಪಮಾನಗೊಂಡ ಬಲಿಯು ಕ್ರೋಧಸಂತಪ್ತನಾಗಿ ಅಕಂಪನಾ ಚಾರ್ಯರನ್ನು ಸಂಘಸಮೇತ ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಶಪಥ ಮಾಡಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಪದ್ಮರಾಜನ ಸೇವಕನಾಗಿ ಕಾಲಾಯಾಪನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸಿಂಹಕೀರ್ತಿಯೆಂಬ ರಾಜನು ಪದ್ಮರಾಜನಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಿದ್ದನು. ಇವನ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ವಿಜಯೋನ್ಮಾದದಿಂದ ಬೀಗಿದನು.

'ಮಹಾರಾಜ, ನನಗೆ ವಹಿಸಿಬಿಡಿ, ಸಿಂಹಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಸೆರೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವೆನು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ರಾಜನನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಸೇನೆಯೊಡನೆ ಹೊರಟು ಕುಂಭಪುರವನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಿಂಹಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೋಡುಗಗಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿ ಸೆರೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಪದ್ಮರಾಜನ ಪದತಲದಲ್ಲಿ ಬಿಸುಟನು.

'ಬಲಿ, ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಮಹದುಪಕಾರವಾಯಿತು. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಬೇಡಿಕೋ' ಎಂದು ಪದ್ಮರಾಜನು ಸುಪ್ರೀತನಾಗಿ ನುಡಿದನು.

'ಪ್ರಭು, ನನಗೆ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದು ಬಲಿ ತಿಳಿಸಿ ದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಇವನು ಪ್ರಧಾನಿಯಾದನು.

ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರು ತನ್ನ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಸಂಘದೊಡನೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಪಟ್ಟಣದ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಅಸಿತಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಚಾತುರ್ಮಾಸ ಕೈಗೊಂಡರು. ರಾಜನು ಮುನಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಧರ್ಮಶ್ರವಣದಿಂದ ಪುನೀತ ನಾದನು.

ಅರಸುವ ಬಳ್ಳಿ ಕಾಲಿಗೆ ತೊಡರಿತು ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರು ಬಲಿಯು ಪ್ರಧಾನಿಯಾಗಿರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬಲಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಪೂರೈಸುವ ಕಾತರತೆ ಯುಂಟಾಗಿ ಪದ್ಮರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಿನೀತನಾಗಿ

'ಮಹಾಪ್ರಭು, ಹಿಂದೆ ತಾವು ನನಗೆ ಒಂದು ವರ ಕೊಟ್ಟಿರುವಿರಿ. ಈಗ ನಾನು ವರ ಕೇಳಲು ಬಂದಿರುವೆನು' ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು.

'ಪ್ರಧಾನಿ ನೀನು ಏನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವೆನು. ಸಂಕೋಚವೇಕೆ ಕೇಳು' ಎಂದು ರಾಜನು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು.

"ಪ್ರಭು, ವಿಶ್ವಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಅದರಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಯಜ್ಞವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಈ ಪುಣ್ಯೋದಯ ಯಜ್ಞದಿಂದ ತಮಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಾಗುವುದು. ದೇವತೆಗಳೂ ಅಸುರರೂ ಈ ಯಜ್ಞದಿಂದ ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿ ಹರಸು ವರು. ರಾಜ್ಯದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ನನಗೆ ಹದಿನೈದುದಿನ ವಹಿಸಿ ತಾವು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿ ಯರು ತಪ್ಪಬಾರದು ಎಂಬ ರಾಜನೀತಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಪದ್ಮರಾಜನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಬಲಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಅನಂತರ ಇವನು ರಾಣಿವಾಸದಲ್ಲಿ ಚಕ್ಕಂದವಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು.

'ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ಸಮೂಹದೊಡನೆ ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡು ವೆನು' ಎಂದು ಬಲಿ ದೃಢನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಚಾತುರ್ಮಾಸ ಕೈಗೊಂಡ ಮೇಲೆ ಏನೇ ಬಂದರೂ ಜೈನಮುನಿಗಳು ಸ್ಥಾನಪಲ್ಲಟ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಲಿ ಬಲ್ಲನು.

'ನನ್ನ ಯಜ್ಞ ಮುಗಿಯುವ ತನಕ ಜೈನಯತಿಗಳಾರೂ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಸರ ಹದ್ದಿನಲ್ಲಿ ಇರಕೂಡದು ಎಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿದನು.

ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರು ಬಲಿಯ ಷಡ್ಯಂತ್ರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ 'ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ ಪಾಪಗಳು ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿ ಉಪಯಕ್ಕೆ ಬರುವುವು. ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಪರರಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ಕೊಡುವವರನ್ನು ನರಕವು ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆಯುವುದು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುವ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ನಾವು ಭೋಗಿಸಲೇಬೇಕು. ನಮ್ಮನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲು ಹೊರಟಿರುವ ಬಲಿಯು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಪಾಪಾಸ್ರವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನಲ್ಲ ! ಬಿಸಿಲು ಎಷ್ಟೇ ಚುರುಕಾಗಿರಲಿ ತಾವರೆಗಳು ಮುನಿಯವು. ನಾವೂ ಬಲಿಯು ದುರ್ಗ

ತಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿರುವನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಸಂಕಟ ಪಡುವೆವು' ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ಮರುಗಿದರು.

'ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಟುವೆ ಮಾಡುವ, ಮಗಳನ್ನು ವಾರಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಕದವನ್ನು ಮುರಿದು ಮಣಿವಾಡಿಸುವ, ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಸೀ ತೆನೆ ಮೆಲ್ಲುವ, ಮನೆಯನ್ನು ವಾರಿ ಸೂಳೆಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುವ, ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿತೋಡುವ, ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹರಿದು ಜಂಡು ಮಾಡುವ ಮೂರ್ಖರ ಗುಂಪಿಗೆ ಬಲಿಯೂ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಪುಣ್ಯವಿದ್ದವರನ್ನು ಯಾರೂ ನಾಶಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಕಂಪನರು ಪರಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಾ ಮುಂದರೆ ಪರ್ವತದಂತೆ ಅಚಲರಾದರು. ತಮ್ಮ ಸಂಘದ ಮುನಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದರು.

ಮುನಿಗಳು ಹಸ್ತಿನಾಪುರವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋದರು ಎಂದು ಬಲಿಯು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ವಿಷಯಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಬಲಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು ಕಂಪಿಸಿದರು. ಬಲಿಯು ವಂದಿಮಾಗಧರಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸಮುದ್ರರಾಜನೂ ಆದಿಶೇಷನೂ, ಪ್ರಭಾಕರನೂ, ಪೇಚರೇಂದ್ರನೂ ಇವರೆಲ್ಲ ಬಲಿಯ ಮುಂದೆ ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ವಂದಿಮಾಗಧರು ನಗರದ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲೂ ಬಲಿಯನ್ನು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳಿದರು.

ಊರಿಗೆ ದೊಡ್ಡವರಾರು ಎಂದರೆ ಮೂಕು ಬಿಟ್ಟವರು ಎಂಬಂತೆ ಬಲಿಯು ನೆಂದ ಅವರೆಕಾಳಿನಂತೆ ಉಬ್ಬಿ ಅಸಿತಗಿರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅರ್ಘಗಾವುದ ನೆಲವನ್ನು ಯಜ್ಞಶಾಲೆಗೆ ಆಣಿ ಮಾಡಿದರು. ಹೆಸಿರುವಾಣಿ ಚಪ್ಪರ ಹಾಕಿದರು. ಬಲಿಯು ಯಜ್ಞಶಾಲೆ ಸಜ್ಜಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಗ್ಗಿದನು. ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾದ ಹೋಮಕುಂಡಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷಗೊಂಡನು. ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಮುನಿಗಳೆಂಬ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುವೆನು ಎಂದು ಒಳಗೊಳಗೇ ಉಬ್ಬಿದನು. 'ಈ ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳಿರಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಇವು ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನಕಾರಿಗಳಾಗುವುವು. ಈ ಗುಹೆಯ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಪೇರಿಸಿ ಬೆಂಕಿಯಿಡಿ. ಸಾವೆಹುಲ್ಲನ್ನೂ, ತೆಂಗಿನಗರಿಯನ್ನೂ ಮಾವಿನಸೌದೆಯನ್ನೂ ರಾಶಿ ಹಾಕಿ ಬೆಂಕಿಯಿಡಬೇಕು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಈತನ ಪಾಪವನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಶಿಮಾಡುವಂತೆ ಸೇವಕರು ಗುಹೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉರವಲನ್ನು ಒಟ್ಟಿದರು. ಕಾಡು ಬೆರಣಿಗಳನ್ನು ರಾಶಿ ಹಾಕಿದರು. ಹಳೆಯ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟು ಮಾಡಿದರು. ಗುಹೆಗೆ ಗಾಳಿಹೋಗದಂತೆ ಭದ್ರಪಡಿಸಿದರು.

'ನಾಳೆ ಈ ಉರುವಲಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿಸಿ ಮುನಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದು ನನ್ನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ರೌದ್ರಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತನಾದನು.

ಇತ್ತ ವಿದೇಹ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಮಿಥಿಲಾನಗರಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮರುಚಿಗಳ ಮುನಿಸಂಘ ತಂಗಿದ್ದಿತು. ಆಚಾರ್ಯರು ರಾತ್ರಿ ಆಗಸವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಶ್ರವಣ ನಕ್ಷತ್ರ ಕಂಪಿಸುವುದನ್ನು ಕಂಡರು.

'ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಶ್ರವಣಸಂಘಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತು ಒದಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಶ್ರವಣ ನಕ್ಷತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ' ಎಂದು ಧರ್ಮರುಚಿಗಳು ಊಹಿಸಿದರು. ಇವರು ತಾವು ಕಂಡ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಹಿರಿಯ ಮುನಿಗಳಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆಚಾರ್ಯರು ಪರಮಾವಧಿಯಿಂದ ಅಪಾಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರ ಮುನಿಸಂಘಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಿಂದ ಒದಗಿರುವ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಇವರು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿದರು.

'ಬಲಿಯನ್ನು ಕೋಡುಗ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಿ ಮೇರು ಪರ್ವತದಿಂದ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವೆನು. ಇಲ್ಲವೇ ಅವನನ್ನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದು ಪುಷ್ಪದೇವನೆಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಯ ಮುಂದೆ ಆರ್ಭಟಿಸಿದನು.

'ಮಹಾಮೂರ್ಖನಾದ ಬಲಿಯು ಮಾಡಿರುವ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ನಿವಾರಿಸೋಣ. ನಾಯಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಚ್ಚಿದಾಗ ನಾವೂ ನಾಯನ್ನು ಕಚ್ಚುವುದು ಸರಿಯೇ ? ಅದು ಬೊಗಳಿದರೆ ನಾವೂ ಬಗಳಬಹುದೇ ?' ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ಪುಷ್ಪ ಸಂತನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದನು.

'ಈಗ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ನಾವು ಮೆರೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೊಸ ಬಸದಿ ಕಟ್ಟಿಸಿ ತೂತುಬಿದ್ದ ಕಲಶವನ್ನು ಎರಿಸಬಹುದೇ ? ಮಗಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಮುಂಡೆಯಾಗು ಎಂದು ಹರಸಬಹುದೆ ? ಮಗನನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಬಾವಿಗೆ ನೂಕಬಹುದೇ ? ನಾವು ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿ ಉಜ್ವಲಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಮಹಾವ್ರತವೆಲ್ಲ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕುವು, ದುಶ್ರಾವಕರೂ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರ ಅಣುವ್ರತಕ್ಕೆ ಗೆದ್ದಲು ಹತ್ತಿದಂತಾಗುವುದು' ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು.

'ಸ್ವಾಮೀ, ನನ್ನನ್ನೇ ಕುರಿತು ತಾವು ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಈ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆಯೇ ?' ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳು ವಿನೀತರಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

'ವಿಷ್ಣು, ನೀನು ರಾಜಭೋಗನನ್ನು ತೊರೆದು ರತ್ನತ್ರಯಾರಾಧಕನಾಗಿರುವೆ. ದೇಹವನ್ನು ಕಠಿಣ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೃಶಗೊಳಿಸಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ಈಗ ಸವಾಡ ಮಾಡುವ ಅಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧಿಗಳು ಉಂಟಾಗಿವೆ. ಅಣಿಮಾ, ಮಹಿಮಾ, ಗರಿಮಾ, ಲಘಿಮಾ, ಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಪ್ರಾಗಲ್ಭ್ಯ, ಈಶತ್ವ, ವಶಿತ್ವ, ಕಾಮರೂಪಿತ್ವವೆಂಬ ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿವೆ. ನೀನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯ ಸಂಘವನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದು' ಎಂದು ಜಿಷ್ಣು ಮುನೀಶ್ವರರು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು.

'ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರವಾಗದಂತೆ ಆ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ನೀನು ಪರಿಹರಿಸು, ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

'ಆಕ್ಷಯ ಸುಖ ಬಯಸುವವರು ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಮುನಿಗಳೂ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಶ್ರಾವಕರೂ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಪ್ರಭಾವನಾಂಗನೇ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಿಲಕವಾಗಿದೆ' ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳು ಪ್ರಭಾವನಾಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮನೋವೇಗದಿಂದ ಹೊರಟು ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಪದ್ಮರಾಜನು ತನ್ನ ರಾಣಿವಾಸದೊಡನೆ ಬಂದು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿದನು. ಇವರನ್ನು ಉನ್ನತಾಸನದಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಮಾನಗೊಳಿಸಿದನು.

'ಸ್ವಾಮೀ, ತಾವು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವಾಗಿ ವರವನ್ನು ಕೊಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿರುವಿರಿ ! ತಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪಾದಬೆಳೆಸಲು ಗುರುತರವಾದ ಕಾರ್ಯವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ?' ಎಂದು ವಿನೀತನಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

'ಮಹಾರಾಜ ಬಲಿಯು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯಲ್ಲ. ಅವನು ಕುತಂತ್ರಿ. ಬೆಣ್ಣೆ ಮಾತಾಡಿ ನಿನ್ನಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಈಗ ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರ ಸಂಘವನ್ನು ಧ್ವಂಸಮಾಡಲು ಯೋಜನೆ ರೂಪಿಸಿರುವನು. ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವನು. ಈ ರಾಜಮನೆತನಕ್ಕೆ ಜಿನಧರ್ಮವೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ನೀನೂ ಈ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ತೆಪ್ಪಗಿರುವೆಯಲ್ಲ !' ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳು ಪದ್ಮರಾಜನನ್ನು ದಬಾಯಿಸಿದರು.

'ಸ್ವಾಮೀ, ಬಲಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿ ಯಜ್ಞ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ನಂಬಿಸಿದನು. ಈಗ ಬಲಿಯನ್ನು ನಾನು ಬಲಿತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡೆನು' ಎಂದು ಪದ್ಮರಾಜನು ಆರ್ಭಟಿಸಿದನು.

ರಾಜನ ಸ್ವಜನ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು 'ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದೆವು. ನಿನ್ನ ಧರ್ಮಾನುರಾಗ ನನಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ನೀನು ಮುನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಬಲಿಯ ಗುಂಪನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದು ಹಾಕುವೆ. ಜೀವಹಿಂಸೆಯಾಗಬಾರದು. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಉಪಾಯದಿಂದ ನಾವೇ ಪೂರೈಸುವೆವು' ಎಂದು ಇವರು ಪದ್ಮರಾಜನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದರು.

ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಪಶ್ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಾಲವಟುವಿನ ಆಕಾರ ತಾಳಿದರು. ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಜನಿವಾರ, ಮಿಂಚುವ ಉತ್ತರೀಯ, ಬೆರಳಲ್ಲಿ ದರ್ಭೆ, ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರ ಇವುಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪುವ ವಟುವಾಗಿ, ಎದೆ, ಹಣೆ, ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭೂತಿಪಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ವಾಮನಾಕಾರದಿಂದ ಬಲಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಬಲಿಯು ಈ ವಾಮನನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಇದಿರುಗೊಂಡನು. ಬ್ರಹ್ಮನೇ ತನ್ನನ್ನು ಹರಸಲು ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಬಲಿಯು ಭ್ರಾಂತಿಗೊಳಗಾದನು. ನನ್ನ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಸಂತೋಷಪಡಲು ವೈಕುಂಠನಾಥನೇ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಬಲಿಯು ಬಹಳವಾಗಿ ಹಿಗ್ಗಿದನು.

ಕಪಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಯಜ್ಞಶಾಲೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಉನ್ನತಾಸನದಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ಕೂರಿಸಿದನು. ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿದನು.

'ಮಹಾತ್ಮ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ದೇವಾಸುರರು ಹಾತೊರೆಯುವರು. ನೀನು ಪಾಪಿಗಳಾದ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿದೆ. ನಾನು ಮಾಡುವ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಲು ನೀನು ವೈಕುಂಠವನ್ನೇ ತೊರೆದು ಬಂದಿರುವೆಯಲ್ಲ ! ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಎಣೆಯಿದೆಯೆ ? ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು.ಇಂದು ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಪಾದಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಧನ್ಯನಾದೆನು. ತಾವು ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕೊಡುವೆನು' ಎಂದು ಬಲಿಯು ನೈಮರೆತು ವಾಗ್ದಾನಮಾಡಿದನು.

'ಬಲೀಂದ್ರ, ನಿನ್ನ ಯಜ್ಞದ ವೈಭವದಿಂದ ನಾನು ಚಕಿತನಾಗಿರುವೆನು. ನಾನು ನಿತ್ಯ ತೃಪ್ತ. ನನಗೆ ಏನೂ ಬೇಡವಾಗಿದೆ' ಎಂದು ಮಾಯಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನಟಿಸಿದನು.

'ತಾವು ಏನನ್ನಾದರೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲೇಬೇಕು. ಬಂಗಾರದ ಬೆಟ್ಟ ಕೊಡಲೇ ? ಹಸುವಿನ ಮಂದೆ ಕೊಡಲೆ ? ಜಾತಿ ಕುದುರೆಗಳ ಹಿಂಡನ್ನು ಕೊಡಲೆ ? ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವ ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಕೊಡಲೆ ?' ಎಂದು ಬಲಿಯು ಸಡಗರಗೊಂಡನು.

'ಬಲೀಂದ್ರ, ನನಗೆ ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ಏನು ಕಡಿಮೆಯಿದೆ ? ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರಡಿ ನೆಲವನ್ನು ಬೇಡುವೆನು. ನನ್ನ ಪಾದಗಳಿಂದ ನಾನೇ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದು ವಟು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಬಲಿಯು ಹಿಗ್ಗಿ ಹೋದನು. ಬುವಿಗಿಳಿದ ಭಗವಂತನಿಗೆ, ಈ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಭೂದಾನ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯ ತನಗೆ ಬರಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಲಿಯು ಧಾರಾಪೂರ್ವಕ ದಾನಮಾಡಲು ಬಂಗಾರದ ಕಲಶವನ್ನು ಸಜ್ಜು ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಮಂಗಳವಾದ್ಯ ಭೋರ್ಗರೆಯಿತು.

ಮುನಿಗಳ ಅಂಗೈನಲ್ಲಿದ್ದ ನೇಗಿಲು, ವಜ್ರ, ಶಂಖ,ಕಮಲ, ತೋರಣ ಮುಂತಾದ ಅಪೂರ್ವ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ಶುಕ್ರನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಬಲಿಯನ್ನು ಬದಿಗೆ ಕರೆದು 'ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮಾಯಾವಿ.ಇವನಿಗೆ ಭೂದಾನ ಮಾಡಿ ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನನಗೆ ನಾಯಿಪಾಡು ಬರುವುದು' ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದನು.

ಬಲಿಯು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪಲಾರೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಧಾರಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಪಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಭೂದಾನ ಮಾಡಿದನು. ಜನರೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಮೂರಡಿ ಕೊಟ್ಟವನನ್ನು ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸುವೆನು ಎನ್ನುವಂತೆ ವಾಮನನು ಭೂಮಿ ಆಕಾಶವನ್ನು ಬೆಸೆಯುವಂತೆ ಬೆಳೆದನು. ಆಗಸವನ್ನೂ ಮೀರಿ ವೃದ್ಧಿಯಾದನು. ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆಗೆ ಅನುವಾಗುವ ಶ್ರೀಪಾದಗಳು. ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪವು ಮುಕುಟವಾಯಿತು. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರು ಕರ್ಣಕುಂಡಲವಾದರು. ನೀಲವೇಘವು ಒನೆದಾಡುವ ಜಟೆಯಾಯಿತು. ಮಹಾಮುನಿಯ ಬೆವರ ಬಿಂದುಗಳು ನಕ್ಷತ್ರಪುಂಜವಾದವು. ಮಹಾಮೇರು ಪರ್ವತವು ಈತನ ಒಡಲಾಯಿತು. ಕುಲಗಿರಿಗಳು ಈತನಿಗೆ ಕುಚಕ್ಕಾದವು. ಈತನ

ವೈಯ ಕಾಂತಿ ದಶದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮುಂದರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಮುಂದರವಾಗಿ ಮುನೀಂದ್ರ ರೌದ್ರಾಕಾರ ತಾಳಿದನು. ನೋಟಕರ ಹಾಗೂ ಬಲಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮುಂಕು ಬೂದಿ ಎರಚಿ ಮಹರ್ಷಿಯು ತನ್ನ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಬೀಸಿದನು. ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಆಗಸವನ್ನೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹಬ್ಬಿದನು. ಮಗದೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಎಡೆಯಿಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರ ಮುನಿ ವಿಶ್ವಮಥನಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜಾದನು.

ಜಿನಭಕ್ತನಿಗೆ ಮೂರುಲೋಕವೂ ಗೋಷ್ಪಾದವಾಗುವುದು. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇದ್ದ ದ್ವೀಪಗಜಗಳನ್ನೂ ಸಮುದ್ರಗಳನ್ನೂ ಗರಗರ ತಿರುಗಿಸಿದನು. ಕುಲಪರ್ವತಗಳು ಈತನಿಗೆ ಕಾಲ್ಚೆಂಡಾದವು. ಆಗ ಸ್ವರ್ಗದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರ ಆಸನಗಳೂ ನಡುಗಿದವು. ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರೂ ತಂತಮ್ಮ ವೈಭವಗಳೊಡನೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ದೇವ ದುಂದುಭಿಗಳು ಮೊಳಗಿದವು. ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಗಳು ಹೂಮಳೆ ಕರೆದವು. ಚಿತ್ತೈಯ ಮಳೆಯಂತೆ ದೇವತೆಗಳು ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಹೊಸ ಪಚ್ಚೆಯನ್ನು ಪಾದದಲ್ಲಿ ಹರಡಿದರು ಸೂರ್ಯಕಾಂತ ಹಾಗೂ ಶಶಿಕಾಂತಗಳ ರತ್ನರಾಶಿಯನ್ನು ತಂದು ಮಹಾಮುನಿಯ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು. ವಿಷ್ಣು ಮುನಿಗಳ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ದೇವನಾರಿಯರು ಸಾಲ್ಗೊಂಡು ಇಂಪಾಗಿ ಜಿನಸ್ತುತಿ ಹಾಡಿದರು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಜಯಕಾರವುಂಟಾಯಿತು. 'ಶರಣಾಗು', 'ಲಾಲಿಸು'. 'ಜೀಯಾ' ಜ್ಯೋತಿರ್ಗಡಲೆ, ಮಹಾಪ್ರಸಾದ, ವಿಸ್ಮಯ, ಸ್ಥಿರನಾಗು, ಮರುಳು, ಭಾವು ಅಯ್ಯಯ್ಯ ನೋಡು ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ಕೋಲಾಹಲವೆಸಗಿದರು.

ದೇವತೆಗಳು ಮಹಾಮುನಿಗಳ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಬಲವಂದರು. ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಂಖಧ್ವನಿ, ಘಂಟಾನಾದ, ಕಹಳೆ ಮೊಳಗು, ಸುರನಾರೀ ವೃಂದವ ಸುರಗೀತ ಇವು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮೂಡಿದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗದ ಜನರೂ ವಿಸ್ಮಯಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿ ಆಕಾಶವನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡಿದರು. ಯತೀಂದ್ರನಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರರು ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಚನೆ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ, ಆಗಸ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲೂ ಓಡಾಡುವ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಮುನಿಯ ಕೊಂಡಾಟವನ್ನೂ ಜನರು ಮನದಣಿಯುವತನಕ ವೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಕೊಲೆ ಕೂಡದು, ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರವಾಗಬಾರದು, ಪರರ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಬಾರದು, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡಬಾರದು, ಮಾಂಸವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು, ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯಬಾರದು, ಮಧುವನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಾರದು ಎಂಬ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಮೃತ ಲಹರಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲೇ ಕಂಡೆವು. ಜಿನಧರ್ಮ ಬಿಟ್ಟರೆ ಜೀವಕೋಟಿಗೆ ಲೇಸುಂಟೆ ? ಕೊಲೆಯನ್ನು ತೊರೆದವರಿಗೆ ಪ್ರಾಣಭಯವಿರದು. ಕಳ್ಳತನ ತೊರೆದವರಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿರುವುದು. ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಮನಶ್ಶಾಂತಿ ಲಭಿಸುವುದು. ಸುವ್ರತಗಳ ಸಂಚಯ ಜೈನಧರ್ಮ. ಜಿನನನ್ನು ನಂಬಿದವರಿಗೆ, ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದವರಿಗೆ ನರಕದ ಭಯವಿರದು. ಜಿನಪತಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿರಿ. ಜಿನಮುನಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿರಿ. ಸದ್ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿರಿ. ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವಶೀಲರಾಗಿ. ಸಕಲಸುಖ ಬೇಕಾದವರು ಜಿನಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ

ನಡೆಯಿರಿ ಎಂದು ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಜಿನಮಹಿಮೆಗೆ ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡು ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

ಸಮಸ್ತ ದೇವತೆಗಳೂ ಜಿನಮುನಿಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿದರು. ಇತ್ತ ದೇವಕುಮಾರರು ಅಂಬಲಿಯನ್ನು ಮೊಟ್ಟೆಕಟ್ಟುವಂತೆ ಬಲಿಗೆ ಕೋಡುಗಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿದರು. ಹಸ್ತಿನಾಪುರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಆಜೆಗೆ ತಳ್ಳಿದರು. ಚಾರಣ ಮುನಿಗಳೂ ದೇವೇಂದ್ರರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಿತಪರ್ವತದ ಗುಹೆಗಳ ಬಾಯಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸವನ್ನು ಬಾಚಿ ಬಾಚಿ ಶುಚಿಗೊಳಿಸಿದರು. ಕಿಚ್ಚನ್ನು ನಂದಿಸಿದರು. ಅಕಂಪನಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ, ಅವರ ಸಂಘದ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳಿಗೂ ಒದಗಿದ್ದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದರು. ಆನಂತರ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸುವಂತೆ ದೇವತೆಗಳು ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಆಗ ಮುನಿಗಳು ಮಾಯೆಯನ್ನು ತೊರೆದರು. ದೇವತೆಗಳು ವಿಷ್ಣುಕುಮಾರರನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪೂಜಿಸಿ ಸ್ತುತಿಸಿದರು.

ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನದ ಅಷ್ಟಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದಾದ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವು ಜೈನಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪೀಠವಾಗಿದೆ. ನೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇದು ಕಿರೀಟವಾಗಿದೆ. ಪರರನಾಶವನ್ನು ಕುರಿತು ಪಾಪಾಶ್ರವ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಬಲಿಯಂತೆ ನಾಶವಾಗುವರು. ಕಂಡವರ ಮನೆಯು ಹಾಳಾಗಲಿ ಎಂಬುವವನ ಮನೆಯು ಕುಳವೇ ಹಾಳಾಗುವುದು. ಅನ್ಯರ ನಾಶವನ್ನು ಬಯಸಿದವನು ತಾನೇ ನಾಶವಾಗದಿರನು. ಅನ್ಯರಿಗೆ ಶುಭ ಕೋರುವವನಿಗೆ ಸದಾ ಶುಭವಾಗುವುದು' ಎಂದು ಜನರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಜೈನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಲವನ್ನು ತಾಳಿದರು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹೆಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಮೃತವನ್ನು ಬರೆದಿರುವನು. ಈ ಮೇರುಕೃತಿಯ ನವಮಾಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿರುವನು. 'ಮುನಿ ಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾನಂದ', 'ಅಷ್ಟೋಪವಾಸಿ ಚಂದ್ರಕೀರ್ತಿಗಳು', 'ವಿದ್ಯಾನಂದವಾಣಿ' ಎಂಬ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸನೆನಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭಾವನಾಂಗವನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು (13-1-1995).

ಜೀವದಯೆ ಜೈನಧರ್ಮ — ಧನಕೀರ್ತಿ

ಮಾಳವದೇಶದ ಉಜ್ಜೈನಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಂಧರನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಜ ಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಗುಣಪಾಲ. ಇವನ ಪತ್ನಿ ಧನಶ್ರೀ. ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಪುತ್ರಿ ಸುಬಂಧುಶ್ರೀ. ಒಂದು ದಿನ ಧನಶ್ರೀಯು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಐರಾವತವನ್ನೂ, ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರನ್ನೂ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಳು. ಬೆಳಗಾದಮೇಲೆ ತಾನು ಕಂಡ ಕನಸನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿಗೆ ಬಣ್ಣಿಸಿದಳು. ಇವನು ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕನಸಿನ ಫಲವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

"ಐರಾವತವನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ಪಡೆಯುವ ಪುತ್ರ ರತ್ನನು ಪರಮ ಜಿನಭಕ್ತನಾಗುವನು. ಇವನು ಮುನಿಭಕ್ತನೂ ಆಗುವನು. ಚಂದ್ರ ನನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಈ ಮಗು ಜೈನತತ್ವಗಳನ್ನು ರಕ್ತಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಇವನು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಯಾಗುವನು. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ರಾಜನಾಗಿ ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನೆಯೆಸಗುವನು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದರು.

ಜಿನಮುನಿಗಳ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗದು ಎಂದು ಗುಣಪಾಲನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬಂದು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದನು. ಧನಶ್ರೀಯು ಸಂತೋಷ ವಾರ್ತೆಗೆ ಪುಲಕಗೊಂಡಳು. ಕೆಲವು ದಿನ ಕಳೆಯಿತು. ಇವಳು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಈಕೆಯ ಕಣ್ಣು ಜಿನಪೂಜೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಕಾತರಿಸಿತು. ಈಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಂಬ ಸಮವಸರಣ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ಈಕೆಯ ನಾಲಗೆ ಸದಾ ಸಂಜನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಕುಣಿ ಸಿತು. ಈಕೆಯ ಕಿವಿಗಳು ಜಿನಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಆತುರಗೊಂಡವು. ಗುಣಪಾಲ ಪತ್ನಿಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ಜಿನಪ್ರವಚನವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಗೀತವಾದ್ಯಗಳು ತಪ್ಪದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡನು. ದಿನವೂ ಜಿನಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಪಂಚಾಮೃತಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಕುಂಕುಮಕೇಸರಿ ಪಚ್ಚಕರ್ಪೂರಗಳಿಂದ ಘಮಘಮಿಸುವ ಜಿನಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಪತ್ನಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ದನು. ತೀರ್ಥಂಕರರ ಭವ್ಯಚರಿತೆಯನ್ನು ಪತ್ನಿಗೆ ಬಣ್ಣಿಸಿದನು. ನವರತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಜಿನ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಪತ್ನಿಗೆ ಮಡಿಲು ತುಂಬಿಸಿದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪತ್ನಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಆಹಾರದಾನ, ಅಭಯದಾನ, ಔಷಧಿ ದಾನ, ಶಾಸ್ತ್ರದಾನಗಳನ್ನು ದಿನವೂ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಸುಬಂಧುಶ್ರೀ ಬೆಳೆದು ಯುವತಿಯಾದಳು. ಇವಳು ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯ ಹಿತ್ತ ಲಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಲಂಕಾರ ಭೂಷಿತೆಯಾಗಿ ಬಂಗಾರದ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಖಿಯ ರೊಡನೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ವಿಶ್ವಂಧರ ಮಹಾರಾಜನು ವನವಿಹಾರ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಈಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕಾಮವಿಕಾರಕ್ಕೊಳಗಾದನು. ವನವಿಹಾರವನ್ನು ತೊರೆದು ಇವನು ಅರಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಏನೇನೋ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಕಾಮ

ಜ್ವರ ಏರುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಬೇಡಲು ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಬಂದು ಮಹಾರಾಜನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

"ಮಹಾರಾಜರು, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹ ತೋರಿರುವರು. ನಮ್ಮ ಮಗಳ ಪುಣ್ಯವೇ ಪುಣ್ಯ! ರಾಜರಿಗಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಒಪ್ಪಿಸುವೆವು. ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಸಂಪತ್ತಿಗೂ ಅವರೇ ಒಡೆಯರು. ಮಗಳನ್ನೂ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸು ವೆವು" ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಿಣ್ಣಿಮಾತನ್ನು ಆಡಿ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು ನಂಬಿಸಿ ಸಾಗು ಹಾಕಿದನು.

ಅಹಿಂಸಾಮಾರ್ಗಿಯಲ್ಲದ ರಾಜನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಸುತರಾಂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವವಿಲ್ಲದವನ ರೂಪ, ವಿಲಾಸ, ವಿಭ್ರಮ, ರಾಜ್ಯ, ಸೊಬಗು, ವೈಭವ, ಪರಾಕ್ರಮ ಎಲ್ಲವೂ ವಿಷಾನ್ನವಿದ್ದಂತೆ. ಕುದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹಾಳುಬಾವಿಗೆ ನೂಕುವುದೇ ಲೇಸು ಎಂದು ಇವನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಂತೋಷವನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತಾ ಮಹಾರಾಜನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಧನಶ್ರೀಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

"ಮಹಾರಾಜನೇ ನಿನಗೆ ಅಳಿಯನಾಗುವನು!" ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಉಬ್ಬಿಸಿ ದನು.

"ಭವಭವಗಳ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ನಮಗೆ ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮ ಒಲಿದಿದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ಬರವೆ? ರಾಜರಿಗೆ ಬರವೇ? ದುರ್ಬಲವಾದುದು ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮವಲ್ಲವೆ? ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗಿ ವಿಷಾದೃಷ್ಟಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡುವುದೆ? ಕಲ್ಲು ಕಬ್ಬಿಣ ಲೋಕದ ತುಂಬ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಬಂಗಾರ ಮತ್ತು ರತ್ನಗಳು ಅಪರೂಪವಲ್ಲವೆ? ಸದ್ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಸದ್ಧರ್ಮ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದಿಂದಲೇ ಲಭಿಸುವುವು. ನೀವು ರಾಜನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ಆದರೆ ನಾನು ಈ ದಿನವೇ ಮನೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಆರ್ಯಿಕೆ ಯಾಗಿ ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ತಂಗುವೆನು" ಎಂದು ಧನಶ್ರೀ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಧರ್ಮಾನುರಾಗಕ್ಕೆ ಒಳಗೊಳಗೆ ಸಂತೋಷಗೊಂಡನು. ಮಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು

"ಮಗಳೇ, ನೀನು ಅರಸಿಯಾಗುವೆ. ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರು ನಿನ್ನನ್ನು ವರಿಸಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವರು. ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯವೇ ಪುಣ್ಯ!" ಎಂದು ಹೊಗಳಿದನು.

"ನೀವು ಮಹಾಪುರುಷರು. ಇಂದು ಏಕೋ ದಡ್ಡರಂತೆ ಆಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಸಿರಿಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರ ಮಾಡುವುದೇ? ಕಂಚನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಡಕೆಗೆ ಆಶೆ ಪಡುವುದೆ? ಕುದುರೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ನಾಯಮೇಲೆ ಸವಾರಿಯೆ? ಬೆಕ್ಕು ಹಾಲನ್ನು ಕಾಣುವುದೇ ಹೊರತು ಎತ್ತಿರುವ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನು ಕಾಣದು. ಲೌಕಿಕ ಸುಖಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ನರಕವನ್ನು ಕೈಬೀಸಿ ಕರೆಯುವುದು ಸರಿಯೆ? ಜಿನಧರ್ಮವು ಸರ್ವ

ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಹಿತಕರವಾದುದು. ಜಿನಧರ್ಮದ ಮುಂದೆ ಕಾಮಧೇನು, ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ ಮತ್ತು ಚಿಂತಾಮಣಿಗಳು ಕಳಪೆಯಾಗುವುವು, ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಾಳುಬಾವಿಗೆ ತಳ್ಳಿ ಆದರೆ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಡಿ" ಎಂದು ಮಗಳು ಸಿಡುಕಾದಳು.

ಸೆಟ್ಟಿಯು ಧನಶ್ರೀ ಬಂಗಾರವಾದರೆ ಸುಬಂಧುಶ್ರೀ ಕನ್ಯಾರತ್ನವಾಗಿರುವಳು ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ಪುತ್ರಿಯರ ಧರ್ಮಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ತಾನೇ ತಲೆದೂಗಿದನು. ರಾಜನ ಕೋಪಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಅಪಾಯವೆಂದುಕೊಂಡು ಇವನು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಶ್ರೀದತ್ತನೆಂಬ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಸ್ನೇಹಿತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಮಗಳೊಡನೆ ದೇಶಾಂತರ ಹೋದನು. ಕೌಶಾಂಬಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಇವನು ಅಡಗಿಕೊಂಡನು. ಜಿನಭಕ್ತನಾದುದರಿಂದ ಸ್ಥಾನಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಕಂಗೆಡದೆ ಪಂಚ ನಮಸ್ಕಾರ ಜಪಿಸುತ್ತ ಗುಣಪಾಲನು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿದ್ದನು.

ಒಮ್ಮೆ ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರೂ, ತ್ರಿಗುಪ್ತಮುನಿಗಳೂ ನಗರದಲ್ಲಿ ಚರಿಗೆಗೆ ಹೊರಟುದನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಇವರನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಆಹಾರದಾನ ಕೊಟ್ಟನು. ಧನಶ್ರೀಯು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಒಳಗೆ ಹೋದಳು. ಮ್ಲಾನವದನೆಯಾಗಿದ್ದ ಇವಳನ್ನು ಕಂಡು ತ್ರಿಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ಮರುಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. "ಧನಶ್ರೀಯು ಮಹಾಪುಣ್ಯವಂತೆ. ಅನ್ಯಧರ್ಮಿಯಾದ ರಾಜನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೊಲ್ಲದೆ ಈಕೆಯು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರುವಳು. ಪುತ್ರಿಯನ್ನೂ, ಪತಿಯನ್ನೂ ಅಗಲಿದ್ದರೂ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ ಜಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಇವಳ ಪುಣ್ಯಶಿಶು ಮುಂದೆ ಈ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅರಸಾಗುವನು" ಎಂದು ಶಿವಗುಪ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಅವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ನುಡಿದರು.

ಮುನಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀದತ್ತನಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತು. ಧನಶ್ರೀಯ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಇವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಧನಶ್ರೀಗೆ ಅನುಮಾನಬಾರದಂತೆ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕೃತಕ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು. ಮಗುವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಕೊಂದುಹಾಕಲು ದಾಸಿಯರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿ ಕೈಬಿಸಿ ಮಾಡಿದನು. ದಾಸಿಯರು ಹಗಲುರಾತ್ರಿ ಧನಶ್ರೀಯನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕೃತಕ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತಾ ಕಾವಲು ಕುಳಿತರು. ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯನ್ನು ವಶೀಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಧನಶ್ರೀಗೆ ಹೆರಿಗೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಗು ಸತ್ತು ಹುಟ್ಟಿತೆಂದು ದಾದಿಯರು ಪ್ರಚಾರವಮಾಡಿ ಆದನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದರು. ಶ್ರೀದತ್ತನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೊಸಳೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಪಾಣಂತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಕಲ್ಲೂ ಕರಗುವಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಇವನು ಗೋಳಾಡಿದನು.

ಇತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಏರ್ಪಾಟಿನಂತೆ ದಾಸಿಯರು ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಒಬ್ಬ ನೀಚನ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ಮಗುವನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ತಂದು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ

ಮಗುವಿನ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಇವನಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಕರುಣೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹೆಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಮರಳನ್ನು ತೋಡಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಾವಿನ ಚಿಗುರನ್ನು ಹಾಸಿ ಮೆತ್ತೆಮಾಡಿ ಮಗುವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿದನು. "ಬಿಸಿಲ ಬೇಗೆಗೆ ಈ ಮಗು ತಾನಾಗೇ ಸಾಯದಿರದು. ನಾನಾಗಿ ಕೊಂದು ಏಕೆ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಯಾಗಲಿ ?" ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇವನು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಗುವನ್ನು ಕೊಂದುದಾಗಿ ಶ್ರೀದತ್ತನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಜಾರಿಕೊಂಡನು.

ಮಗುವಿನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವೇ ಬರುವಂತೆ ಶ್ರೀದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯ ಭಾವನಂಟನಾದ ಇಂದ್ರದತ್ತನು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಇವನ ಸೇವಕರು ಸೌದೆಗಾಗಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡರು.

"ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸೋಣ. ನಮಗೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡುವನು" ಎಂದು ಅವರು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಮಗುವನ್ನು ತಂದು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಇಂದ್ರದತ್ತನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಗುವನ್ನು ಅಪೂರ್ವ ನಿಧಿಯಂತೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಪುಲಕಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ರಾಧೆಗೆ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಬಂಜೆಯಾದ ಆಕೆ ಬೆಸಲೆಯಾದಂತೆ ಹಿಗ್ಗಿದಳು. ಮಗುವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ಬೊಗಸೆ ಬೊಗಸೆಯಾಗಿ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದನು. ಗೂಢಗರ್ಭದಿಂದ ರಾಧೆಗೆ ಮಗುವಾಯಿತು ಎಂದು ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಜಿನಪೂಜೆಯನ್ನೂ, ಜನ್ಮೋತ್ಸವವನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭಾರಿ ಔತಣ ಕೊಟ್ಟನು.

ಶ್ರೀದತ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂಗಿ ಬಂಜೆಯೆಂಬುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗೂಢ ಗರ್ಭದ ಬಗ್ಗೆ ಇವನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗುವೇನಾದರೂ ಇಂದ್ರದತ್ತನಿಗೆ ದೊರೆಯಿತೋ ಎಂದು ಇವನು ಅನುಮಾನಪಟ್ಟನು. ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ತಂಗಿಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಮಗುವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿದನು. ಇದು ಧನಶ್ರೀಯ ಮಗುವೇ ಹೌದು ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳಗೊಳಗೇ ಹೆಲ್ಲು ಮಸೆದನು. ಕಲ್ಲುತಾಕಿದ ಹೆಂಟೆಯಾದನು. ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ತಿಂದವನಂತೆ ಒದ್ದಾಡಿದನು. ಮತ್ತೆ ಕೊಲ್ಲಿಸುವ ಹಠ ಇವನಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ತಂಗಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ನಟಿಸಿದನು.

"ತಂಗಿ ಸದ್ಯ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತು ಬಂಜೆ ಎಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪಾರಾದಳು. ನನಗಂತು ಹಂಡೆ ಹಾಲು ಕುಡಿದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಗೂಢಗರ್ಭದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಂದೇಹವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಾನೇನು ಬೇರೆಯವನೆ ? ಮಗು ಹೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು ? ರಹಸ್ಯ ಬೇಡ ನಡೆದುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ" ಎಂದು ಇಂದ್ರದತ್ತನನ್ನೂ ರಾಧೆಯನ್ನೂ ಇವನು ಪೂಸಿಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಇವನ ಬಣ್ಣದ ಮಾತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಮಗು ದೊರೆತ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

"ಮಗು ಈಗ ನನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ನಗರಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿ ವೈಭವವಾಗಿ ಜನ್ಮೋತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವೆನು. ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಸಂತೋಷವಾಗುವಂತೆ

ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡುವೆನು. ತಂಗಿಯನ್ನೂ, ಅಳಿಯನನ್ನೂ ಊರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಬಂದುದು" ಎಂದು ಅಕ್ಕರೆಯನ್ನು ನಟಿಸಿ ಇವರನ್ನು ಉಜ್ಜಯನಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಊರಿಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ತಂಗಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಔತಣ ಮಾಡಿಸಿದನು. ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಟ್ಟನು. ದಾದಿಯರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಮಗು ಸತ್ತಿತೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿಸಿದನು. ಕೊಲೆಗಡುಕನಿಗೂ ಹೇರಳವಾಗಿ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಗುವನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕುವಂತೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಹಿಂದಿನಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸು ಕರಗುವಂತೆ ಇವನು ಕುಯ್ಯೋ ಮರ್ರೋ ಎಂದು ಅತ್ತನು.

"ರಾಧೆ, ನಾನು ಪಾಪಿ. ಏನೇನೋ ಉತ್ಸವ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆನು. ಅತಿಯಾಶೆ ಗತಿ ಕೆಡಿಸಿತು. ರಾಜರೂ ನಾಚುವಂತೆ ನಾಮಕರಣ ಸಮಾರಂಭ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ಕೈಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತು ಬಾಯಿಗೆ ಬಾರದಾಯಿತು. ಮಗು ಜೀವಬಿಂಬದಂತೆ ಇತ್ತಲ್ಲ! ನಿನಗೆ ಅಭಿನವ ಮನ್ಮಥನಾಗಿ ಈ ಮಗು ಜನಿಸಿತೆಂದು ನಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಹಿಗ್ಗಿದ್ದೆನು. ಎಲ್ಲವೂ ಮಂಗಮಾಯವಾಯಿತು! ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ ಬಾಯ್ದೆರೆದಿದೆ!" ಎಂದು ಗೋಳಾಡಿದನು.

ಇತ್ತ ಕೊಲೆಗಡುಕನು ಮಗುವನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಕೊರಳು ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದು ಮಗುವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದನು. ಮಗು ಇವನನ್ನು ಗುದ್ದಿತು. ಮೃದುವಾದ ಪಾದಗಳಿಂದ ಒದ್ದಿತು. ಇವನ ಹರುಕಲು ಗಡ್ಡವನ್ನು ಜಗ್ಗಿ ಆಟವಾಡಿತು. ಮಗುವಿನ ಅಂದ ಚಂದವನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಲೆಪಾತಕನಲ್ಲೂ ಕರುಣೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಮರಳಿನ ಹಾಸಿಗೆ ಮಾಡಿ ಮಗುವನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ ಇವನು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೊಂದುಹಾಕಿದೆನೆಂದು ಶ್ರೀದತ್ತನಿಗೆ ಸುಳ್ಳುಹೇಳಿದನು.

ಮೇಯಲು ಬಂದ ಹಸುಗಳು ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಬಾ ಎಂದು ಅರಚಿದವು. ದನಕಾಯುವವರು ಹಸುಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಕ್ಕಸಬೆರಗಾದರು. ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ ಮಗು ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. "ಈ ಮಗು ರಾಜಪುತ್ರನೇ ಸರಿ! ಮುಂದೆ ಮಹಾಪುರುಷನಾಗುವನು" ಎಂದು ದನಗಾಹಿಗಳು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುವಾದ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಮಗುವಿನ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡು ಗೋವಿಂದನು ಸೋಜಿಗಗೊಂಡು ದನಗಾಹಿಗಳಿಗೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿ ಮಗುವನ್ನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ನಂದೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಗೊಲ್ಲರ ರೊಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವ ಮಾಡಿದನು. ಮಗುವಿಗೆ ಧನಕೀರ್ತಿ ಎಂದು ನಾಮಕರಣವಾಯಿತು.

ಮಗು ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನಂತೆ ದಿನ ದಿನಕ್ಕೂ ಕಳೆಗೊಂಡು ಬೆಳೆಯಿತು. ಶ್ರೀದತ್ತನು ತನ್ನ ಮಗಳು ಶ್ರೀಮತಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚೈಸಿ ತುಪ್ಪ ಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಗೊಲ್ಲರ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದನು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ಧನಕೀರ್ತಿಯು ಯುವಕನಾಗಿದ್ದನು.

ಗೊಲ್ಲರ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದನು. ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಶ್ರೀದತ್ತನು ನೋಡಿ ಬೆಚ್ಚಿದನು.

"ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಏರ್ಪಾಟು ತಲೆಕೆಳಗಾಯಿತು! ಕೊಲೆಗಡುಕರು ವಂಚಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ದೋಚಿರುವರು. ಮಗುವನ್ನು ಈ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಮಾರಿರುವರು. ಅಬ್ಬೂ ಲಾಭ ಇಬ್ಬೂ ಲಾಭವಾಯಿತು ಅವನಿಗೆ! ಸೂಳೆಗೆ ಮಿಂಡರ ಕೊರತೆಯೆ? ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ. ಮರಳಿ ಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡೇ ತೀರುವೆನು" ಎಂದು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಕ್ರೂರ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದನು.

ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಹೊಗಳಿ ಹೊನ್ನೆ ಶೂಲದಲ್ಲಿ ಇರಿಯಲು ವಸ್ತ್ರ ತಾಂಬೂಲ ಹೊನ್ನು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿದನು. ಹತ್ತಾರು ದಿನ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ವಶೀಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. "ನಾನು ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಒಂದು ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಂಬಿಕೆಯ ಭಂಟನ ಕೈಲಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯರು ಈ ಗುರುತರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮಗ ಧನಕೀರ್ತಿ ಚಾಣಾಕ್ಷ. ಅವನೇ ಹೋಗಲಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಶ್ರೀದತ್ತನು ಧನಕೀರ್ತಿಗೆ ಸಹಪಂಕ್ತಿ ಭೋಜನ ಕೊಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಸಿಗೆ ತೋರಿ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಅಡ್ಡಾಗು. ಬೇಗ ಪತ್ರ ಬರೆದುಕೊಡುವೆನು ಎಂದು ಹೇಳಿ ವಿಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಬರೆದನು.

"ಮಹಾಬಲ, ಈಗ ನಾನು ಕಳುಹಿಸಿರುವವನನ್ನು ಬೇಗ ಕೊಂದು ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹೂಳಿಸು. ಏಕೆ, ಎತ್ತ ಎಂದು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿ ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಬೇಡ" ಎಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಅದನ್ನು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಧನಕೀರ್ತಿ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸಿಂಪ್ರಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದನು. ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಮಾವಿನಮರದಡಿ ಮಲಗಿ ಗಾಢನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದನು. ಉಜ್ಜಯಿನಿಯ ಸೂಳೆ ಮೃಗಸೇನೆಯು ವಾಯುವಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಗೆಳತಿಯರೊಡನೆ ನದೀತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಮಾವಿನಮರದಡಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಿ ಅವನ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮರುಳಾದಳು. ಅವನ ಕಾಲ ಕಡೆ ಕುಳಿತಳು. ಅಂಗಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶುಭರೇಖೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಳು. ಅವನ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಇಣುಕುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ರ ಇವಳ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಿತು. ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕುತೂಹಲಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಳು. ಒಕ್ಕಣೆಯನ್ನು ಓದಿ ಈಕೆ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತಳಾದಳು.

"ಈ ಕಾಮದೇವನನ್ನೂ, ಈ ದೇವಮಾನವನನ್ನೂ, ಈ ಪ್ರಭಾಕರ ಸದೃಶನನ್ನೂ, ಈ ಮಹಾಪುರುಷನನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಷಡ್ಯಂತ್ರ ರೂಪಿಸಿರುವನಲ್ಲ!" ಎಂದು ಅವಳು ಕಂಬನಿ ಸೂಸುತ್ತಾ ಪತ್ರವನ್ನು ಹರಿದು ಸಿಂಪ್ರಾನದಿಗೆ

ಎಸೆದಳು. ಮನೆಯಿಂದ ಬರವಣಿಗೆಯ ಎಲ್ಲ ಪರಿಕರಗಳನ್ನೂ ತರಿಸಿ ತಾನೇ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದಳು.

"ಮಹಾಬಲ, ಮಹಾಪುರುಷನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಈ ಓಲೆಯನ್ನು ತಂದವನಿಗೆ ನಿನ್ನ ತಂಗಿ ಶ್ರೀಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸರಳ ವಿವಾಹವನ್ನು ಮಾಡು. ಇದು ನನ್ನಾಣೆ" ಎಂದು ಬರೆದು ಮುದ್ರಿಸಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟಳು.

ಧನಕೀರ್ತಿಯು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಹಾಬಲನನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಅವನು ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡು ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿ ತನಕ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ತೂಕಮಾಡಿದನು.

"ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಚತುರರು. ಗುಣಪರೀಕ್ಷಕರು. ಭುವಿಗಿಳಿದ ಕಾಮದೇವನಂಥ ವರರತ್ನವನ್ನು ಆರಿಸಿರುವರು. ನನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಇವನು ಹೇಳಮಾಡಿಸಿದ ವರ" ಎಂದು ಇವನು ಸಂತಸಗೊಂಡನು. ಪಿತೃಭಕ್ತನಾದ ಇವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೂ ವರನನ್ನು ತೋರಿಸಿ ತಂದೆಯ ಪತ್ರವನ್ನೂ ತಾಯಿಗೆ ಓದಿ ಜೋಯಿಸರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಮುಹೂರ್ತ ಕೇಳಿದನು.

"ಈ ದಿನ ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಮಹಾರಾಜ ಮುಹೂರ್ತವಿದೆ. ಈ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾದವನು ಮಹಾರಾಜನೇ ಆಗುವನು. ಈ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾದ ಕನ್ಯೆಯು ತಪ್ಪದೆ ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗುವಳು. ಈ ನೂತನ ವಧೂವರರು ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಕಾರವಾಗುವರು. ಧರ್ಮವತ್ಸಲರಾಗುವರು" ಎಂದು ಜೋಯಿಸರು ಅವಸರಪಡಿಸಿದರು. ಮಹಾಬಲನು ಮುಹೂರ್ತ ಮೀರದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿ ಸರಳ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದನು.

ಶ್ರೀದತ್ತನು ಹಂಡೆಹಾಲು ಕುಡಿದಂತೆ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದನು. ನಿಂತ ನೆಲವೇ ಕುಸಿದಂತಾಯಿತು! ಪುಣ್ಯವಿದ್ದವರು ಸಾಯರು. "ಒಳಗೆ ಭೇದಿಸಲು ತಲೆಹಾಕಿ ಮೂಗು ಕೊಯ್ಸಿಕೊಂಡಂತೆ, ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಹೋದವನು ಉಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಂತೆ ಆಯಿತು ನನ್ನ ಪಾಡು" ಎಂದು ಇವನು ಒಳಗೇ ಕೊತಕೊತ ಕುದಿದನು. ಮಗಳು ಮುಂಡೆಯಾದರೂ ಸರಿ ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಬಾರದು ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಕೂಲಿಗಾಗಿ ಕೊಲೆಮಾಡುವ ಕೊಲೆಪಾತಕನನ್ನು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಕರೆಸಿದನು. ಅವನು ಬಯಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನ ಕೈಲಿ ನೈವೇದ್ಯ ಕಳುಹಿಸುವೆನು. ಅವನನ್ನು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡದೆ ಮುಗಿಸಿಬಿಡು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು.

ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಕರೆದು "ನೋಡಪ್ಪ, ನಿನಗೂ ಶ್ರೀಮತಿಗೂ ಮದುವೆ ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆದಲ್ಲಿ ನಾಗೇಂದ್ರನಿಗೆ ಅಳಿಯನ ಕೈಯಿಂದ ನೈವೇದ್ಯ ಇಡಿಸುವೆನೆಂದು ಹರಕೆ ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ನೀನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಧರಣೇಂದ್ರನಿಗೆ ಹರಕೆ ತೀರಿಸಿ ಬಾ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚರುವನ್ನು ಇವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಧನಕೀರ್ತಿ ನಾಗಾಲಯದ ಕಡೆ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಹಾಬಲ ಎದುರಾದನು.

"ಭಾವಾಜಿ, ಈಗ ತಾವು ಹಾಯಾಗಿರಬೇಕು. ಮಧುಚಂದ್ರವನ್ನು ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ಹೊರಗಡೆ ತಾವು ಸುಳಿಯಬಾರದು" ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದನು.

"ಮಾವಾಜಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿರುವರು. ಈ ಚರುವನ್ನು ನಾಗದೇವನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗುವೆನು" ಎಂದು ಧನಕೀರ್ತಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಮಹಾಬಲನು ಪಿತೃಭಕ್ತನಾದರೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೋಪಗೊಂಡು "ಮದುವಣಿಗನನ್ನು ಕುಡಿದ ನೀರು ಅಲುಗಾಡದಂತೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆಪ್ತ ಇವನನ್ನು ಭಿಕಾರಿಯಂತೆ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವನು! ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೆ?" ಎಂದು ರೇಗಾಡುತ್ತಾ ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕೈಲಿದ್ದ ಚರುವನ್ನು ತಾನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ವೈದುನನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಸಾಗುಹಾಕಿದನು. ತಾನೇ ಚರುವಿನೊಡನೆ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ನಿರ್ಭೀತನಾಗಿ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಲೆ ಪಾತಕನು ಏನನ್ನೂ ಯೋಚಿಸದೆ ಮಹಾಬಲನನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿ ಪಾರಾಯಾದನು.

ಶ್ರೀದತ್ತನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಧನಕೀರ್ತಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎದೆಯೊಡೆದಂತಾಯಿತು! "ಚರುವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಲಿಲ್ಲವೆ?" ಎಂದು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನೇ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಚರುವಿನೊಡನೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಭಾವಾಜಿ ಬಂದು ಚರುವನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಸಿದುಕೊಂಡು ಅವರೇ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಇನ್ನೇನು ಬರಬಹುದು." ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಹಾಳುಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸಾಸಿವೆ ಅರೆದು ಕುಡಿದಂತೆ, ಶುಂಠಿ ತಿಂದು ಬಿಸಿನೀರು ಕುಡಿದಂತೆ, ಶ್ರೀದತ್ತನು ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟವನಂತೆ ನಾಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದನು. ಮಗನ ದೇಹ ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಅಣಕಿಸುತಿತ್ತು. ಕಳ್ಳರು ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕೊಲೆಮಾಡಿರುವರು ಎಂದು ಗೋಳಾಡಿ ಕಳೇಬರದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು ಮಾರನೆಯದಿನ ಶವಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಮಗನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಇವನು ಕಳ್ಳನ ತಾಯಂತೆ ಮೂಕನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು. "ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಎಷ್ಟೊಂದು ದ್ರವ್ಯ ಹಾಳಾಯಿತು! ಹಣ್ಣಿಗೆ ಕಲ್ಲು ಬೀರಿದರೆ ಕಾಯಿ ಬಿತ್ತು" ಎಂದು ಮೂಗಳುವನ್ನು ಅತ್ತನು.

"ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಧನಕೀರ್ತಿಯೇ ಕೊಲ್ಲಿಸಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ಉಳಿಯಗೊಡಬಾರದು" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ವಿಶಾಖೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕೊಲೆಗೆ ಸಂಚುಮಾಡಿದನು. ಪತಿಪರಾಯಣೆಯಾದ ವಿಶಾಖೆಯು ಗಂಡನ ಯೋಜನೆ

ಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ದೊಡ್ಡದು ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕದು ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಬಗೆ ಲಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ದೊಡ್ಡ ಲಡ್ಡುಗೆಯನ್ನು ವಿಷದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು "ಮಗಳೆ, ನಿನ್ನ ಪತಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಲಾಡು ಕೊಡು" ಎಂಬ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ವಿಶಾಖೆಯು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಪನ್ನೆಯಂತೆ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಶ್ರೀಮತಿಯು ಗಂಡನನ್ನು ಉಪಾಹಾರಕ್ಕೆ ಕರೆದಾಗ ಶ್ರೀದತ್ತನೂ ಹಸಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನು. ಗಂಡನನ್ನೂ, ತಂದೆಯನ್ನೂ ಮಣೆಹಾಕಿ ಇವಳು ಕೂರಿಸಿದಳು. ದೊಡ್ಡ ಲಾಡನ್ನು ತಿಂದುಶ್ರೀದತ್ತನು ವೈಯೆಲ್ಲವೆನೆತು ಮೂರ್ಛೆಹೋದನು.ಪರರ ನಾಶವನ್ನು ಬಯಸಿದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೇ ಗತಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾರುವಂತೆ ಶ್ರೀದತ್ತನು ನೆಗೆದು ಬಿದ್ದನು! ಇತ್ತ ಶ್ರೀಮತಿ ತಂದೆ ಸತ್ತುದನ್ನು ಕಂಡು ಲಬೋ ಲಬೋ ಬಾಯಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಊರಿಗೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಅತ್ತಳು.ಧನಕೀರ್ತಿಯು ಮಾವನ ಸಾವನ್ನು ಕಂಡು ಮಮ್ಮಲ ಮರುಗಿದನು.

ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಾದ ಹಾಹಾಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಶಾಖೆಯು ಪತಿಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ನೇರವೇರಿತೆಂದು ಒಳಗೊಳಗೆ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾ 'ಯಾರು ಯಾರಿಗೋ ನನ್ನ ಗಂಡ ಹಣಕೊಟ್ಟು ಕಳೆದುಕೊಂಡನು. ನಾನು ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಪತ್ತೆಯಾಗದಂತೆ ಧನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಪತಿಯ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರಳಾಗಿರುವೆನು ಎಂದು ಈ ಪತಿವ್ರತೆ ಮನೆಗೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಂದಳು. ಬದುಕಿದ್ದ ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಸತ್ತಿದ್ದ ಗಂಡ ನನ್ನೂ ಕಂಡಳು. ಗಂಡನ ಹೆಣವನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಭಾವಪರವಶಳಾದಳು.

'ಮಗಳೇ, ನೀನು ಮುಂಡೆಯಾಗಲು ನಾನು ಮಾಡಿದ ಮಾಟದಿಂದ ನಾನೇ ಮುಂಡೆಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು!' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ತನ್ನ ಗಂಡ ಸಂದರ್ಭೋಚಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲ ವಿವರವನ್ನು ವಿಶಾಖೆಯು ಅಳುತ್ತಾ ಬಯಲು ಮಾಡಿದಳು.

"ಧನಕೀರ್ತಿ, ನೀನು ಅಹಿಂಸಾವ್ರತಿಯಾಗಿ ಯಮನ ದಾಳಿಯಿಂದ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪಾರಾದೆ. ಹಿಂಸಾರತಿಭಸಮತಿಯಾದ ನನ್ನ ಗಂಡ ಮನೆಯನ್ನೂ ಮುಳುಗಿಸಿ ತಾನೂ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು! ಮುನಿಗಳ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗುವುದೇ? ಮಾಳವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಭಾವೀ ರಾಜನಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಪಾಪಿಗಳು ಕೊಲ್ಲಬಲ್ಲರೆ? ಪುಣ್ಯವಂತರನ್ನು ನಿಷ್ಕಾರಣ ವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಹತಭಾಗ್ಯನಾದ ನನ್ನ ಪತಿ ತಾನೇ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯು ಧರ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದನು. ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕನಾದ ನನ್ನ ಪತಿಯು ಆತ್ಮಘಾತುಕನಾದನು" ಎಂದು ವಿಶಾಖೆಯು ತನ್ನ ಪತಿ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲ ಅನ್ಯಾಯ ಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಧನಕೀರ್ತಿಯು ಗುಣಪಾಲನ ಮಗನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

"ಧನಕೀರ್ತಿ, ನೀನು ಮಾಳವ ರಾಜನಾಗಿ ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನೆ ಮಾಡು. ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನಾಗು. ನೂರ್ಕಾಲ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳು" ಎಂದು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಹಾರೈಸಿದಳು

"ಶ್ರೀಮತೀ, ನೀನು ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಚೂಡಾಮಣಿಯಾಗು. ದರ್ಶನವಿಶುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಶಚಿಗೆ ಸಮನಾಗು. ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ರಾಣಿ ಪ್ರಭಾವತಿಗೆ ಹೊಯ್‌ಕೈಯಾಗು. ದೃಢವ್ರತದಲ್ಲಿ ಜೇಳಿನೀ ಮಹಾದೇವಿಗೆ ಹೆಗಲೆಣೆಯಾಗು. ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿಯಾಗಿ ಬಾಳು" ಎಂದು ಶ್ರೀಮತಿಯನ್ನು ಹರಸಿದಳು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ತಾನೇ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ವಿಷದ ಲಾಡನ್ನು ತಿಂದು ವಿಶಾಖೆಯೂ ಗತಪ್ರಾಣಳಾದಳು.

ಶ್ರೀದತ್ತನ ಕ್ರೌರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶಾಖೆಯು ಕಿರೀಟ ತೊಡಿಸಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ ನೀಚತನ ವನ್ನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಾರಿ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದಳು. ಜಿನಾಗಮವನ್ನು ಓದಿ ಮನನ ಮಾಡ ದವರು ಸ್ವಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮೆರೆಯುವರು. ಇವರು ಮಾಡುವ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೋರ್ಕೆಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನೂ ಜೈನಪುರಾಣವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ರಕ್ತಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಡಿವಾರ ಮಾಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ಭವ್ಯರೇ? ಎಂದು ನಾಗರಿಕರು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡರು. ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ಅರಿಯದ ಮೂರ್ಖರು ಮಾಡದ ಪಾಪವಿಲ್ಲ ವೆಂದುಕೊಂಡು ಬಂಧುಬಾಂಧವರು ಶ್ರೀದತ್ತನ ಹಾಗೂ ವಿಶಾಖೆಯ ಕಳೇಬರಗಳನ್ನು ದಹಿಸಿಹಾಕಿದರು.

ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡವರೆಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ಕೊಂಡಾಡಿದ್ದೂ ಕೊಂಡಾ ಡಿದ್ದೆ. "ಪುಣ್ಯವಂತನೆಂದರೆ ನೀನೆ! ಕೀರ್ತಿವಂತನೂ ನೀನೆ! ನೀನೂ ಗುಣಪಾಲ ಸೆಟ್ಟಿಯಂತೆ ವೈಶ್ಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾಗಬೇಕು. ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನಾ ಚತುರ ನಾಗಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಗೂ ನೀನು ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯಾಗು" ಎಂದು ಜನರು ಈತನನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಹರಸಿದರು.

ಮಾಳವ ರಾಜನೂ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಧನಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದನು. ಇವನ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನೂ ಆವಾಕ್ಕಾದನು. 'ಈ ರೂಪ, ಈ ನಿಲುವು, ಈ ವಿನಯ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡರೆ ಇವನು ರಾಜನಾಗುವುದಕ್ಕಾಗೇ ಅವತರಿಸಿರುವನು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿದೆಯೇ? ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿ ಭವ್ಯರತ್ನಾಕರ. ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಶಿರೋಮಣಿ. ಇಂಥವನ ಮಗ ಕಾರಣ ಪುರುಷನೇ ಸರಿ" ಎಂದು ರಾಜನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯುಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬೇಹಿನವರು ತಂದರು. ರಾಜನು ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಉಜ್ಜಯನಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು. ಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ರಾಜನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಕೋಳೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡು ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿಸಿ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿದನು.

"ಮಹಾತ್ಮ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಣವನ್ನೂ ಮನೆಯನ್ನೂ ಈ ತನಕ ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸುವೆನು. ನೀನು ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯದಿಂದ ನಮ್ಮ ನಗರದಲ್ಲಿರಬೇಕು. ನೀನು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನು ರಾಮನನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ಭರತನಂತೆ ರಾಜಭೋಗವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದೆನು. ಈಗ ನನಗೂ ನೀನು ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸು. ಜಿನಸೇವೆಗೆ ನನಗೂ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡು. ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಕಮಲಮುಖಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅರ್ಧರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು. ನನ್ನ ತಪ್ಪಿಗೆ ಇದೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ. ನೀನು ಸತ್ಯವಂತ. ನೀನು ಶೀಲವಂತ. ನೀನು ಮಾನನಿಧಿ. ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಬೇಡ" ಎಂದು ಮಹಾರಾಜನು ಅಂಗಲಾಚಿದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ನಿಷ್ಕಪಟನಾಗಿ ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯ ಮನವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡು ತಾನೂ ಪಂಚಾಣುವ್ರತಿಯಾದನು. ತನ್ನ ಮಗಳು ಕಮಲಮುಖಿಯನ್ನು ಜಿನಗಂಧೋದಕ ಧಾರಪೂರ್ವಕ ಧನಕೀರ್ತಿಗೆ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಮಾಡಿ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಗೂ ಧನಶ್ರೀಗೂ ಹೊರಲಾರದಷ್ಟು ಉಡುಗೊರೆ ಹೊರಿಸಿದನು.

ಯಶೋಧರ ಮುನಿಗಳು ಮೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದೂತರಂತೆ ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯೂ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ತ್ರಿಕರಣ ಶುದ್ಧರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮುನಿಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು. ಧರ್ಮಶ್ರವಣ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಗೊಂಡರು.

"ಮಹಾಸ್ವಾಮೀ, ನನ್ನ ಮಗ ಧನಕೀರ್ತಿಗೆ ಶ್ರೀದತ್ತಸೆಟ್ಟಿ ವಿನಾಕಾರಣ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಏಕೆ ಕಾಡಿದನು" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಉಜ್ಜಯನಿ ಬಳಿ ಶಿರಿಷ್ಟ ಗ್ರಾಮವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೃಗಸೇನನು ಬೆಸ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಡದಿ ಘಂಟೆ. ಒಮ್ಮೆ ಇವನು ಸಿಪ್ರಾನದಿಯಲ್ಲಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಬಲೆಯೊಡನೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಶೋಧರ ಮುನಿ ತಂಗಿದ್ದರು. ಶ್ರಾವಕರು ಇವರ ಬಳಿ ಪ್ರವಚನ ಕೇಳಲು ಸೇರಿದ್ದರು. ಮೃಗಸೇನನಿಗೆ ಕರ್ಮ ಉಪಶಮವಾಗಿದ್ದಿತು. ಬಲಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆ ಇಟ್ಟು ಇವನೂ ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿದ್ದ ಮುನಿಗೆ ರತ್ನಾಭರಣ ಧರಿಸಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಇವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಶ್ರಾವಕರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ವ್ರತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುದನ್ನು ಮೃಗಸೇನನೂ ಕಂಡು ತಾನೂ ಒಂದು ವ್ರತವನ್ನು ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ಬಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

"ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯಬಾರದು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದರು.

"ಸ್ವಾಮೀ, ಹೆಂಡನೇ ನನಗೆ ಉಸಿರು. ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಬದುಕಿರಲಾರೆ" ಎಂದು ಬೆಸ್ತನು ಅಸಹಾಯನಾಗಿ ನುಡಿದನು.

"ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆ ಮಾಡಬೇಡ"

"ಸ್ವಾಮೀ, ನಾನು ಮೀನು ಹಿಡಿದು ಬದುಕಬೇಕು. ಈ ವೃತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಸಂಸಾರದ ಗತಿಯೇನು ?"

"ಸುಳ್ಳಾಡಬೇಡ"

"ಸುಳ್ಳಾಡದೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಸಾಗುವುದೆ ?"

"ಕಳ್ಳತನವನ್ನಾದರೂ ಬಿಡಬಹುದಲ್ಲ"

"ಸ್ವಾಮೀ, ನಮ್ಮ ಕುಲವೇ ಕಳ್ಳ ಒಕ್ಕಲು !"

"ಹೋಗಲಿ ನೀನು ಬಲೆ ಬೀಸಿದಾಗ ಮೊದಲು ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೀನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಮೃಗಸೇನನು ಈ ವ್ರತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು.

ಇವನು ಸಿಪ್ರಾನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಲೆಬೀಸಿದನು. ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಮುನಿವಾಕ್ಯ ಮೀರಬಾರದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಆ ಮೀನಿಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿದನು. ಬಿಡುವಾಗ ಅದರ ಕೊರಳಿಗೆ ದಾರವನ್ನು ಗುರುತಿಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಬಲೆ ಬೀಸಿದನು. ಅಲ್ಲೂ ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ತೆಗೆದು ನೋಡುವಾಗ ಹಿಂದೆ ತಾನು ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿದ ಮೀನೇ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇದಕ್ಕೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಸಾಗಿ ಬಲೆ ಬೀಸಿದನು. ಈ ಬಾರಿಯೂ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದ ಮೀನೇ ಬಲೆಗೆ ನುಸುಳಿದ್ದಿತು. ಮೂರನೆಯ ಬಾರಿಯೂ ಇವನು ಮೀನಿಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನಡೆದು ಮತ್ತೆ ಬಲೆ ಹರಡಿದನು. ಮೀನೇನೋ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ನೋಡಿದರೆ ತಾನು ಗುರುತು ಮಾಡಿದ್ದ ಮೀನೇ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಾರಿಯೂ ಬಂದಿದ್ದಿತು. ಈ ಸಾರಿಯೂ ಇವನು ಮೀನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ದಯಾರ್ದ್ರ ಹೃದಯನಾಗಿ ಅದನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಐದನೆಯ ಬಾರಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬಲೆ ಬಿಸಿದಾಗಲೂ ಹಳೆಯ ಮೀನೇ ಬಂದು ಇವನನ್ನು ಅಣಕಿಸಿತು. ಮೃಗಸೇನನು ಆ ಮೀನನ್ನು ಬದುಕಿಕೋ ಹೋಗು ಎಂದು ನೀರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಈ ಜೀವದಾನದ ಜಿಲ್ಲಾಟದಲ್ಲಿ ಸಂಜೆಯಾಯಿತು. ಬೆಸ್ತನು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದುದಕ್ಕೂ ಘಂಟೆಯು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಿದಳು. ಇವನು ಮುನಿಗಳು ವ್ರತ ಕೊಟ್ಟುದನ್ನು ದೈನ್ಯನಾಗಿ ಪತ್ನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದನು.

"ಹಾಳು ಮುನಿಗಳು ನಿನಗೆ ವ್ರತಕೊಟ್ಟು ನನ್ನ ಮನೆಹಾಳು ಮಾಡಿದರು ! ನೀನು ಅವರ ಬಳಿಗೇ ಹೋಗು" ಎಂದು ಮೃಗಸೇನನನ್ನು ಒದ್ದಳು.

"ಒಂದು ದಿನ ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದೆನು. ಹೆಂಡತಿಯ ಬಣ್ಣ ಈಗ ಬಯಲಾಯಿತು. ನಿಷ್ಕರುಣಿಯಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಬೈದಳು, ಬಡಿದಳು, ಎಡಗಾಲಲ್ಲಿ ಒದ್ದಳು. ಸಂಸಾರದ ಒಳತಿರುಳು ಅರ್ಥವಾಯಿತು !" ಎಂದು ಇವನು ಮನೆಯ ಹೊರಗಡೆ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದನು. ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. 'ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ವ್ರತಕೊಟ್ಟ ಮಹಾತ್ಮ

ರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವೆನು' ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದ ಹಾವು ಮೃಗಸೇನನನ್ನು ಕಡಿಯಿತು. ವಿಷವೇರಿ ಇವನು ಸತ್ತು ನಿನಗೆ ಮಗನಾಗಿ ಧನಕೀರ್ತಿಯೆನಿಸಿರುವನು. ಮೀನಿಗೆ ಐದು ಬಾರಿ ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇವನು ಶ್ರೀದತ್ತನು ಒಡ್ಡಿದ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳದೆ ಐದು ಬಾರಿಯೂ ಕಂಟಕದಿಂದ ಪಾರಾಗಿರುವನು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

ಮೃಗಸೇನನ ಹೆಣವನ್ನು ಕಂಡು ಘಂಟೆಯು ಕಡುನೊಂದು ಈಟಿಯಿಂದ ತಿವಿದು ಕೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಸಾಯುವಾಗ ಇವಳಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಮೂಡಿದ್ದರಿಂದ ಇವಳು ಶ್ರೀದತ್ತನಿಗೆ ಮಗಳಾಗಿ ಶ್ರೀಮತಿಯೆನಿಸಿದಳು. ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ಇವಳು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಮಡದಿಯಾಗಿರುವಳು. ಆ ಮೀನು ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೃಗಸೇನೆಯೆಂಬ ವೇಶ್ಯೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಈ ಭವದಲ್ಲೂ ಧನಕೀರ್ತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಇವರು ದಂಪತಿಗಳಾಗಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವ್ರತದಿಂದ ಮೃಗಸೇನನು ಮಹಾರಾಜನಾದನು. ಮಹಾಪುರುಷನಾದನು. ಇನ್ನು ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನೂ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಕೈವಲ್ಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷ ಕರೆಯದೆಯೇ ಮನೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಾರದಿರುವುದೆ ?" ಎಂದು ಜನರು ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ದಂಟು ಊದುವವನಿಗೆ ಕೊಳಲು ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಕೂರುವವನಿಗೆ ಮದ್ದಾನೆ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಅರಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಮುನಿಯ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಿಶ್ವಂಧರ ಮಹಾರಾಜನೂ, ಗುಣಪಾಲಸೆಟ್ಟಿಯ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ ಮಹಾದೇವಿಯೂ, ಧನಶ್ರೀಯೂ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಧನಕೀರ್ತಿ, ಶ್ರೀಮತಿ, ಕಮಲಮುಖಿ ಮುಂತಾದವರು ಮೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಂಠೀಹಾರದ ಪಂಚರತ್ನಗಳೆನಿಸುವ ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ಭರತ, ಸಗರ, ಇಂದ್ರ, ಮಘವ, ವಜ್ರ, ಜಂಘೆ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ ಈ ಮಹಾಪುರುಷರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಧನಕೀರ್ತಿಯು ಜೈನಧರ್ಮ ಪ್ರಭಾವನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸನತ್ಕುಮಾರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಂತೆ ಇವನು ತೇಜಸ್ವಿಯೆನಿಸಿದನು. ಶಾಂತೀಶ್ವರನಂತೆ ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಇವನು ನಿಶ್ಶಂಕನಾಗಿದ್ದನು. ಧನ್ಯಕುಮಾರನಂತೆ ಇವನು ಮುನಿಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಬಹುಕಾಲ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದನು. ಒನ್ಮೈ ಕೆನ್ನೆಯಲ್ಲಿ ನರೆಗೊದಲನ್ನು ಕಂಡನು. ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ನರೆಗೂದಲೇ ಒಂದು ನೆಪವಾಯಿತು. ಉಪ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಾನು ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳದೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವೆನು ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು. ದಡ್ಡ ತನದಿಂದ ಆದು ಶತ್ರುಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಾವನ್ನಳ್ಳುವುದು. ಸಂಪತ್ತು–ಮನೆ–ಮಡದಿ–ಮಕ್ಕಳು ತನ್ನವರೆಂದು ದಡ್ಡರು ಮೋಸಹೋಗುವರು" ಎಂದು ಸಂಸಾರದ ಅನಿತ್ಯತೆಯನ್ನು ಧನಕೀರ್ತಿ ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದನು. ದ್ವಾದಶಾನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ

ಮತ್ತೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಸಂಕೀರ್ತಿಯೆಂಬ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿ ಯಶೋಭಟ್ಟಾರಕರ ಬಳಿ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದನು.

ಧನಕೀರ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ ಗುರುಗಳು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಏಕವಿಹಾರಿಯಾದನು. ದ್ವಾದಶ ತಪಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಪಗಮನದಿಂದ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ಸರ್ವಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯುಸ್ಸುಳ್ಳ ಅಹಮಿಂದ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು.

ಇತ್ತ ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಹಿರಿಯ ಮಡದಿ ಶ್ರೀಮತಿಯು ಪತಿಯ ದಾರಿಯೇ ನನ್ನ ದಾರಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ವಿನಯಮತಿ ಕಂತಿಯವರ ಬಳಿ ಆರ್ಯಿಕಾದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ತಪವೆಸಗಿ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದಳು.

ವಿಶ್ವಂಧರ ಮಹಾರಾಜನೂ, ಗುಣಪಾಲಮುನಿಯೂ, ಧನಶ್ರೀ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮೀಮತಿಯರೂ ಸಾಧನೆಯೆಸಗುತ್ತಾ ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ಸತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಬರೆದ 'ಧರ್ಮಾಮೃತ'ವೆಂಬ ಚಂಪೂ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕಥೆ ಅಹಿಂಸೆಗೆ ಆಗರವಾಗಿ ಹತ್ತನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. 'ಮಹಾಪುರಾಣವನ್ನು' ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ಧನಕೀರ್ತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು.

ಸತ್ಯವ್ರತ ಧನದ ಸಂಘಶ್ರೀ

ವೆಂಗಿಮಂಡಲದ ಪ್ರತಿಪಾಲಪುರದಲ್ಲಿ ಧನದನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಜಿನಪೂಜೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹಿಯಾಗಿ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಶಿರೋಮಣಿಯೆನಿಸಿದ್ದನು. ಒಬ್ಬ ದೂತನು ಬಂದು ರಸಿಕನಾಗಿದ್ದ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಸಂಘಶ್ರೀಯೆಂಬ ಬೌದ್ಧನ ಮಗಳಾದ ಕಮಲಶ್ರೀಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಕಾಮವರ್ಣವನ್ನು ನಟ್ಟು ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದನು. ರಾಜನು ಕಮಲಶ್ರೀಯನ್ನು ಬೇಡಲು ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂಘಶ್ರೀಗೆ ಆದ ಸಂತೋಷ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ.

"ಧನದ ಮಹಾರಾಜಸರವಜಿನಭಕ್ತನು. ನಗರದ ನಾಗರಿಕರಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಜೈನರೇ ತುಂಬಿರುವರು. ಕಮಲಶ್ರೀಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬೌದ್ಧಧರ್ಮವನ್ನು

ಹರಡಬೇಕು. ಜೊತೆಗೆ ಅರಮನೆಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಬಾಚಬಹುದು" ಎಂದು ಇವನು ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡನು.

"ನಾನೇ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿ. ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನ ಅಳಿಯನಾಗಲು ಕಾತರಗೊಂಡಿರುವರು ! ನನ್ನ ಮಗಳ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಎಣೆಯುಂಟೆ ?" ಎಂದು ಇವನು ಮಗಳನ್ನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ ಅರಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಕಮಲಶ್ರೀಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಹಾಯಾಗಿದ್ದನು.

"ಜಿನಪೂಜೆಯನ್ನು ಮರೆತು ಹೆಂಡತಿಗೆ ದಾಸನಾದನು. ತಾಯನ್ನು ತೊರೆದು ರಾಕ್ಷಸಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಂತಾಗುವುದು. ಜಿನಮುನಿಗಳನ್ನು ಆಲಕ್ಷಮಾಡಿ ಸ್ತ್ರೀವಶನಾದವನು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಇದ್ದಿಲನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವಳ ಕೂಟವೆಂದರೆ ಶತ್ರು ಪಾಳಯಕ್ಕೆ ಹೋದ ದಡ್ಡ ತನವಾಗುವುದು. ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ಅಗೆದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಕಡುಬಡತನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಸದ್ಧರ್ಮ ದೊರೆತರೂ, ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಯಕ್ಲೇಶಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಲೌಕಿಕವಾದ ನಶ್ವರವಾದ ಅತ್ಯಲ್ಪಸುಖಕ್ಕೆ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ನರಕಗಾಮಿಯಾಗುವವರು ದಡ್ಡರೇ ಸರಿ" ಎಂದು ಧನದರಾಜನು ಆಗಾಗ ಚಿಂತಿಸಿ ಕಮಲಶ್ರೀಗೆ ಜೈನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಲವು ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಇವಳಿಗೂ ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಇವಳನ್ನು ಸದ್ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದನು.

ಪತ್ನಿಯಾದ ಕಮಲಶ್ರೀಯನ್ನು ಜೈನಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾದ ಮೇಲೆ ಸಂಘಶ್ರೀಯನ್ನೂ ಜೈನಧರ್ಮದ ಕಡೆ ಆಕರ್ಷಿಸಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ಮುಳ್ಳಿನ ಮರಕ್ಕೆ ಅಡರಿದ ಬಳ್ಳಿ ಹಾಳಾಗುವಂತೆ ಕುಮಾರ್ಗಿಗಳ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಇರುವವರೂ ಕೊನೆಗೆ ಕುಮಾರ್ಗಿಗಳಾಗಿಬಿಡುವರು" ಎಂದು ರಾಜನು ಯೋಚಿಸಿ ಆಗಾಗ ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಕಿವಿಗೆ ಜಿನಾಗಮವನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಕೊಲೆ, ಸುಳ್ಳು, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಇವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಧರ್ಮವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ರಾಗದ್ವೇಷದಲ್ಲಿ ಕುದಿದು ಸ್ತ್ರೀಲೋಲನಾಗುವನು. ರೈತನು ಉತ್ತು ಬಿತ್ತು ಕಾವಲು ಕಾದು ಒಳ್ಳೆಯ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಸದ್ಧರ್ಮದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸಿದರೆ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಎಷ್ಟೇ ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿದರೂ ಗೊಡ್ಡು ಹಸು ಹಾಲು ಕರೆಯುವುದೆ ? ದೋಷಿಗಳ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗುವುದೆ ? ಹದವನ್ನು ಅರಿತು ಬಿತ್ತಿದ ಬೆಳೆಯೂ,ಲಾಭ ನಷ್ಟ ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ವ್ಯಾಪಾರವೂ ಜಾತಿಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಕೊಡುವ ಕೂಸೂ, ರುಚಿ ತಿಳಿಯದ ಊಟವೂ, ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಹೊತ್ತ ಹೊರೆಯೂ, ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಾಲವೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ದುಃಖದಾಯಕವಾಗುವುವು.

ಒಂದು ನಾಯಿ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿನ ಗಡುಸನ್ನು ಕಂಡು ಇದು ಕೆಟ್ಟದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮೂಸಿಯೂ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದಂತೆ ಆಗಬಾರದು. ಬುದ್ಧಿವಂತರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ

ಆಸ್ತನನ್ನು ಹೊರಹೋಗಬೇಕು. ಸದ್ಧರ್ಮದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಕರ್ಮವನ್ನು ದಹಿಸಬಹುದು. ಭವರೋಗಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದವನು ಸದ್ಧರ್ಮದಿಂದ ಹಿಡಿದರೆ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವನು. ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಕಂಡು ಬಡವರು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಬೀಳುವಂತೆ ಸದ್ಧರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಪಾಪಿಗಳು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವರು. ಬಂಗಾರದ ಭಂಡಾರವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕಾಯುವಂತೆ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸದ್ಧರ್ಮ, ವೀತರಾಗಿಯಾದ ದೇವ, ಪರೀಷಹಗಳನ್ನು ಗೆಲಿಯುವ ತಪಸ್ವಿ ಈ ಮೂವರನ್ನೂ ನಾವು ನಂಬಿದರೆ ಕೈವಲ್ಯದ ಹಾದಿ ಕಾಣುವುದು" ಎಂದು ಧನದ ರಾಜನು ಸಂಘಶ್ರೀಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಸಂಘಶ್ರೀಗೆ ಸದ್ಧರ್ಮವು ಹಿಡಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ಇಬ್ಬರು ಚಾರಣಮುನಿಗಳು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುವ ಚಂದ್ರಮಂಡಲದಂತೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು ಹಿಗ್ಗಿದನು. ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಎದ್ದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದನು. ಸಂಘಶ್ರೀಗೂ ಮುನಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಸಂಘಶ್ರೀ ಸದ್ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಲಿದು ಜೈನಪಂಥಕ್ಕೆ ಸೇರಿದನು.ಧನದನ ವಂಶಾವಳಿಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿಪಾಲಪುರದ ಉಗಮವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಸಂಘಶ್ರೀ ಕುತೂಹಲಗೊಂಡು ರಾಜನ ಬಳಿ ತನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

"ವಾಸುಪೂಜ್ಯ ಜಿನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಶೋಧರನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದ ಈ ದೊರೆಯು ಅಂಗದೇಶದ ಚಂಪಾಪುರದಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನ ಮಡದಿ ಸೌಂದರಿ. ಈ ರಾಜನು ಆರು ಖಂಡಗಳನ್ನೂ ಗೆದ್ದು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದನು. ಇವನು ಜಿನಧರ್ಮ ದೀಪಕನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ವಿಷಯಲೋಲನಾಗದೆ ತಪವೆಸಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಮುಕ್ತನಾದನು.

ಶ್ರೀಧರನು ಸಮಸ್ತ ರಾಜರನ್ನೂ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಮೂರುದಿನ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿ ಧರ್ಮಪ್ರಭಾವನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ರಾಜನು ಮಾಳವ, ಮಗಧ, ಕರ್ಣಾಟ, ಗೊಲ್ಲ, ಕರಹಾಟ, ಗೌಳ, ಲಾಟ, ಚೋಳ, ಕಳಿಂಗ, ಚೇರ, ಪಾಂಡ್ಯ ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿ ವೆಂಗಿಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಈ ಪ್ರಾಂತದ ಸೌಂದರ್ಯ ಇವನನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಪಾಲಪುರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟನು. ದೇವಲೋಕದ ವಿಮಾನಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂಥ ಜಿನಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ನಗರದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಜಿನೇಂದ್ರನೇ ದೇವರು. ಜಿನಮುನಿಗಳೇ ಸದ್ಗುರುಗಳು, ಜಿನಭಕ್ತನೇ ಬಂಧು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಶ್ರೀಧರನ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದೇ ?

ಒಮ್ಮೆ ಶ್ರೀಧರನು ತನ್ನ ರಾಣಿವಾಸದೊಡನೆ ವನವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ನಂದನವನದ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ಇವನು ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡಿದನು. ಇವನ ಸೈನಿಕರು ಮಾವಿನಮರಗಳ ಚಿಗುರನ್ನು ಕಿತ್ತು ಸಂತೋಷಗೊಂಡರು. ಮರಗಳೆಲ್ಲ ಇವರ ಆವಾಂತರದಿಂದ ಬೋಳಾದವು. ರಾಜನು ಈ ಬೋಳುಮರಗಳನ್ನು ಕಂಡು

ಸಂಸಾರದ ನಶ್ವರತೆಯನ್ನು ಅರಿತು ವಿರಕ್ತನಾದನು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬೆಣ್ಣೆ ತೆಗೆಯಲು ಹೊರಟವನೂ, ವಿಷಯಸುಖದಲ್ಲಿ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಅರಸುವವನೂ ಇಬ್ಬರೂ ಬೆಪ್ಪರೇ ಸರಿ! ಮಿಂಚಿನ ಬೆಳಕನ್ನು ನಂಬಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಡುವವನೂ, ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಮಗ್ನನಾಗೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಬಯಸುವವನೂ ಮೂರ್ಖನೇ ಸರಿ ಎಂದು ರಾಜನು ಯೋಚಿಸಿ ಯುವರಾಜನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು 'ನಾನು ಮೋಕ್ಷ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಯಸಿರುವೆನು. ಈ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನಗೆ ಬೇಸರವಾಗಿರುವಳು. ನೀನು ರಾಜನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು' ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಯುವರಾಜನೂ ರಾಜನಾಗಲು ಒಪ್ಪದೆ ತಾನೂ ತಪವೆಸಗುವುದಾಗಿ ಹಟಹಿಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಕಿರಿಯಮಗನಾದ ಶ್ರೀಧರನನ್ನು ರಾಜನಾಗೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವನೂ ರಾಜನಾಗಲು ಒಪ್ಪದೆ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಗೆ ಹಾತೊರೆದನು. "ನೆಲ್ಲಕ್ಕಿ ಅನ್ನವನ್ನೂ ಘಮಘಮಿಸುವ ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಬಿಸುಟು ಜೋಳದ ಸುಚ್ಚನ್ನೂ, ಎಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ಉಣ್ಣುವವ, ಹಾಸಿಗೆಯಿದ್ದೂ ಬಂಡೆ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವವ, ಅಣುವ್ರತ ಮತ್ತು ಮಹಾವ್ರತಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿ ವಿಷಯಸುಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವವ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮೂರ್ಖರೇ ದಿಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೂ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ" ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದನು.

ಯಶೋಧರನು ಯಾರ ಪ್ರಗತಿಗೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದೆ ಪ್ರಿಯಬಂಧುಕುಮಾರನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಇವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ಇವರು ವಿಶ್ವಸೇನ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಳಿ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದರು. ಘೋರ ತಪವೆಸಗಿದರು. ಜಟಾಶಿಖರ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಯಶೋಧರ ಮುನಿಗಳೂ ಅನಂತವೀರ್ಯ ಮುನಿಗಳೂ ಮುಕ್ತರಾದರು. ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರು ಈ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರೋಗ್ರತಪವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಹಾಸರಾಕ್ರಮಿಯಾದ ಪ್ರಿಯಬಲನು ಪ್ರತಿಪಾಲನಪುರದಲ್ಲಿ ವೈಭವದಿಂದ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ವಸಂತಋತು ಆಗಮಿಸಿದ್ದನ್ನು ವನಪಾಲಕನು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ನಿನೇದಿಸಿಕೊಂಡು ವನವಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ರಾಣಿವಾಸ ದೊಡನೆ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದನು. ರಾಣಿಯರ ಮುಖಕಮಲಗಳು ಅರಳಿದವು. ಇವರ ಚಂಚಲನೇತ್ರಗಳು ಸಂತಸಗೊಂಡವು. ಇವರ ಮುಂಗುರುಳು ತಂಗಾಳಿಗೆ ಒಲಿದಾಡಿದವು. ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿಗಳು ತೋರಣವಾಗಿ ರಂಜಿಸಿದವು. ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಗುರುಭಾರಕ್ಕೆ ಮೈಂದವಾಳೆಗಳು ಜಗ್ಗಿದವು. ರಾಜನ ಆಗಮನವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಸುರಗಿ, ನಾಗಸಂಪಿಗೆ, ಪಾದರಿ ಗಿಡಗಳು ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದವು.

ರಾಜನು ತನ್ನವರೊಡನೆ ವನವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಆಯಾಸಗೊಂಡನು. ಒಂದು ಲತಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಕರ್ಪೂರದ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಇವನು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋದನು. ಒಂದು ವಿಷಸರ್ಪವು ಬಂದು ಇವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ರಾಜನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಯಮನ

ಕರೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲ ಚಿಂತೆಯನ್ನೂ ತೊರೆದು ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ ಜಪಿಸುತ್ತಾ ದೇಹವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಪಂಡಿತಮರಣ ಪಡೆದನು.

"ರಾಜನು ಪುತ್ರಹೀನನಾಗಿ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದನು. ಪರರಾಜರು ಇನ್ನು ದೇಶವನ್ನು ದುರಾಕ್ರಮಣ ಮಾಡಬಹುದು" ಎಂದು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಇಂದ್ರಪ್ರಭೆ ಹೆಗ್ಗಡೆಯು ಅರಸನ ಸಾವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞುರಪಡಿಸದೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿಟ್ಟನು. ಕಳೇಬರವನ್ನು ತಂದು ರಾಜರಿಗೆ ಆಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವರು ಎಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಾವಲಿಗಿಟ್ಟನು.

ಇಂದ್ರಪ್ರಭೆ ಹೆಗ್ಗಡೆಯು ಋಷಿನಿವಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜಿನಮಂದಿರಗಳನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕಂಡನು.

"ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಇಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾವು ವೆರ್ತಕರು ತಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಕ್ಕೋಸ್ಕರ ವೆಂಗಿಮಂಡಲದಿಂದ ಬಂದಿರುವೆವು. ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ಮಂದಿ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬಂದಿರುವರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿರುವರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹಣ್ಣುಹಣ್ಣು ಮುದುಕರು. ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿ ಬರಲಾರರು. ತಾವೇ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಅವರಿಗೆ ದರ್ಶನ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಇಂದ್ರಪ್ರಭನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಬಂದನು.

ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರು ಇಂದ್ರಪ್ರಭನ ಮಾತನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಹಾರದ ವೇಳೆಯಾದುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಪ್ರಭನ ಬಿಡಾರದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಇವನು ನಿದ್ರೆ ಬರಿಸುವ ಮದ್ದನ್ನು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮುನಿಗಳು ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ರೆಹೋದರು ಮಲಗಿದ್ದ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾಲನಾಪುರಕ್ಕೆ ಕರೆದುತಂದು ರತ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಡಿಸಿದನು. ಮೈಗೆ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಲೇಪಿಸಿ ರಾಜನ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಶ್ರೀಧರ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಕಣ್ತೆರೆದರು. ತಾವು ಮಹಾರಾಜನ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಾಮುತ್ತ ಸಾಮಂತ ರಾಜರಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಇವರು ಬೆರಗಾದರು. "ಮುನಿಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅಪಚಾರವಾಯಿತು! ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಮರುಳು ಮಾತಿಗೆ ನಾನು ಬೆರಗಾಗಿ ಈ ಅವಸ್ಥೆ ಬಂದಿತು. ಕರ್ಮವಶದಿಂದ ಈ ದೋಷಕ್ಕೆ ನಾನು ಭಾಗಿಯಾದೆನು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಮೂರ್ಛೆಹೋದರು. ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಇವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಬಂದಿತು.

"ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ರಾಜ್ಯ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಿಯಬಲನು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದನು. ತಾವು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸಂತಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಮಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ಬೇಕಾದರೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೊರಡಬಹುದು" ಎಂದು ಕುಲವೃದ್ಧರು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತಾ ಗೋಳಾಡಿದರು. "ಈಗಲೇ ತಾವು ಮತ್ತೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೊರಡುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಹೆಣಗಳನ್ನು ತುಳಿದುಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕು" ಎಂದು ಗೋಗರೆದರು.

ಶ್ರೀಧರಮುನಿಗಳನ್ನು ಈ ಧೂರ್ತರು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕೂರಿಸಿ ಗೃಹಬಂಧನದಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಇವರಿಗೆ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಪುತ್ರರತ್ನವಾಯಿತು. ಮಗುವಿಗೆ ಯಶೋಧರ ಎಂದು ಅಜ್ಜನ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ಶ್ರೀಧರರು ಕಟ್ಟುಕಳಚಿಕೊಂಡ ಮದಗಜದಂತೆ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾ ಪುನರ್ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದು ಮನೋನಿಗ್ರಹ ಸಾಧಿಸಿ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಋಷಿನಿವಾಸ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಪಡೆದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಈ ಪರ್ವತವನ್ನು ಜನರು ಶ್ರೀಪರ್ವತವೆಂದು ಕರೆದರು. ಈ ಪರ್ವತವು ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ವಿಧ ದೇವತೆಗಳು ಬಂದು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ ಈ ನಗರವನ್ನು ಅಮರಾವತಿಯೆಂದರು. ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತಿಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಈ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಜನರು 'ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ' ಎಂದು ಕರೆದರು. ಇಂದ್ರಪ್ರಭನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ವೃದ್ಧರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಧರನನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಇದು 'ವೃದ್ಧಗಿರಿ' ಯೆನಿಸಿತು. ಮುಂಡಿ (ಸನ್ಯಾಸಿ)ಯಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಧರಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ರಾಜವಂಶ ಮತ್ತೆ ಚಿಗುರಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಇದು ಮುಂಡಿಯ ವಂಶವಾಯಿತು—ಎಂದು ಬುದ್ಧಿಸಾಗರನು ಧನದರರಾಜನ ವಂಶವೃಕ್ಷವನ್ನೂ, ಪ್ರತಿಪಾಲನಪುರದ ಪೂರ್ವೇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದಾಗ ಸಂಘಶ್ರೀ ತುಂಬ ಸಂತೋಷಗೊಂಡನು.

"ಈ ರಾಜವಂಶ ಪೂಜ್ಯವಾದುದು. ಧನದರರಾಜನು ನನಗೆ ಆಳಿಯನಾದುದು ನನ್ನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವೇ ಸರಿ! ಜಿನತತ್ವವನ್ನು ನಾನು ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದೆನು. ಈಗ ನನಗೆ ಲೌಕಿಕ ಸಂಪತ್ತೂ ಲಭಿಸಿತು, ಕೈವಲ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈಮರವಾದ ಜಿನಧರ್ಮವೂ ಲಭಿಸಿತು! ನನ್ನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಎಣೆಯುಂಟೆ?" ಎಂದು ಸಂಘಶ್ರೀ ತನ್ನ ಬೆನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಚಪ್ಪರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಬುದ್ಧಶ್ರೀಯು ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಮೊದಲ ಗುರು. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ಜೈನಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಶಿಷ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಗೌರವ ತೋರದೆ ಉದಾಸೀನನಾಗಿದ್ದನು. "ಸಂಘಶ್ರೀ, ನೀನು ಬೌದ್ಧಧರ್ಮ ಪಾರಂಗತ. ಹೀಗಿದ್ದೂ ಅನ್ಯಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಲಿದುದು ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮನೆಮಠ, ಮಡದಿ, ಮಕ್ಕಳು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ತೊರೆದು ಕೊನೆಗೆ ಆಮರಣಾಂತ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ಸತ್ತು ಕೈವಲ್ಯ ಪಡೆಯುವೆವು ಎಂಬ ದುಸ್ಸಾಹಸಿಗಳಾದ ದಿಗಂಬರರ ಮಾತಿಗೆ ನೀನು ಮರುಳಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಸಂಸಾರ ಸುಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದಡ್ಡನಾಗಬೇಡ. ಸದಾ ಸುಂದರಾಂಗಿಯರೊಡನೆ ಸುಖಪಡಬೇಕು. ಮೃಷ್ಟಾನ್ನವನ್ನು ದಿನವೂ ಉಣ್ಣುತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಬತ್ತಿಸಬಾರದು. ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕಂಡವರು ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಹೇಳಿರುವರೆ? ಕಾಣದ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಲಿರುವ ಐಹಿಕ ಸುಖವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವವನಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ದಡ್ಡನಾರು?" ಎಂದು ಬುದ್ಧಶ್ರೀ ವಿಷಯಸುಖದ ಹೆಬ್ಬವನ್ನು ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು.

"ಧನದಮಹಾರಾಜನು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಿಗಳಂತೆ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಚಾರಣಮುನಿಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಉತ್ತಮ ತಪಸ್ವಿನಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರಿಬ್ಬರು ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದುದನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆನು. ಅದರಿಂದ ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಮೂಡಿತು. ಬೌದ್ಧಧರ್ಮ ನಿಸ್ಸಾರವಾದುದು. ನನಗೆ ಬೌದ್ಧಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಸಂಘಶ್ರೀ ನುಡಿದನು.

"ಧನದ ಮಹಾರಾಜ ಷಟ್‌ಖಂಡಾಧಿಪತಿ. ಇವನು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಯಕ್ಷಿಣೀವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ತೋರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣ್ಣೆರಚಿರುವನು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಸಂಘಶ್ರೀಯ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕಲಕಿ ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಬೌದ್ಧಧರ್ಮದ ಕಡೆ ವಶೀಕರಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಕುಂಕುಮಕೇಸರಿಯನ್ನು ತೊರೆದು ಕೆಂಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಯಲಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಹಾಲನ್ನು ಜೆಲ್ಲಿ ಹೆಂಡವನ್ನು ಕುಡಿಯುವಂತೆ, ಜಾಜಿ ಹೂವನ್ನು ತೊರೆದು ಬೇವಿನ ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿಯುವಂತೆ ಸಂಘಶ್ರೀಯು ಸದ್ಧರ್ಮವನ್ನು ತೊರೆದು ಮತ್ತೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ ಗಂಟುಬಿದ್ದನು. ರಾಜನು ಸಂಘಶ್ರೀಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದಾಗ ಇವನು ಮೂಕರಂತೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದನು. ಬೆಳೆದ ಗದ್ದೆಯಂತೆ ತಲೆಬಾಗಿಸಿದ್ದನು. ಇವನನ್ನು ತಿದ್ದಲು ರಾಜನ ಕೈಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

"ಗೋರ್ಕಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೇ ನೀರು ಸುರಿದರೂ ಕಲ್ಲು ನೆನೆಯದು. ನರಕಗಾಮಿಗಳು ಎಂದೂ ಸದ್ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಲಿಯರು. ಬೇವಿನಮರಕ್ಕೆ ಹಾಲುಣಿಸಿದರೂ ಅದು ಶ್ರೀಗಂಧವಾಗದು" ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಜನು ಹಲವಾರು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿನೋಡಿದನು. ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಅಜ್ಞಾನ ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. "ಆ ದಿನ ಚಾರಣಮುನಿಗಳನ್ನು ನಿನಗೆ ನಾನು ನೋಡಿಸಲಿಲ್ಲವೆ? ಅಂಥ ಅಪೂರ್ವ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಯೂ ನೀನು ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾಗಿ ಸದ್ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿಮುಖನಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲ. ಪರಲೋಕವೂ ಇಲ್ಲ, ದೈವವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದರ ಮಾತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮರುಳಾಗಿರುವೆ. ಬುದ್ಧಿಧಾರಿಗಳಾದ ಚಾರಣರನ್ನು ನೀನು ನೋಡಿದ್ದುಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಸು. ಮತ್ತೆ ಗಜಸ್ನಾನವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ; ಸುವ್ರತವನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಿರುವೆ ಎಂದು ರಾಜನು ಸಂಘಶ್ರೀಯನ್ನು ಮೂದಲಿಸಿದೆನು.

"ನಾನು ಚಾರಣರನ್ನು ಕಂಡೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಸಂಘಶ್ರೀಯು ಅಪದ್ಧ ನುಡಿದನು. ಆಗ ನಗರದ ದೇವತೆಗಳು ಧಾವಿಸಿಬಂದು ಸಂಘಶ್ರೀಯ ಎರಡೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದರು. ಸಂಘಶ್ರೀ ಕುರುಡನಾಗಿ ನೆಲವನ್ನು ತಡಕಾಡಿದನು.

"ಪ್ರಭಾಪುಂಜರಾಗಿ ಚಾರಣರು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುರನರ ಖೇಚರರು ಅವರಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಭವ್ಯ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಮಹಾರಾಜನು ಸಂಘಶ್ರೀಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿದ್ದನು. ಈಗ ಸಂಘಶ್ರೀ ಸುಳ್ಳುಗಾರನಾಗಿ ಎರಡು ಕಣ್ಣನ್ನು ನೀಗಿ

ಕೊಂಡಿರುವನು. ಹುಸಿಯೆಂಬುದು ನರಕದ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು" ಎಂದು ಜನರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಅಪಥ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಜಿದರು.

ಸಂಘಶ್ರೀ ಕುರುಡನಾಗಿ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಾ ಸತ್ತು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಏಳು ತಲೆಮಾರು ತನಕ ಇವನ ವಂಶಜರೆಲ್ಲರೂ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡರಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಸಂಘಶ್ರೀ ಇದ್ದ ನಾಡಿಗೆ ಅಂಧಕವಿಷಯವೆಂಬ ಹೆಸರಾಯಿತು.

ಧನದಮಹಾರಾಜನು ಸಂಸಾರದ ವಿಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಬೆದರಿದನು. "ಬರಗು ಎಂದಿಗೂ ಬತ್ತವಾಗದು. ನಾಟಕದ ರಾಜನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಲ್ಲ. ಹಕ್ಕಿಗಳು ಗಗನಗಾಮಿಗಳಾದರೂ ಪೇಚರರಲ್ಲ. ಗೋಂದು ಸಿಹಿಯಾದರೂ ಬೆಲ್ಲವೆನಿಸದು. ಇದೇ ರೀತಿ ಅಭವ್ಯರು ಮುನಿಗಳಾದರೂ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗರು. ಅಳ ಅಗಲ ಇರುವುದು ಸನುದ್ರವೆನಿಸುವುದು. ಉದ್ದಗಾತ್ರವಿರುವುದು ಮಂದರಪರ್ವತವೆನಿಸುವುದು. ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕು ಸೇರಿ ಸೀರೆಯಾಗುವುದು. ಪಥೂಪರರು ಸೇರಿ ಮದುವೆಯೆನಿಸುವುದು. ಸನ್ಯುಕ್ತ್ವವುಳ್ಳ ಶುಭ ಪರಿಣಾಮಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಸನ್ನಭವ್ಯರೆನಿಸುವರು. ಇಂಥವರು ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು" ಎಂದು ಧನದರಾಜನು ಭಾವಿಸಿದನು.

ಧನದರಾಜನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿ ಮೂಡಿತು. ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಇಂದ್ರಗುಪ್ತನನ್ನು ಕರೆದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಆನೆ ಹೊರುವುದನ್ನು ಕಪಿ ಹೊರುವುದೆ? ತಾವು ಧರಿಸಿದ ಗುರುತರವಾದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೊರಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂದು ಅವನು ನುಡಿದಾಗ ಧನದನು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದನು.

"ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸು. ಜಿನಪಾದಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ಪರನಾಗು. ಚತುಸ್ಸಂಘದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಮಾಡು. ಸದ್ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ದೃಢವ್ರತಿಯಾಗು. ಭವ್ಯರೊಡನೆ ಗೆಳೆತನ ಬೆಳೆಸು. ಸುಕವಿಗಳ ಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿರು. ಚತುರ್ವಿಧ ದಾನಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ತೋರು" ಎಂದು ಇಂದ್ರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಧನದನು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದನು.

ಇವನು ರಾಜ್ಯವೋಹವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಮಕ್ಕಳ ನೋಹವನ್ನು ತೊರೆದನು. ದೇಹ ನೋಹವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಮಡದಿಯರ ನೋಹವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಇವನು ನೋಹವೃಕ್ಷವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿದನು. ನಾಲ್ಕುನೂರು ಮಂದಿ ಅರಸರೊಡನೆ ಇವನು ಶ್ರುತಾರ್ಣವ ಮಹಾಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾದನು. ಕೆಲವುಕಾಲ ಗುರುಗಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಪಡೆದನು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಧನದ ಮುನಿಯು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ವಿಹರಿಸಿದನು. ಚಳಗಾಲದಲ್ಲಿ ಈತನು ಚಳಿಗೆ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ನದೀ ದಡದಲ್ಲಿ ತಪನೆಸಗುತ್ತಾ ಚಳಿಯನ್ನೇ ಹೆದರಿಸಿದನು. ಮಾಗಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ನದಿಯೊಳಗೆ ನಿಂತು ತಪನೆಸಗಿದನು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಗೀಂದ್ರನು ಬೆಟ್ಟದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ಶಿಖರವಾಗಿ ತಪನೆಸಗುತ್ತಾ ಸೆಕೆಗೂ ಸೆಕೆಯಾದನು. ಬೇಸಿಗೆ

ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಈತನು ಪ್ರತಿನೂ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಠಿಣ ತಪನೆಸಗಿದನು. ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನೆಲಕ್ಕಿಳಿವ ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳಕಿನ ಬಿಳಿಲುಗಳಾಗಿ ಮಿಂಚುಗಳು ಕೋರೈಸಿದವು. ಆಗಸವೇ ಆರ್ಭಟಿಸುವಂತೆ ಗುಡುಗು ಮೊಳಗಿತು. ಮಳೆಯು ಮುಸಲಧಾರೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯಿತು. ನಾಲ್ಕುತಿಂಗಳ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಮಹಾಮುನಿಯು ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪನೆಸಗಿದನು. ದೇವತೆಗಳೂ ಈ ಮುನಿಯ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾದರು.

ಧನದ ಮಹಾಮುನಿಯು ಜಿನತತ್ವಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿದ್ದನು. ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನಾಗಿದ್ದನು. ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ತೊತ್ತಳತಂಳಿದಿದ್ದನು. ಖ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲೂ ಇವನು ನೆನೆಯಲಿಲ್ಲ. ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಉತ್ಸಾಹಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆವಂತಿ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಿದಿಶಾನದಿಯ ತಟದಲ್ಲಿದ್ದ ವರಣಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಧನದಮುನಿಯು ಅಷ್ಟಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದನು. ಸುಳ್ಳು ಗಂಜಿದವನ ಬಳಿಗೆ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಲಿದು ಬರುವಳು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಧನದಮುನಿಯು ಜೀವಂತಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವನು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯಸೇನಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಮೃತ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅದರ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವ್ರತದ ಮಹಿಮೆಗೆ ನೆರುಗುಹಾಕಿರುವನು. 'ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಶಾಸನ' ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸನೆನಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ನಯಸೇನ ವಿರಚಿತ ಧನದ ಮಹಾರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು (18-1-1995).

ಅಚೌರ್ಯದ ಕಥೆ — ಜಿನದತ್ತ — ಜಿನಪಾಲಿತಮುನಿ

ಆವಂತಿನಾಡಿಗೆ ಮಕುಟಮಣಿಯಂತೆ ಉಜ್ಜಯಿನಿಯು ಶೋಭಿಸುವುದು. ಜಿನದತ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಪ್ರಿಯತಮೆ ಜಿನೇಂದ್ರದಾಸಿ. ಇವರ ಪುತ್ರ ಜಿನದಾಸ. ಒಮ್ಮೆ ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳು ಉಜ್ಜಯಿನಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಇವರು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಇವರು ಬಂದಾಗ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇವರು ಗಂಧವತಿ ನದಿಯ ತಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಸಣದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಬಂಡೆಯನೇಲೆ ಇವರು ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವತನಕ ಅಲುಗಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡು ಎಡಮಗ್ಗಲಾಗಿ ಮಲಗಿದರು.

ವಿಡಂಬನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ನಿಧಿಸಾಧಕನು ಶುಚಿರ್ಭೂತನಾಗಿ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ಬಲಿಯೊಡನೆ (ನೈವೇದ್ಯ) ಶ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯು ಕರಡಿಯು ತೊಗಲನ್ನು

ಕಾಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿದಂತೆ ಆವರಿಸಿದ್ದಿತು. ಒಂದೇ ಮಗ್ಗುಲಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಹೆಣವೆಂದು ವಿಡಂಬನು ಭಾವಿಸಿ, ಬೇಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಎರಡು ಹೆಣಗಳನ್ನು ಎಳೆದುತಂದನು. ಮೂರು ಹೆಣಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನೂ ಬಲಿಯ ಗುಂಡುಗಳಂತೆ ಅಳವಡಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟು ಅನ್ನ ಬೇಯಿಸಿದನು. ಬೆಂಕಿಯು ತನ್ನನ್ನು ಸುಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜಿನಪಾಲಿತರು ನೋವನ್ನು ಮರೆತು ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯರಾದರು. ಜಿನಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ವೈಮನರೆತರು. ಜಿನಾಗಮದಲ್ಲಿನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿ "ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯು ಅಭವ್ಯನಾಗಿದ್ದರೂ ನವಗ್ರೈವೇಯಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವನು ಎಂದಾಗ ನಿಜವಾದ ಜಿನಭಕ್ತನ ಬಳಿಗೆ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆರಸಿಕೊಂಡು ಬರದಿರುವಳೆ? ಕಾಗೆ ಮಾಂಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಜೀವಪರ್ಯಂತ ತ್ಯಜಿಸಿದ ಕದಿರಸಾಗರನು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದನಲ್ಲ! ಜಿನಪಾದಕ್ಕೆ ಶರಣಾದವನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ದೂರವಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ! ದೃಢ ಸೂರ್ಪನೆಂಬ ಕಳ್ಳನು ಷಡಕ್ಷರೀಮಂತ್ರವನ್ನು (ಓಂ ಅಸಿಆಉಸಾ) ಜಪಿಸಿ ಅಮರಗತಿ ಪಡೆದನು. ಜಿನಭಕ್ತನಿಗೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಟಕದುದು ಯಾವುದುಂಟು? ಸೋಮದರ್ಶನ ಪತ್ನಿಯು ದತ್ತಮುನಿಗೆ ಪರಮಾನ್ನ ವನ್ನಿಟ್ಟು ಜಿನಶಾಸನ ದೇವತೆಯೇ ಆದಳು! ಪುರು ದೇವನಿಗೆ ಕಾಮ್ಯಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ ನಮಿವಿನಮಿಗಳಿಗೆ ಧರಣೇಂದ್ರನು ಖೇಚರ ಪದವಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದನಲ್ಲ! ದ್ರುಮಸೇನನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಮವಸರಣವನ್ನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೇ ಪಡೆದನು! ಇನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಜಿನನನ್ನು ಭಜಿಸಿದವರ ಬಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಬಾರದಿರುತ್ತದೆಯೆ? ಮಹಾವ್ಯಸನಿಯಾಗಿದ್ದ ರಥಸೇಮಿಯು ಜಿನನನ್ನು ನಂಬಿ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಕಂಡನಲ್ಲ! ತನ್ನನ್ನು ಜಿನದಾಸನೆಂದುಕೊಂಡು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಳಾತಪುತ್ರನಿಗೆ ಕೈವಲ್ಯ ಒಲಿಯಿತು! ನನಗೆ ಜಿನನೇ ಗುರು. ನನ್ನ ದೇವರೂ ಜಿನನೆ" ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳು ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಜಿನಭಜನಾಸಕ್ತರಾದರು.

ಸಾಧಕನು ಇಟ್ಟ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳ ಭುಜವೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ನರಗಳು ಕಿತ್ತುಹೋಗಿ ಇವರ ತೋಳು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಚಿಮ್ಮಿತು! ಆಗ ವಿಡಂಬನು ದೀಪವನ್ನು ಕಂಡು ಕಸಿಯಂತೆ ಹೆದರಿದನು. ಶ್ಮಶಾನವೆಲ್ಲ ಗತ್ರನೆ ತಿರುಗಿದಂತಾಯಿತು! ಎಲ್ಲವೂ ತನ್ನನ್ನು ನುಂಗಲು ಹಾತೊರೆದು ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಮಂತ್ರಗಾರನು ಭ್ರಾಂತಿಗೊಂಡನು. ಮಂತ್ರವಿಧಾನದ ಎಲ್ಲ ಪರಿಕರವನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ವಿಡಂಬಕನು ಸೂರೆಹೋದವರಂತೆ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಕರುಳು ಹರಿಯುವಂತೆ ಓಟಕಿತ್ತನು!

"ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಜೀವರಾಶಿಯನ್ನು ತುಳಿದುಕೊಂಡು ವಿಡಂಬಕನು ಓಡುತ್ತಿರುವನಲ್ಲ! ಎಷ್ಟು ಜೀವಿಗಳು ಪ್ರಾಣಬಿಡುವುವೋ?" ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತರು ವಿಶ್ವಾನುಕಂಪದಿಂದ ಮರುಕಗೊಂಡರು. ಆಗ ವನದೇವತೆಗಳು ಮಹಾಮುನಿ ತಾನು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅನ್ಯ ಜೀವಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ದಯಾರ್ದ್ರ ಹೃದಯರಾಗಿರುವರಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಸ್ಮಯಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿ

ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಜಯಕಾರ ಮಾಡಿದರು! ದೇವದುಂದುಭಿಗಳು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಮೊಳಗಿದವು! ದೇವತೆಗಳು ಮುನಿಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷದ ಹೂವಿನ ಮಳೆಕರೆದರು.

"ಈ ಮಹಾಮುನಿಯ ಧೈರ್ಯವೇ ಧೈರ್ಯ. ಇವರಂತೆ ದೇಹಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಗೆದ್ದವರುಂಟೆ? ಇವರಂಥ ಜಿನಭಕ್ತರುಂಟೆ? ಇಂಥ ದೃಢಚಿತ್ತರೂ ಇಂಥ ಭಯವರ್ಜಿತ ತಪಸ್ವಿಗಳೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿರಳ. ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ಹಣದಾಸೆಗಾಗಿ ಇಂದ್ರ, ಚಂದ್ರ ಎಂದು ಹಲ್ಲಿರಿವ ಆಷಾಢಭೂತಿಗಳು ಎಂದಿಗಾದರೂ ದೇವಗತಿ ಪಡೆದಾರೆ? ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ದೈನ್ಯರಾಗಿ ಅಂಗಲಾಚಿದ, ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಕಂಡು ಕುಗ್ಗದ ವೀರಯೋಗಿಗಳೆನಿಸಿ ಕೈವಲ್ಯದ ಕಡೆ ಕಣ್ಣಿಡುವ ಜಿನಮುನಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದವರು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾರಿರುವರು?" ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ಜಿನಪಾಲಿತರನ್ನು ಹಾಡಿಹೊಗಳಿದರು.

ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಯಿತು. ಜಿನಪಾಲಿತರು ತಮ್ಮ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಮೇಲೆದ್ದರು. ಆಗ ಜಿನದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳ ಗಾಯ ವಾಯುವಂತೆ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಔಷಧೋಪಚಾರ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇವನು ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡಿದನು. ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಿಂದೆಗೆಯದೆ, ಹಾವನ್ನು ಕಂಡವರಂತೆ ದೂರವಾಗದೆ, ಬೇಡದ ವಿಟನೊಡನೆ ನೆರೆಯುವ ಸೂಳೆಯಂತೆ ಮುಖಸೊಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಕಳ್ಳರೊಡನೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವ ಶ್ರೀಮಂತನಂತೆ ಹಿಂಜರಿಯದೆ ಜಿನದತ್ತನು ಮನಸಾರೆ ಮುನಿಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೆಲವು ದಿನದ ಉಪಚಾರದಿಂದ ಮುನಿಯ ಗಾಯ ವಾಸಿಯಾಯಿತು.

"ಜಿನದತ್ತನು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡನು. ಇವನು ದಯಾಮಯ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಇವರ ದೇಹದ ಗಾಯವೂ ವಾಸಿಯಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿನ ಗಾಯವೂ ವಾಸಿಯಾಯಿತು. ಇವರು ವಿಹರಿಸಲು ಹೊರಡುವುದಾಗಿ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಲಾರದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು.

"ಭವ್ಯ, ಸದ್ಧರ್ಮವನ್ನು ಎಂದೂ ಮರೆಯಬಾರದು. ಮುನಿಗಳ ಆರೈಕೆಗೆ ಎಂದೂ ಹಿಂಜರಿಯಬಾರದು. ನೀನು ಧರ್ಮಾತ್ಮನಾಗಿ ಸನ್ಮಾರ್ಗಿಯಾಗಿರು. ಬಹಳ ದೂರ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಬಂದಿರುವೆ. ಇನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗು" ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತರು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಜಿನದತ್ತನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಬಲವಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಇತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗನು ತನ್ನ ತಂದೆಯು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಬಂಗಾರವಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಪರಾರಿಯಾದನು. ಸೆಟ್ಟಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನೇ ಬಂಗಾರವಿದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು.

ರಾಶಿ ಬಂಗಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಹಾಗೇ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದನು. ಎಚ್ಚೆತ್ತ ಮೇಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಬೀಗಹಾಕಿದನು. ಬಿಲ್ಲು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೇಲನ್ನು ತಡಕುವಂತೆ, ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೀಗಿಕೊಂಡು ಗವಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಕಡುನೊಂದು ಜಿನಪಾಲಿತರೇ ಬಂಗಾರವನ್ನು ದೋಚಿದರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮುನಿಗಳು ಹೋದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಮುನಿಗಳ ಪಾದವನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು "ಮಹಾತ್ಮ, ಬಿಸಿಲಾಯಿತು. ತಾವು ಇಂದೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ನಾಳೆ ತಂವು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬಹುದು" ಎಂದು ಕೃತಕ ವಿನಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾ ಮುನಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುತಂದು ಜಿನದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಂಗಾರವಿದ್ದ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಅಗಲವಾದ ಮಣೆಹಾಕಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕೂರಿಸಿದನು. "ಈ ಮುನಿಯು ದ್ರವ್ಯ ಮುನಿಯಾಗಿರುವನು. ಇವನೇ ಬಂಗಾರ ದೋಚಿರುವನು" ಎಂದು ಕಡುಲೋಭಿಯಾದ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಯೋಚಿಸಿದನು. "ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು ಎಂದು ಮುನಿಯನ್ನು ಕಾಡಿದರೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು ನನ್ನನ್ನು ಚಚ್ಚಿಯಾರು. ನನಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ತಾಕದಂತೆ ಚಾಣಾಕ್ಷತನದಿಂದ ಕದ್ದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕಕ್ಕಿಸುವೆನು" ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಗುಣಾಕಾರ ಹಾಕಿ ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದನು.

"ಮಹಾಮುನಿಗಳೇ ಲಾಲಿಸಿ. ವ್ಯಾಘ್ರಪೇಡನಗರ. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಗೃಹಸ್ಥನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ದಿನಕರ. ಅವನ ಮಗ ಕರಾಳ. ಸತ್ತವ್ಯಸನಿಯಾದ ಇವನು ಒಮ್ಮೆ ಸೂಳೆಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂಗಾರ ತರಲು ಅರಮನೆಗೆ ಕನ್ನಹಾಕಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಬರುವಾಗ ತಳವಾರನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಕರಾಳನು ಭಯಪಟ್ಟು ಓಡಿಬಂದು ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲ, ನಾಯಿ ಮೌನಿಯಲ್ಲ—ಎಂಬ ನೀತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಕರಾಳನನ್ನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆಮುಚ್ಚಿ ಅಡಗಿಸಿದನು. ತಳವಾರರು ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೂ ತಡಕಾಡಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಾಣದೆ ನಿರಾಶರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಗದ್ದಲ ಅಡಗಿತು. ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಹಣದ ಚೀಲ ಕಳ್ಳನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಸುಳ್ಳುಗಾರನಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ, ಕಳ್ಳನಿಗೆ ತೋರಿದ ಕರುಣೆ, ವ್ಯರ್ಥವೆಂಬುದನ್ನು ನಿಜಮಾಡುವಂತೆ ಇವನು ಕತ್ತಿಯಿಂದ ವರ್ತಕನನ್ನು ಇರಿದು ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಲಪಟಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ!" ಎಂದು ಜಿನದತ್ತನು ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಜಿನದತ್ತನ ಇಂಗಿತ ಮನದಟ್ಟಾಯಿತು. "ಇವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಳವಾಗಿದೆ. ಲೋಭಿಯಾದ ಇವನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯ ಪಡುತ್ತಿರುವನು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಊಹಿಸಿ ವಿಥ್ಯಾಪವಾದದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ತಾವೂ ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರು.

"ವೈಶ್ಯೋತ್ತಮನೇ, ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳು. ದ್ವಾರಾವತಿಯು ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ನಾರಾಯಣನು ಅಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಚಕ್ರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಪಂಚಾಚಾರ ಪ್ರವೀಣರಾದ ದಂಡಕಮುನಿಗಳು ದ್ವಾರಾವತಿಗೆ ಬಂದರು. ನಾರಾಯಣನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಬಂದ ಮುನಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದನು. ರೋಗಗ್ರಸ್ಥನಾಗಿ ಸವೆದು ಹೋಗಿದ್ದ ಮುನಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇವನಿಗೆ ಮರುಕವುಂಟಾಯಿತು.

"ಮಹಾಸ್ವಾಮೀ, ತಾವು ಈ ಬಾರಿ ಚಾತುರ್ಮಾಸವನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ನಮಗೆ ಸನ್ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರುತ್ತಿರಬೇಕು" ಎಂದು ನಾರಾಯಣನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ನಾರಾಯಣನು ಒಬ್ಬ ನುರಿತ ಧನ್ವಂತರಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಮುನಿಗಳ ರೋಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದುಮಾಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಆಹಾರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ನವಣೆಯ ಹಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮದ್ದು ಬೆರೆಸಿ ಮಾಡಿದ ಚಿಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ಉಂಡೆಗಳನ್ನೇ ಆಹಾರವಾಗಿ ಕೊಡುವ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದನು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಡೆಹಬ್ಬ ಎಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ರಾಣಿಯರು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಉಂಡೆಯನ್ನು ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಳ ರೋಗ ವಾಸಿಯಾಯಿತು.

ವೈದ್ಯನು ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮದ್ದಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ರೋಗ ವಾಸಿಯಾಯಿತೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಕರ್ಮ ಉಲ್ಬಣವಾದಾಗ ದುಃಖವುಂಟಾಗುವುದು. ಅಸಾತಾವೇದನೀಯ ಕರ್ಮ ಉಪಶಮವಾದಾಗ ದುಃಖ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುದು" ಎಂದು ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಧನ್ವಂತರಿಗೆ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ದಿವ್ಯ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವರಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೊಂಡು ವೈದ್ಯನು ಒಳಗೊಳಗೆ ಕುದಿದನು.

ವೈದ್ಯನು ರೌದ್ರಧಾನ್ಯದಿಂದ ಸತ್ತು ಕಪಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಇತ್ತ ದಂಡಕ ಋಷಿಯು ವಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಒಮ್ಮೆ ಈ ಕಪಿಯಿದ್ದ ವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರದಡಿ ತಂಗಿದರು. ಕೋತಿಯು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಕುಪಿತಗೊಂಡು "ಕಳೆದಭವದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ದಿವ್ಯ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಈ ಮುನಿಯು ನನಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡಿರುವನು. ಈಗ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ಬಲಿ ಹಾಕುವೆನು" ಎಂದು ಈ ಕಪಿಯು ಒಂದು ಒಣರೆಂಬೆಯನ್ನು ಮುನಿಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳಿಸಿತು. ಇತ್ತ ಮುನಿಗಳು ದೇಹದ ಮೋಹವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಪೆಟ್ಟು ತಾಕಿದರೂ ಇವರು ನೋವನ್ನೇ ಮರೆತು ಉದಾಸೀನರಾದರು. ಮುನಿಯು ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ನೆನೆಯದೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲದವರಂತೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕಪಿಯಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಮೂಡಿತು. ಕೆಲವು ಕಪಿಗಳನ್ನು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮುನಿಗಳ ತೊಡೆಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಇಳಿದಿದ್ದ ಚೂಪಾದ ರೆಂಬೆಯನ್ನು ಕಿತಹಾಕಿತು. ಕೂಡಲೆ ಸೊಪ್ಪಿನ ರಸದಲ್ಲಿ ಔಷಧಿಮಾಡಿ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಲೇಪಿಸಿತು. ಕಪಿಯು ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಸತ್ತು ದೇವಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಕೆಲವರು ಅವಿವೇಕಿಗಳು ದುಡುಕಿ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ವಿನಾಕಾರಣ ಕಾಡಿಸುವರು" ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತರು ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

"ಈ ಮುನಿಯು ಅಪಾರವಾದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಅದನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಥೆ ಕಟ್ಟಿರುವನು" ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಂಗಾರವನ್ನು ನೆನೆದು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕತೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಭಾನುಪುರದಲ್ಲಿ ಕಪಿಲನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದನು. ಇವನು ನಾನಾ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾಗಿದ್ದನು. ಗಾರುಡ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತರೆ ಉಳಿದ ವಿದ್ಯೆಗಳೂ ಶೋಭಿಸುವುವು ಎಂದು ಇವನು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಗಾರುಡವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಪೂರ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರವಾದಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರವಾದಿಯನ್ನು ಕಪಟ ವಿನಯದಿಂದ ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿದನು. ಅವನು ಇವನಿಗೆ ಗಾರುಡ ವಿದ್ಯೆಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಕಪಿಲನು ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಾವುಕಚ್ಚಿ ಒಂದು ಹುಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಿತು. ಇವನು ಮಂತ್ರಿಸಿ ಹುಲಿಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿದನು. ಹುಲಿಯು ಬದುಕಿದ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಜೀವಕೊಟ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನೇ ಕೊಂದು ತಿಂದು ಹಾಕಿತು. ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ!" ಎಂದು ಜಿನದತ್ತನು ಕಥೆ ಮುಗಿಸಿದನು.

ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳು ಜಿನದತ್ತನ ಒಳಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರಿತರು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಇವನು ಸಂದೇಹಪಡುತ್ತಿರುವನು. ಇವನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಮುನಿಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರು.

"ಕೇಸರಿಪುರದಲ್ಲಿ ಅಮಲನೆಂಬ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಗು ವಿಮಲ. ವೈತುಂಬ ಆಭರಣ ಧರಿಸಿ ಈ ಮಗು ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನೆರೆಮನೆಯವಳು ಆಭರಣವನ್ನು ದೋಚಲು ಮಗುವಿನ ಕೊರಳು ಮುರಿದಳು. ಕಳೇಬರವನ್ನು ಊರಿನ ಬಸವನ ಎಡಗೊಂಬಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದಳು. ಇತ್ತ ಮಗುವನ್ನು ಕಾಣದೆ ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮನೆಯವರು ಕಂಡಕಡೆ ಹುಡುಕುವಾಗ ಬಸವನ ಕೊಂಬಿನಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದ ಮಗುವಿನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಕಂಡು ಬಸವನೇ ತಿವಿದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಬಸವನನ್ನು ಜೈನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆದರು. ಬಸವ ಕಂಬಾರರ ಗುಡಿಸಿಲ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕಾದ

ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ತನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಾನು ನಿಸ್ಪೃಹನೆಂದು ಸಾರುತ್ತಾ ಒಡನೆ ಕದ್ದವಳ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕಾದ ಸಲಾಕೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿತು. ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ತಳವಾರ ಮನೆಯಾಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎರಡೇಟು ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅವಳು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಒಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲದೆ ತಾನು ಕದ್ದ ಒಡವೆಗಳನ್ನೂ ತಂದು ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ಸಾಧು ಬಸವನನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಹಿಂಸಿಸಿದೆವು ಎಂದು ಜನರು ಮನ್ಮಲ ಮರುಗಿದರು. ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡದೆ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಡಬಾರದು" ಎಂದು ಸಾಧುಗಳು ಹೇಳಿ ಮೌನವಾದರು.

ಜಿನದತ್ತನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲಿ. ಈ ಮುನಿಯೇ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕದ್ದಿರುವನು ಎಂದು ಅವನು ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದನು.

'ಭಾರತೀ ನದಿಯ ತಟದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬೌದ್ಧ ಸನ್ಯಾಸಿಯಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಮುಸಲಧಾರೆಯಂತೆ ಹಾವುಗಳು ಬುವಿಗಿಳಿಯುತ್ತಿರುವುವೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಬಿರುಸಾದ ಮಳೆಯಾಯಿತು. ನದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಬೆರೆತು ಸಮುದ್ರವೇ ಮೇರೆದಪ್ಪಿದಂತಾಯಿತು! ಒಂದು ಆನೆಯ ಮರಿಯು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತಲಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಬೌದ್ಧ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ದುನ್ಮುಕ್ಕಿ ಆನೆಯ ಮರಿಯನ್ನು ದಡಕ್ಕೆ ತಂದು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕಿದನು. ಬೇಲದ ಕೆಂಪು ಚಿಗುರನ್ನೂ ಹಾಲಿನ ಕೆನೆಯಂಥ ಗರಿಕೆಯನ್ನೂ ರಸದಾಳೆ ಕಬ್ಬನ್ನೂ ಆನೆಗೆ ದಿನವೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದ ಮರಿಯಾನೆ ಬೆಳೆದು ಐರಾವತವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತಾಯಿತು.

ಈ ಐರಾವತದ ಮೇಲೆ ನಾಡಿನ ದೊರೆಯ ಕಣ್ಣು ಬಿದ್ದು ಅವನು ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಆನೆಯನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಜಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿಸಿದನು. ಆನೆಯು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಬೌದ್ಧ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ರಾಜನು ಆನೆಯನ್ನು ತರಿಸುವುದು ಇದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೇ ಆಯಿತು. ರಾಜನು ಕಾಪಾಲಿಯ ಮೇಲೆ ಮುನಿದು ಆನೆಯನ್ನು ತಂದೊಪ್ಪಿಸುವಂತೆ ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಕಾಪಾಲಿಯು ಆನೆಯನ್ನು ತಂದೊಪ್ಪಿಸಿ ಇವನ ರಾಜ್ಯನೇ ಬೇಡವೆಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋದಾಗ ಆನೆಯು ಮುನಿದು ಹುಚ್ಚೆದ್ದು ಬಂದು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ ಕಾಪಾಲಿಯನ್ನೇ ಕೊಂದು ಹಾಕಿತು. ನೀವರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ?' ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಮೌನವಾದನು.

'ಲೋಭಿಯ ಮನಸ್ಸೂ ಮಳೆಗಾಲದ ಪ್ರವಾಹವೂ ಬೇಗ ತಿಳಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿ ಅಪವಾದದಿಂದ ನಾನು ಪಾರಾಗುವೆನು' ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳು 'ದಂತಿಪುರದಲ್ಲಿ ಅನಂತಶ್ರೀ ಎಂಬ ಗಣಿಕೆಯಿದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನು ಸುರಗಣಿಕೆಯೆಂದೇ ಅವಳು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇವಳ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಊರಿನ

ಉಳಿದ ಗಣಿಕೆಯರು ಹೊಂಚುಹಾಕಿದ್ದರು. ಇವಳ ಗೆಳತಿ ವಾಸವದತ್ತೆ. ಇವಳು ಮುದ್ದಾದ ಒಂದು ಗಿಳಿಯನ್ನು ಆನಂತಶ್ರೀಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು. ಇವಳು ಗಿಳಿಯನ್ನು ಚಿನ್ನದ ಪಂಜರದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮುದ್ದಾಗಿ ಸಾಕಿದಳು. ಬರುವ ವಿಟರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಈ ಗಿಳಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಗಿಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ಊರಿನ ಸೂಳೆಯರು ಆನಂತಶ್ರೀಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ವಾಸವದತ್ತೆಗೆ ಕೈಬಿಸಿ ಮಾಡಿದರು. ಇವಳು ವಿಷಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಹೆಂಡವನ್ನು ತಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹಿತವಾಗುವಂತೆ ಕೊಂಡಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಹೋಗು, ಸಂಜೆಗೆ ಕುಡಿಯುವೆನು ಎಂದು ಆನಂತಶ್ರೀ ತಿಳಿಸಿದಳು. ವಾಸನದತ್ತೆಯು ಮಂಚದ ಕೆಳಗೆ ಹೆಂಡದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಹೆಂಡಕ್ಕೆ ಮುಸುಕಿದ ನೊಣಗಳು ಸಾಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ ಗಿಳಿಯು ತನ್ನ ಒಡತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಹೆಂಡದ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ಒದ್ದು ಉರುಳಿಸಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂತಶ್ರೀ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ಗಿಳಿಯ ಕೊರಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕಿದಳು. ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ನೊಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಈ ಹೆಂಡ ವಿಷಮಿಶ್ರಿತವಾದುದು. ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗೇ ಗಿಳಿಯು ಇದನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಆನಂತಶ್ರೀ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಕಾಲವಿಂಚಿಹೋಗಿದ್ದಿತು. ದುಡುಕಿ ಉಪಕಾರಿಯಾದ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಕೊಂದೆನಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು ಆನಂತಶ್ರೀ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟಳು. ವಿನೇಕಿಗಳು ನಿರ್ದೋಷಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸಬಾರದು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಭ್ರಾಂತಿ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಇವನು ಮಗದೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

'ಅವನಿಭೂಷಣ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡಗಿಯಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಇವನು ಮರ ಕಡಿಯಲು ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಒಂದು ಮದ್ದಾನೆ ಬಡಗಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹುಚ್ಚುರೇಗಿ ಆವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಂದಾಗ ಬಡಗಿಯು ಎಮುರಿಗಿದ್ದ ಹೆಮ್ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡನು. ಆ ಮರವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಲಾರದೆ ಮದ್ದಾನೆ ಸಪ್ಪೆಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಅನಂತರ ಬಡಗಿಯು ಮರದಿಂದ ಇಳಿದು ತನಗೆ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತ ಮರವನ್ನೇ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು. ದುರ್ಜನರಲ್ಲಿ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆ ಎಲ್ಲಿರುವುದು ?' ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಗಳ ಮರ್ಮಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಈ ಕಥೆ ಹೇಳಿದನು.

'ಸೆಟ್ಟಿಯು ಸಂಶಯದ ತಕ್ಕಡಿಯನ್ನು ಏರಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ನಂಬಿಸುವುದು ಪ್ರಯಾಸವಾಗಿದೆ. ಆಪನಿಂದೆಯಿಂದ ನಾವೂ ಮುಕ್ತರಾಗಲೇಬೇಕು' ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ನಿಶ್ಚೈಸಿ ಮಗದೊಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರು.

'ಅಮರಖೇಟ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಡದಿ ಯಜ್ಞದತ್ತೆ. ಇವಳು ಒಂದು ಮುಂಗುಸಿಯನ್ನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಸಲಹುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಇವಳು ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಹೊರಗೆ

ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ನಾಗರಹಾವು ಜಂತೆಯಿಂದ ತೊಟ್ಟಿಲಿಗಿಳಿದು ಮಗುವನ್ನು ಕಚ್ಚುವುದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಂಗಸಿಯು ನೆಗೆದು ಹಾವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದು ಹಾಕಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿ ಬಂದಾಗ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ಈ ಮುಂಗುಸಿಯು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕುಣಿದಾಡಿತು. ಇದರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತವಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಇದು ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಕೊಂದೇಬಿಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಯಜ್ಞದತ್ತೆಯು ಒನಕೆಯಿಂದ ಮುಂಗುಸಿಯ ತಲೆ ಸೀಳಿಹೋಗುವಂತೆ ಹೊಡೆದು ಅದನ್ನು ಕೊಂದೇ ಹಾಕಿದಳು. ಅಳುತ್ತಾ ಇವಳು ತೊಟ್ಟಿಲ ಬಳಿಬಂದು ನೋಡಿದಾಗ ಮಗು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತೊಟ್ಟಿಲ ಕೆಳಗೆ ತುಂಡಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಾವನ್ನು ಕಂಡಳು. 'ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ ಮುಂಗುಸಿಯನ್ನು ನಾನು ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ಕೊಂದು ಹಾಕಿದೆನಲ್ಲ !' ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊರಗಿದಳು. ಸಜ್ಜನರು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವಿಚಾರಿಗಳಾಗಬಾರದು ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರು.

ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಈಗಲೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುನಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುವೆನು ಎಂಬ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದನು. 'ಕಾಮುಕವನವು ದುರ್ಗಮವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುರಾತನವಾದ ಬಾವಿಯಿದ್ದಿತು. ಈ ಬಾವಿಗೆ ಒಂದು ಹಾವು, ಒಂದು ಹುಲಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಪಿಯೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಈ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯೂ ಇದೇ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ಕೌಶಿಕನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಗಂಗಾಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟು ಈ ವನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಇವನಿಗೆ ನೀರಡಿಕೆಯಾಯಿತು. ಒಂದು ಮಡಿಕೆಯ ಕಂಠಕ್ಕೆ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬಿಗಿದು ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಹುಲಿಯು ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿತು. ಮಡಿಕೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸೇದಿದನು. ಹುಲಿ ಮೇಲೆ ಬಂದಿತು. ಇವನ್ನು ಕಂಡು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ತುಂಬ ಭಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಹುಲಿಯು ಕೌಶಿಕನ ಕಾಲಿಗೆರಗಿ 'ತಾವು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದಿರಿ. ಬೇಕಾದಾಗ ನನ್ನಸೇವೆ ತಮಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹುಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

ನೀರಡಿಕೆ ತಾಳಲಾರದೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಬಾವಿಯೊಳಗಿದ್ದ ಹಾವು ಮಡಕೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಜಗ್ಗಿದಂತಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಸೇದಿದನು. ಹಾವು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಕೌಶಿಕನು ಚಕಿತನಾದನು. 'ನಿಮ್ಮಿಂದ ನನ್ನ ಒಂದು ಕಂಟಕ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು. ನಿಮಗೆ ನಾನು ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡುವೆನು. ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡು ಬಂದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಾವು ಪೊದೆಯೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಕೌಶಿಕನು ದಾಹವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಳ್ಳಲು ನೀರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಈ ಬಾರಿ ಕಪಿಯು ಮಡಿಕೆಯೊಡನೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಇದನ್ನು

ಕಂಡು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಬಾಯಿ ಇನ್ನೂ ಒಣಗಿತು. ಕಪಿಯು ಕೌಶಿಕನಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು 'ಸ್ವಾಮೀ, ನನ್ನ ಕಾಲ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ದೇವರು ಬಂದಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿರುವಿರಿ. ತಮಗೆ ಏನು ಕೊಟ್ಟರೂ ತೀರದು. ಆಪತ್ತು ಬಂದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ, ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡುವೆನು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೋತಿಯು ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು.

ಇತ್ತ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಕೌಶಿಕನಿಗೆ ಪ್ರಾಣವೇ ಕಂಠಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಾರಿ ಮಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆಳೆದಾಗ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯು ಬಾವಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ವೆರಗಿ 'ಸ್ವಾಮೀ, ತಾವು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ತಮಗೆ ಕೊಡಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ತಾಮ್ರಕೂಟ ನಗರವಿದೆ. ತಾವು ಅಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಪಾದ ಬೆಳೆಸಬೇಕು' ಎಂದು ಸವಿನಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

'ನಾನು ಗಂಗಾಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ನಿನ್ನ ಅತಿಥಿಯಾಗುವೆನು' ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟನು.

ಕೌಶಿಕನು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ಪುನೀತನಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಕಾಮುಕವನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮೊದಲು ಕಪಿಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಅದು ಹೇರಳವಾಗಿ ಮಾಗಿದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಹುಲಿಯಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಹುಲಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕಂಡು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ರತ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ನೀಡಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶ್ರೀಮಂತನಾದೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಪುಲಕಿತನಾಗಿ ಒಡವೆಯೊಡನೆ ತಾಮ್ರಕೂಟ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದನು.ಇವನು ಸಂತೃಪ್ತನಾಗುವಂತೆ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯು ಆತಿಥ್ಯ ನೀಡಿದನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತೋರಿಸಿ ಇದನ್ನು ಕರಗಿಸಿ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಡು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗೆ ದುರಾಸೆಯುಂಟಾಯಿತು. ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಪರೂಪವಾದ ರತ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆಯುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಇವನು ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ರಾಜನು ಈ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಸೆರೆಯಲ್ಲೂ ಇಟ್ಟನು. "ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆಭರಣವಿರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯೇ ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕನಾಗಿರುವನು' ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಯೋಚಿಸಿ ಸರ್ಪವನ್ನೂ ಸ್ಮರಿಸಿದನು. ಸರ್ಪ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಯಿತು. ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯು ತನಗೆದ್ರೋಹ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಸರ್ಪಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಸರ್ಪವು ಅರಸುಕುವರನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ವೈದ್ಯರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ವಿಷ ಏರಿತೇ ಹೊರತು ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಪದ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಕೌಶಿಕನು ರಾಜನನ್ನು

ಕಂಡು ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿ ಸರ್ಪದ ವಿಷ ಇಳಿಸಿ ರಾಜನ ಮಗನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದನು. ಆರಸನು ಸುಪ್ರೀತನಾಗಿ ಕೌಶಿಕನಿಗೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕತನವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಅಕ್ಕಸಾಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಲೂಟಿಮಾಡಿಸಿ ಅರಮನೆಯ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ತುಂಬಿಸಿದನು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕರಿರುವರು ನೋಡು" ಎಂದು ಜಿನದತ್ತನು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಮುನಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು.

ಮುನಿಗಳು ವೈಶ್ಯನ ಸಂದೇಹ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರು.

"ಆವಂತಿ ಎಂಬ ದೇಶವಿದ್ದಿತು. ಇದರ ರಾಜಧಾನಿ ಉಜ್ಜಯಿನಿ. ಇಲ್ಲಿ ಮಹೇಂದ್ರನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಕುಬೇರನು ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಸೆಟ್ಟಿಯು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಬ್ಬನು ಬಂದು ಒಂದು ಅಪರೂಪವಾದ ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ಇವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ಇದು ಸರ್ವರೋಗಕ್ಕೂ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಹಣ್ಣು ಸರ್ವರೋಗ ನಿವಾರಿಣಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಅವನಿಗೆ ಬೊಗಸೆ ತುಂಬ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾನಮಾಡಿದನು.

ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮಹಾರಾಜನ ಅನುಗ್ರಹ ಪಡೆಯಲು ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಂದು ಮಹೇಂದ್ರನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಮಾವಿನಹಣ್ಣಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಇವನು ವಿವರಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಈ ಹಣ್ಣನ್ನು ಮರ ಬೆಳೆಸಿದರೆ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತನ್ನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಸಿ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮರವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಜೊಂಪೆ ಜೊಂಪೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಜಗ್ಗಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಹದ್ದು ಹಾವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಆ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಾಗ ಹಾವಿನವಿಷ ಒಂದು ಹಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಈ ಹಣ್ಣು ಮಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿತು. ವನಪಾಲಕನು ಈ ಹಣ್ಣನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಅಪರೂಪದ ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನಲು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ವಿಷವೇರಿ ಸತ್ತುಹೋದನು. ರಾಜನು ಮಾವಿನಮರವನ್ನು ವಿಷವೃಕ್ಷವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ಮೊದಲು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಕುಬೇರನನ್ನೂ ಹೊಡೆಸಿದನು. ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಯಾಗದ ಕಾಯಿಲೆಗಳಾದ ಕುಷ್ಠ–ತೊನ್ನು–ಕುಂಟು, ಕುರುಡು ಇವುಗಳಿಂದ ಬೇಸತ್ತವರು ಸಾಯುವುದಕ್ಕಾಗೇ ಬಂದು ಬಿದ್ದ ಮಾವಿನಗಿಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿಂದುಹಾಕಿದರು. ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಆ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ರೋಗವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮರಿಸ್ರಭಾಕರರಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸಿದರು. ಈ ಪವಾಡವನ್ನು ಕಂಡು ರಾಜನ ಒಳಗಣ್ಣು ಅರಳಿ ತನ್ನ ದುಡುಕಿಗಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟು ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿ ಕ್ಷಮೆ

ಯಾಚಿಸಿ ಅವನಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದನು. ಕೆಲವರು ಅವಿವೇಕದಿಂದ ಪೂರ್ವಾಪರ ಯೋಚಿಸದೆ ದುಡುಕುವರು" ಎಂದು ಜಿನಪಾಲಿತ ಮುನಿಗಳು ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಮುನಿಗಳ ಹಿತವಚನ ಗೋರ್ಕಲ್ಲ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸುರಿದಂತಾಯಿತು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ಸಂಶಯ ಹಿಂಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನೂ ಮತ್ತೊಂದು ಕಥೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

"ಸಾನಂದಪುರದಲ್ಲಿ ಅಮಿತನೆಂಬ ಬೇಡನಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಅವನು ದೈತ್ಯವನದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡುವಾಗ ನೀರಡಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಅಯಾಸಗೊಂಡು ಒಂದು ಮರದಡಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಕಪಿಯು ಇವನನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕಗೊಂಡು ಜಲಾಶಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿತು. ಬೇಡನು ಕಂಪೂರ್ತಿ ನೀರು ಕುಡಿದನು. "ಇನ್ನೂ ನಾನು ಬಹಳ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸಿಗುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಕಂಡವರಾರು? ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೇ ಸರಿ" ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಇವನ ಕೈಲಿ ಪಾತ್ರೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೋತಿಯನ್ನು ಇವನು ನಿರ್ದಯನಾಗಿ ಕೊಂದು ಅದರ ತೊಗಲನ್ನೇ ಚೀಲಮಾಡಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡನು. ಇಂಥ ಅಪಕಾರಿಗಳು ಲೋಕದ ತುಂಬ ಇರುವರು" ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮುನಿಯನ್ನು ಮೂದಲಿಸುವಂತೆ ಈ ಕಥೆ ಹೇಳಿದನು.

ಮುನಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲರು. ಸೆಟ್ಟಿಯ ದುರ್ಭಾವನೆಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲು ತಾವು ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿ ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

"ಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶಾಖನಂದನೆಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಇವನ ಪುತ್ರರತ್ನ ಅಂಗಾರಕ. ಒಮ್ಮೆ ಇವನು ಒಂದು ಪದ್ಮರಾಗವನ್ನು ಮಣಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ನೇಥಾವಿ ಮುನಿಗಳು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ವಿಶಾಖಾನಂದನನು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಆಹಾರದಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಇತ್ತ ಒಂದು ನವಿಲು ಪದ್ಮರಾಗವನ್ನು ಮಾಂಸವೆಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ನುಂಗಿ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಮುನಿಗಳ ಆಹಾರ ದಾನವಾದ ಮೇಲೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಮಾಣಿಕ್ಯವನ್ನು ಕಾಣದೆ "ಈ ಪದ್ಮರಾಗವನ್ನು ನೇಥಾವಿ ಮುನಿಯೇ ಕದ್ದಿರಬೇಕು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೃತಕ ವಿನಯ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು "ಮುನೀಂದ್ರ ತಾವು ವೀತರಾಗರು. ತಮ್ಮಂಥವರಿಗೂ ಮಾಣಿಕ್ಯದ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬಂದಿತೇ? ದಯವಿಟ್ಟು ಆ ರತ್ನವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ" ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ ಕ್ರೋಧ ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ನಾನು ಪದ್ಮರಾಗವನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇವರು ಮೌನವ್ರತ ತಾಳಿದರು. ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಮುನಿ ಮಹಾಮಾಯಾವಿ. ಗುಮ್ಮನಂತೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಿರುವನು.

ಈಗ ರತ್ನವನ್ನು ಕಕ್ಕಿಸುವೆನು" ಎಂದು ವೈಶ್ಯನು ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುನಿಯನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆದನು.

ಮುನಿಗಳು ವೈಶ್ಯನ ಮೇಲೆ ಕುಪಿತರಾಗದೆ ದೇಹದ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದರು. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನ ಒಲಿಯಿತು. ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ಬೇರ್ಸಹಿತ ನಿರ್ಮೂಲವಾದವು. ಕೋಟಿ ಚಂದ್ರಾದಿತ್ಯರು ಒಟ್ಟಾದಂತೆ ಮುನಿಗಳು ಪರಂಜ್ಯೋತಿರೂಪರಾಗಿ ನಿಗಿನಿಗಿಸಿದರು. ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರು ಇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ಈ ಪವಾಡವನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಗಾರಕನು ನೀರು ತಾಕಿದ ಕೆಂಡದಂತೆ ಮುಂಕಾದನು. ಮುನಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುವಾಗ ಕೋಲು ತುಂಡಾಗಿ ಒಂದು ತುಂಡು ನವಿಲಿಗೆ ತಾಕಿದಾಗ ಅದರ ಕೊರಳು ಮುರಿಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಣಿಕ್ಯ ಪಕ್ಕನೆ ಚಿಮ್ಮಿ ಬಂದಿತು. ಈ ರತ್ನವನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಗಾರಕನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿಯಿತು. "ಮಹಾ ಮುನಿಗಳು ಮಹಾತ್ಮರು. ನಾನು ಅವಿವೇಕಿಯಾಗಿ ಕಳ್ಳರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮತಿಗೆಟ್ಟು ಇವರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಮಹಾಪಾತಕಿಯಾಗಿರುವೆನು" ಎಂದು ಇವನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡು ಜಿನೇಂದ್ರನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಕಥೆ ಹೇಳಿದರೂ ಜಿನದತ್ತನು ನಂಬದೆ ಕುಪಿತನಾದನು.

"ಇವನು ಕಡುಲೋಭಿ. ಲೋಭಕರ್ಮದಿಂದ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡನಾಗಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಅಪವಾದ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವತನಕ ನಾನು ಆಹಾರವನ್ನೂ, ನೀರನ್ನೂ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಮೌನತಾಳಿದರು.

ಜಿನದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಪಿತ್ತ ಕೆರಳಿತು. "ಕೂಡಲೇ ರತ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಕೈಮುರಿಯುವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಸುಣ್ಣವನ್ನು ಬಿರಿವೊಯ್ವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ತನಕ ಮುಳುಗಿಸುವೆನು" ಎಂದು ಜಿನದತ್ತನು ಈದ ಹುಲಿಯಂತೆ ಆರ್ಭಟಿಸಿದನು. ಮೀಸೆಯನ್ನು ಕಡಿದು ಕೊಂಡನು.

ತನ್ನ ತಂದೆ ಹಾಗೂ ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿಯ ಮಗ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ಲಾಲಿಸಿದನು. "ನನ್ನ ತಂದೆ ಕಡುಮೂರ್ಖ. ವೀತರಾಗ ಮುನೀಶ್ವರನಿಗೆ ಹಿಂಸೆಕೊಡಲು ಇವನು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವನು. ತಡಮಾಡಿದರೆ ಮುನೀಂದ್ರರಿಗೆ ಕೇಡಾಗದಿರದು" ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು.

"ಮುನಿಗಳು ಕಷಾಯನಿಗ್ರಹಿಗಳು. ಅಪರಿಗ್ರಹಿಗಳು. ಇಂಥ ಮಹಿಮಾವಂತರನ್ನು ದಂಡಿಸುವುದು ನೀಚತನದ ಪರಮಾವಧಿಯಾಗಿದೆ. ಲೋಭಕ್ಕೆ ನೀನು ವಶನಾಗಿರುವೆ. ಹಣದಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಿದೆ? ಕಳ್ಳತನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಕೆಡುಕು ಯಾವುದಿದೆ?" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮೆಲುಕುಹಾಕುತ್ತಾ ಜಿನದಾಸನು

"ಅಪ್ಪ, ನೀನು ಘೋರಪಾತಕಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿರುವೆ. ಗಣಧರರಾದ ಇವರನ್ನು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಗೋಳು ಹೊಯ್ದುಕೊಂಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಬಂಗಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದು ತಾನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಂಗಾರವನ್ನು ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿಸಾಡಿದನು. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಎರಗಿ "ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಪಾಪವು ಮದ್ದಾನೆಯಾದರೆ ತಾವು ಸಿಂಹ ಸದೃಶರು. ತಾವು ಸನ್ಯಕ್ಚಾರಿತ್ರವಂತರು. ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಜಿನದಾಸನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆಸನ್ನಭವ್ಯನಾದ ಇವನಿಗೆ ಮೇಘಾವಿ ಮುನಿಗಳು ನಿಂತ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೇ ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದರು.

ಮಗನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಜಿನದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಗೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾಯಿತು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಹೇಯ ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಮ್ಮಲ ಮರುಗಿದನು. ತಾನೂ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು. ಇವನು ತಪವೆಸಗಿ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮಹೆರ್ದಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಜಿನದಾಸನೂ ತಪವೆಸಗಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಕಾಲವಾಗಿ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಮಿಂದ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯ ಧರ್ಮಾಮೃತದ 12ನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಆಚೌರ್ಯದ ಕಥೆಯನ್ನು ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸನಾದ "ಜೈನಮಹಾಪುರಾಣ ಮತ್ತು ವೈದಿಕಮಹಾಪುರಾಣಗಳ ತೌಲನಿಕ ಮಹಾಪ್ರಬಂಧ" ರಚಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು. (22-1-1995).

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ : ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರಲೇಖ

ವತ್ಸಕಾವತೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೌಶಾಂಬಿಯು ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ದಂತಿಬಲನು ಮಾಂಡಲಿಕನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಪಟ್ಟದರಸಿ ಧಾರಿಣೀಮಹಾದೇವಿ. ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಹಿರಿಯಮಗ. ಇವನು ರೂಪವಂತನೂ, ಸಿಂಹಪರಾಕ್ರಮಿಯೂ ಆಗಿದ್ದನು.

ಒಮ್ಮೆ ವಸಂತಋತು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮಾವಿನಮರಗಳು ಚಿಗುರಿದವು. ಹೂಬಿಟ್ಟವು. ಮಿಡಿಯಾದವು. ದುಂಬಿಗಳು ವನವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿ ಝೇಂಕರಿಸಿದವು. ಬೆಟ್ಟದಾವರೆ ಸೊಗಸು, ಸುರಹೊನ್ನೆಯ ಸೌಂದರ್ಯ, ಸಂಪಿಗೆಯ ಸೊಂಪು ಇವುಗಳಿಂದ ವನದೇವಿಯು ಮನ್ಮಥನ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕಾಗಿ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಪುಷ್ಪದ್ವೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಸೋಗೆ ನವಿಲುಗಳು ಗರಿಗೆದರಿ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಕ್ರವಾಕಗಳು ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೋಗಿಲೆಗಳು ಇಂಪಾಗಿ ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ದಕ್ಷಿಣ ಗಾಳಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸುಳಿದಾಡಿತು.

ದಂತಿಬಲನ ವನವಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ವನವೆಲ್ಲ ಸಜ್ಜಾಯಿತು. ರಾಣಿವಾಸವೂ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಸಿಂಗಾರಗೊಂಡು ರಾಜನೊಡನೆ ಜಂಗಮ ಲತಾಂಗಿಯರಾಗಿ ವನಕ್ರೀಡೆಗೆ ಬಂದರು ವಿಟರನ್ನು ಸಮ್ಮೋಹನಗೊಳಿಸಲು ನಗೆಗಣ್ಣಿನ ವಾರಾಂಗನೆಯರೂ ರಾಣಿಯರೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ರಾಜಪುತ್ರರೂ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡು ಬಂದರು. ನಾಗರಿಕರೂ ಉಲ್ಲಾಸಗೊಂಡು ಬಂದರು. "ಒಲಿದಾಡಿ ಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಂದಳಿರೇ ತಂಬಟೆ; ದುಂಬಿಗಳ ಸಾಮೂಹಿಕ ಝೇಂಕಾರವೇ ಮಂಗಳಗೀತ; ಮಾವಿನ ಚಿಗುರ ಸಮೂಹವೇ ಬಳ್ಳಿಮಾಡು; ಒಟ್ಟಾರೆ ಈ ವನವು ಒಂದು ಮದುವೆಯ ಮನೆಯಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ದಂತಿಬಲನು ಧಾರಿಣಿಯನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದನು.

ಮನ್ಮಥನ ಮನೆಯಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿದ ಮಾಮರವನ್ನೂ, ಶುಭಪರಿಣಾಮದಂತೆ ಶುಭ್ರವಾದ ಸುಗಂಧಯುಕ್ತವಾದ ಎಳೆಯ ಬಳ್ಳಿಗಳನ್ನೂ, ಜಿನಧರ್ಮದಂತೆ ತಿಳಿಯಾದ ತಿಳಿಗೊಳಗಳನ್ನೂ, ಜ್ಞಾನಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಅಶೋಕ ತರುಗಳನ್ನೂ, ವರಕವಿಯ ಮಾತಿನ ನೋಡಿಯಂತೆ ರಸವತ್ತಾದ ಮೈಂದವಾಳೆಗಳನ್ನೂ ರಾಜನು ಧಾರಿಣಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗಿದನು. ಸುರಗಿ ಮತ್ತು ಜಾಜಿ ಹೂಗಳ ಕಂಕಣವನ್ನೂ, ಮೊಲ್ಲೆ, ಸಂಪಿಗೆ, ಸುರಹೊನ್ನೆಗಳ ಬಾಸಿಗವನ್ನೂ ರಾಜನು ಧಾರಿಣಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತೊಡಿಸಿದನು. ಅಂತೆ ತಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ರಾಜಕುಮಾರರೂ ಹೂವಿನಾಭರಣಗಳನ್ನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಧರಿಸಿದರು. ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಿ ಆಯಾಸಗೊಂಡು ಈ ರಾಜಪರಿವಾರವು ಮಾವಿನಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಲತಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಚಿಗುರಿನ ಹಾಸಿನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಯಿತು.

ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಇವನ ಪ್ರಿಯತಮೆ ಸೌಂದರಾದೇವಿಯು ಒಂದು ಅಶೋಕ ವೃಕ್ಷದಡಿ ಹೂವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ರತಿಮನ್ಮಥರಂತೆ ಮಲಗಿದರು. ದುಂಬಿಯಿಂಡಿನ ಝೇಂಕಾರವನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಾ ಸೌಂದರಿಯು ನಿದ್ರಾವಶಳಾದಳು. ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ತಂಗಾಳಿಯು ಈಕೆಯ ಮೈಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಓರೆಮಾಡಿತು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಆರೆನಗ್ನಳಾಗಿದ್ದ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಾ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದನು.

ಸಾಮಂತಪುತ್ರ ವಸಂತನು ತನ್ನ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆಯ ಬಲ್ಮೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಆ ಹಣ್ಣುಗಳು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳದೆ ಬಾಣಗಳ ಸೋಪಾನಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬೀಗಿದ್ದನು.

"ಸೌಂದರಿಯು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ವಸಂತನ ಬಾಣಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ ಬಾಣಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡೆಂದು ಕೇಳದಿರಲು"—ಎಂದು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರ ಯೋಚಿಸಿ ಸತಿಯ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಸಣ್ಣವನಾಗಲು ಬಯಸದೆ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕರಗತ

ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಸೌಂದರಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಪಾಟಲೀಪುತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಪಾಟಲೀಪುತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ದ್ರೋಣನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಇವನ ವಿನಯಶೀಲತೆಗೆ ದ್ರೋಣನು ಸುಪ್ರೀತನಾದನು.

"ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು ? ನಿಮ್ಮ ಊರಾವುದು ? ಏಕೆ ಬಂದಿರಿ ?" ಎಂದು ಅವನು ಕೇಳಿದನು.

"ಬಹುದೂರದಿಂದ ಬಂದಿರುವೆನು. ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜಿನಭಕ್ತ. ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಬಂದಿರುವೆನು" ಎಂದಾಗ ಇವನನ್ನು ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು ಎಂದು ದ್ರೋಣ ಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟು ಇವನನ್ನು ಸಹ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಊಟಕ್ಕಿಡಿಸಿದನು. ಆನಂತರ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆ ಬಿಟ್ಟನು.

"ಜಿನಭಕ್ತ, ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಅರ್ಜುನನನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವೆನು" ಎಂದು ದ್ರೋಣನು ಮಾತುಕೊಟ್ಟನು.

"ಓಲೈಸುವವರು ರಾಜನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಹಾತೊರೆಯುವರು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಗಳು ಮುನಿಗಳ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಲು ಬಯಸುವರು. ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿಯಲ್ಕು ಬಂದವರು ಬಿಲ್ಲೋಜರ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾತರಗೊಳ್ಳುವರು. ನನಗೆ ಗುರುಕೃಪೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರೆಯಿತು!" ಎಂದು ಇವನು ಬಿಲ್ವಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಪ್ರವೀಣನಾದೆನೆಂದೇ ಹಿಗ್ಗಿದನು.

"ಓಡುವವರು ದೇಹಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯಬಾರದು. ಭಿಕ್ಷಾನ್ನ ಉಂಡೇ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಬೇಕು. ವಿದ್ಯೆ ಕರಗತವಾಗುವ ತನಕ ನಾನು ಭಿಕ್ಷಾನ್ನದಿಂದಲೇ ಬದುಕುವೆನು" ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಇವನು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ತಿರಿದುಂಡು ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತನು.

"ಜಿನಭಕ್ತನು ಬಿಲ್ವಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಾಳನಾದನು. ಅರ್ಜುನ, ಕರ್ಣ ಮತ್ತು ರಾಮ ಈ ಮೂವರು ಮಾತ್ರ ಇವನಿಗೆ ಸಮನಾದರು ಅಷ್ಟೆ" ಎಂದು ನಾಗರಿಕರು ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಗುರುವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತೆ ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾವಿಶಾರದನಾದನು. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಇವನು ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಾದನು.

"ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಜಿನಭಕ್ತ ಅಪರಂಜಿ. ಇವನು ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾವಿಶಾರದ. ಇವನು ಅಸಹಾಯಶೂರ. ಇವನು ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನನಾದ ಜೈನ. ಇವನು ಮಹಾತೇಜಸ್ವಿ. ಇವನು ಪ್ರತ್ಯುತ್ಪನ್ನಮತಿ. ಇವನು ವಿವೇಕಿ. ಇವನು ಸ್ತೋತ್ರಾರ್ಹ" ಎಂದು ದ್ರೋಣನು ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ದ್ರೋಣನು ಪ್ರಮಾಥಿಯಾದಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯಸಮೂಹದೊಡನೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನಗರದ ಹೊರಗೆ ಸುತ್ತಾಡಲು ಹೊರಟನು. ಆಗ ಸಿಂಹಸೇನ ಮಹಾ

ರಾಜನ ಪುತ್ರಿ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯು ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಜಿನದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸಖಿಯರೊಡನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಹುಚ್ಚೆದ್ದ ಒಂದು ಮದ್ದಾನೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಕಂಬವನ್ನೂ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಸಂಕೋಲೆಯನ್ನು ಪುಡಿಗಟ್ಟಿ ರಭಸದಿಂದ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಶೂರರು ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಕಂಡ ಕಂಡವರು ಓಟಕಿತ್ತರು. ಹೇಸುಹೇಸಿಗಳು ಅಂಜಿ ಪಲಾಯನವೆಸಗಿದರು. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊತ್ತವರು ಅದನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಿಳಿಸಿ ಬದುಕಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಕಂಡಕಂಡ ಕಡೆ ಓಡಿದರು. ಚಂದ್ರಲೇಖೆ ಏಕಾಂಗಿಯಾದಳು ! ಇವಳು ಗಾಬರಿಪಡದೆ ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ ಜಪಿಸಿದಳು. ಈ ಉಪಸರ್ಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವ ತನಕ ಜಿನಚರಣವೇ ನನಗೆ ಶರಣು ಎಂದುಕೊಂಡು ಭಕ್ತಿ ಪರವಶಳಾದಳು.

ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರು ಬೆಕ್ಕಸಬೆರಗಾಗಿ ಮದ್ದಾನೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು. ಜಿನಭಕ್ತನು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ಭಕ್ತಿಪರವಶತೆಯನ್ನೂ ಕಂಡು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸ್ವಜನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಮದ್ದಾನೆಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತನು. ಇವನು ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ ಆನೆಯ ಬೆನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ಮಹಾಶೂರ, ಮಹಾಶೂರ ಎಂದು ಹೊಗಳಿದರು. ವಿದ್ಯಾಧರ ಕರಣದಿಂದ ಇವನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಮಸೆದ ಕತ್ತಿಯೇ ಇವನ ಕೈಲಿ ಅಂಕುಶವಾಯಿತು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡು ಆನೆಯು ಆಡಿನಂತೆ ವಿನಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿತು. ಇವನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು.

'ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಶಿರೋಮಣೀ, ನೀನು ದರ್ಶನ ವಿಶುದ್ಧಿಯಾಗಿರುವೆ' ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಜಿನಭಕ್ತನು ಕೊಂಡಾಡಿದನು.

'ಉಪಸರ್ಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು. ಕೈಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ' ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯು ಜಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಜಿನಭಕ್ತನನ್ನು ಮಹಾತ್ಮನೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಭಾವಿಸಿದಳು.

'ನನ್ನ ಪತಿ ಈತನೇ. ಉಳಿದ ರಾಜಕುಮಾರರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಸೋದರರಿದ್ದಂತೆ' ಎಂದು ಚಂದ್ರಲೇಖೆ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಆನೆಯನ್ನು ಆಡಿನಂತೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗಜಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ದ್ರೋಣರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಇವನನ್ನು ಜಂಗಮ ಹಿಮಾಚಲನೆಂದು ನಗರವೆಲ್ಲ ಕೊಂಡಾಡಿತು. ಇವನ ಸಹಪಾಠಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಕುದಿದರು.

'ಕವಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕವಿ ಕರುಬುವನು. ಶೂರರು ಶೂರರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಕರುಬುವರು. ಒಬ್ಬ ರಾಜ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಅಸೂಯೆ ಪಡುವನು. ಒಬ್ಬ ವಿಟ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಿಟನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಉರಿದುಬೀಳುವನು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವನು. ಲೋಕ ಮೊದಲಿಂದಲೂ

ಹೀಗೇ ಇದೆ' ಎಂದು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡರು. 'ಸಿಂಹವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಆನೆಗಳು ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುವು. ಜಿನಭಕ್ತನ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆಯು ಬಲ್ಮೆಯನ್ನು ಕಾಣುವ ತನಕ ಉಳಿದ ಶಿಷ್ಯರು ಬಡಾಯಿ ಕೊಚ್ಚುವರು. ಇವರೆಲ್ಲರ ಗರ್ವವನ್ನೂ ಬೇಗ ಮುರಿಯುವೆನು' ಎಂದು ದ್ರೋಣರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಇವರು ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದರು ಊರ ಹೊರಗೆ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ 'ನೀವೆಲ್ಲರೂ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಬಾಣ ಬಿಡಬೇಕು. ಕಾಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು' ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಬಾಣಬಿಟ್ಟು ತೆಂಗಿನಕಾಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿಸಿದರೇ ಹೊರತು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅದನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುಗೊಡದೆ ತಮ್ಮ ಬಳ್ಳಿಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ದಾರಿ ನಡೆಯುವ ರೋಗಿಯಂತೆ ಆಯಾಸ ಹೊಂದಿದರು. ಹದಿನಾರರ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಮುದಿಗೊಡ್ಡಿನಂತೆ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿದರು. ಸಾಹಸಿಗಳನ್ನು ಕೆಣಕಿದ ಹೇಡಿಯಂತೆ ಸಪ್ಪಗಾದರು. ಸಂತಾನಹೀನವಾದ ಶ್ರೀಮಂತನಂತೆ ಒದ್ದಾಡಿದರು. ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಎರೆಮಣ್ಣಿನ ಹೆಂಟೆಯಂತೆ ಕರಗಿದರು. ದ್ರೋಣರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಲು ನಾಚಿದಪ್ಪತೆನೆಯಂತೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದರು.

'ಪಾಪಿಗಳು ಪುಣ್ಯವಂತರನ್ನು ಕಂಡು, ನೀಚರು ಮಾನ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು, ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಗಳು ಸಮ್ಯಗ್ದೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಬಡವರು ಹಣವಂತರನ್ನು ಕಂಡು ಕರುಬಿ ಏನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು ?' ಎಂದು ದ್ರೋಣರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಕ್ಕು ಜಿನಭಕ್ತನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ 'ನೀನು ಪ್ರಯತ್ನಪಡು. ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳದಂತೆ ಬಾಣಬಿಟ್ಟು ಸೆಳೆದುಕೋ' ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು.

ಜಿನಭಕ್ತನು ಗುರುಗಳ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದನು. ವಿನಯದಿಂದ ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಮಾಡಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳದಂತೆ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದನು. ಕಂಡವರೆಲ್ಲರೂ ಜಿನಭಕ್ತನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಹೊಗಳಿದರು. ನಗರದಲ್ಲಿ ಇವನು ಮನೆಮಾತಾದನು.

ಜಿನಭಕ್ತನ ಸ್ನೇಹಿತರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಇವನನ್ನು ಸಾಯಿಸಲು ಷಡ್ಯಂತ್ರ ರೂಪಿಸಲು ಹೆಣಗಾಡಿದರು. ಒಮ್ಮೆ ಇವರು ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾದರು. ಇವರ ಬಯಕೆಯಂತೆ ಮದ್ದಾನೆ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದಿತು. ಹೆಂಡಗುಡುಕನಂತೆ ತಿಕ್ಕಲಾಗಿ, ಮೂರ್ಖನಂತೆ ಅವಿವೇಕಿಯಾಗಿ, ಕಂಠಪೂರ್ತಿ ಉಂಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಂತೆ ಆಗಸದ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ, ಕಿರಾತನಂತೆ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ಸೊಕ್ಕಿದ ಆನೆಯು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹೆದರಿಸಿತು.

'ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನನ್ನೂ ಶೌರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೀರಿಸುವವನೆಂದರೆ ಜಿನಭಕ್ತನೇ ದಿಟ! ಈ ಮದಗಜದ ಸೊಕ್ಕಡಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಈತನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ' ಎಂದು ಧೂರ್ತ

ಸ್ನೇಹಿತರು ಇವನನ್ನು ಉಬ್ಬಿಸಿದರು. ಆಗ ಜಿನಭಕ್ತನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸಮವಸರಣವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡನು. ತಾನು ತಿಪಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದ ತಳಿಗೆಯಿಂದ ಆನೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದನು. ಆ ಕರಿಯು ನರಿಯಂತೆ ಆಕ್ರಂದನವೆಸಗಿತು ! ಜಿನಭಕ್ತನನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾರದೆ ಬಾಲ ಮುದುರಿದ ನಾಯಿಯಂತೆ ಗಜಶಾಲೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು.

ಜಿನಭಕ್ತನು ತನ್ನ ಸಾಹಸಕ್ಕಾಗಿ ಗರ್ವಪಡಲಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರದಂತೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಸಹಪಾಠಿಗಳು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚನ್ನು ತೊರೆದು ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ ತಾಳಿದರು. ದ್ರೋಣರಿಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿತು.

'ಪೂರ್ವ ಪುಣ್ಯವಿದ್ದವರಿಗೆ ಅಪೂರ್ವ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ಒಲಿಯುವುವು. ಇವರಿಗೆ ಸುಂದರಾಂಗಿಯರು ಒಲಿಯುವರು. ಇಂಥವರಿಗೆ ಆನೆ ಕುದುರೆಗಳೂ ಒಲಿಯುವುವು. ಪುಣ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಸುಡಿದುದೇ ವೇದ. ಅವರು ಬದುಕಿದ್ದಾಗಲು ಲೋಕ ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು. ಅಂಥವರು ಸತ್ತ ಮೇಲೂ ಪೂಜ್ಯರಾಗುವರು. ಪುಣ್ಯವಂತ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲ ಬಂಗಾರವಾಗುವುದು. ಅವನು ಮೂಸಿದ್ದೆಲ್ಲ ಮರುಗವಾಗುವುದು, ಅವನು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಮಹಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಪುಣ್ಯಹೀನರು ಬಂಗಾರ ಮುಟ್ಟಿದರೂ ಮಣ್ಣಾಗದಿರದು' ಎಂದು ದ್ರೋಣರು ಜಿನಭಕ್ತನ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರು.

'ರಾವಣನು ಅರ್ಧಚಕ್ರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಗಗನಗಾಮಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಬಳಿ ಸುದರ್ಶನ ಚಕ್ರವಿದ್ದಿತು. ಪುಣ್ಯ ಇರುವ ತನಕ ಇವನ ಆಟ ನಡೆಯಿತು. ಪುಣ್ಯ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇವನು ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಬೇಕಾಯಿತು. ಪಾಪಿಯು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದರೂ ಅದು ಹಾವಾಗಿ ಕಚ್ಚಿಬಿಡುವುದು. ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವನಿಂದ ದೂರವಾಗುವುವು. ಧರ್ಮವೇ ತಂದೆ, ಧರ್ಮವೇ ಮನೋಹರಿ, ಧರ್ಮವೇ ಬಂಧುವರ್ಗ, ಧರ್ಮವೇ ಸೋದರಭಾಗ್ಯ. ಧರ್ಮವೇ ಅನುಕೂಲವಾದ ಸಖಿ. ದಿವ್ಯವಾದ ಸದ್ಧರ್ಮವೇ ಮುತ್ತಜ್ಜ, ಸುಖ ಬೇಕಾದರೆ ನೊದಲು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಯಾಗಬೇಕು.

ಧರ್ಮವನ್ನು ನಂಬಿದವನ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮೀ, ಸರಸ್ವತೀ ಮತ್ತು ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆಯರು ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಾ ಸಂದರ್ಭೋಚಿತರಾಗಿ ನೆರವಾಗುವರು' ಎಂದು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳ ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಸಿದರು. ಧರ್ಮದ ಮಹಿಮೆಗೆ ಇವರು ಮೆರುಗು ಹಾಕಿದರು.

ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯ ಸ್ವಯಂವರದ ಏರ್ಪಾಟಾಯಿತು. "ನವಿಲುಗರಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಸೀಳುವಂತೆ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆ ಮೆರೆದವನಿಗೆ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯನ್ನು ಕೊಡುವೆನು" ಎಂದು ಸಿಂಹಸೇನನು ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರ ತಾನು ತಿರಿದು ಶೇಖರಿಸಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣಲು ನದಿಯ ಕಡೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಘೋಷಣೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಇವನು ಮಹಾರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು.

"ಇವನ ದಿಟ್ಟ ನಿಲುವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಇವನು ರಾಜಪುತ್ರನಂತೆ ಇರುವನು. ಇವನು ನವಿಲುಗರಿಯ ಕಣ್ಣನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಸೀಳಬಲ್ಲ. ಇವನು ಅಸಾಧಾರಣನೇ ಸರಿ" ಎಂದು ಸಿಂಹಸೇನನು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನನ್ನು ಒಳಗಡೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಇವನಿಗೆ ರಾಜವನ್ನಣೆ ನೀಡಿದನು. ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವೀಣರ ಗೋಷ್ಠಿ ಕರೆದನು. ಇತ್ತ ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಅಳುಕದೆ ಚಂದ್ರವೇಧಕನನ್ನು (ನವಿಲುಗರಿಯ ಕಣ್ಣು) ಬಾಣದಿಂದ ಭೇದಿಸಿದನು. ಸಿಂಹಸೇನನು ಇವನಿಗೆ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಬೇಹಿನವರು ಬಂದು 'ಸ್ವಾಮೀ, ಕೌಶಾಂಬಿನಗರವನ್ನು ಶತ್ರುಗಳು ಮುತ್ತಿರುವರು. ದಂತಿಬಲನು ಕೋಟೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಕಾದಾಡುತ್ತಿರುವನು. ದಂತಿಬಲನಿಗೆ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಕಂಟಕದಿಂದ ಪಾರಾಗಬಹುದು'ಎಂದು ಸಿಂಹಸೇನನಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಸಿಂಹದಂತೆ ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಅಪೃಶ್ಯಾಂಜನವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಇವನು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯೊಡನೆ ರಾತ್ರಿ ರಥವೇರಿ ಕೌಶಾಂಬಿಯ ಕಡೆ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾದ ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾ ಇವನು ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದನು. ತನ್ನ ಬಿಲ್ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು.

ಸುವೇಗನೆಂಬುವನು ದಾಯಾದಿಗಳ ಕಿರುಕುಳ ತಾಳಲಾರದೆ ಅಡವಿಗಳ್ಳನಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಬಿಂಬ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮನಾದನು. ಇವನು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳೊಡನೆ ಕೂಡಲು ಆಶೆಪಟ್ಟನು. ಕಾದಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ ಇವನ ವೈಬಿಸಿಯಾಯಿತು. ಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅರಳೆಯಂತೆ ಇವನು ನಡುಗಿದನು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪಯಣಿಗನಂತೆ ಇವನು ಬೆವರಿದನು. ಕರು ಸತ್ತ ಹಸುವಿನಂತೆ ಕಂಗಾಲಾದನು. ಬೇತಾಳವನ್ನು ಕಂಡ ಹೆಂದೆಯಂತೆ ಮೂರ್ಛೆಹೋದನು. ವಿರಹಾಗ್ನಿಯಿಂದ ಇವನು ತಲ್ಲಣಿಸಿದನು.

ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯ ಅಂಗಾಂಗವೂ ಕಾಮಬಾಣಗಳ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಾಗಿ ಸುವೇಗನನ್ನು ಕಾಡಿತು. 'ಕಾಮಿನಿಯೇ ಕಾಮಬಾಣವಾಗಿರುವಳು. ಇವಳೇ ಕಾಮದೇವನ ಅಧಿದೇವತೆಯೆನಿಸಿರುವಳು. ಇವಳು ಕಾಮನ ಬೀಡಾಗಿರುವಳು. ಇವಳು ಕಾಮದೇವನ ಪತಾಕೆಯಾಗಿರುವಳು. ಇವಳು ಕಾಮನೇರುವ ಮದ್ದಾನೆಯಾಗಿರುವಳು. ಇವಳು ಕಾಮನ ಕೈಯ ಈಟಿಯಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಇರಿಯುತ್ತಿರುವಳು ! ಇವಳನ್ನು ಕಂಡಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟಿರುಂಟೇ ? ನಾನು ಧೀರನೇ ಆದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಕ್ರೂರನೇ ಆದಲ್ಲಿ ಇವಳನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಇವಳ ಸೌಂದರ್ಯ, ಇವಳ ಚಂಚಲನೇತ್ರ, ಇವಳ ಕುಚಗಳು, ಇವಳ ಬೆಡಗು ಬಿನ್ನಾಣಗಳು ನನ್ನನ್ನು ದರದರ ಎಳೆದು ತುಳಯುತ್ತಿವೆ. ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿ

ತನಕ ಇವಳು ಅಕ್ಕರೆಯ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬೊಂಬೆಯಾಗಿರುವಳು ! ಕಾಮನು ಇವಳ ಸೆರಗ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಶೂರರ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ಮುರಿಯುವನು. ವೀರರನ್ನು ಇವನು ನಿರ್ವೀರ್ಯಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಸೊಕ್ಕಿದವರ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಇವನು ಇಳಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಕಾಮನ ಬಾಣಗಳು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಶರಪಂಜರವಾದವಲ್ಲ ! ಇವಳ ಕಡೆಗಣ್ಣೋಟವು ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇವಳ ರೂಪು ನನ್ನನ್ನು ಸಮ್ಮೋಹನಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇವಳ ಯೌವನವು ನನ್ನನ್ನು ದುರಾಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇವಳ ಮೋಹನಾಂಗವು ನನ್ನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಕಲಕುತ್ತಿವೆ. ಇವಳ ಬೆಂಗಾವಲಿಗೆ ಇವಳ ಪತಿಯಿರುವನು.ಕಾಮನು ನನ್ನನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯತನಕ ಆಕ್ರಮಿಸಿರುವನು. ನಿಸ್ಕರುಣಿಯಾದ ಮನ್ಮಥನು ನನ್ನ ಮಹಿಮೆಗೆ ಮಣ್ಣು ಮೆತ್ತಿರುವನು. ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರು ರಕ್ಷಿಸಿಯಾರು ? ಈ ಕಾಂತೆಗಾಗಿ ನಾನು ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನಾದರೂ ಎದುರಿಸುವೆನು. ಆದಿಶೇಷ ಬಂದರೂ ನಾನು ಹೋರಾಡುವೆನು. ಪ್ರಭಾಕರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೂ ನಾನು ಹಿಂಜರಿಯೆನು. ಭೂಮಿಯ ರಾಜರೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದರೂ ಕಾದುವೆನು. ಇವಳನ್ನು ನಾನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಬಿಡೆನು. ಇವಳೊಡನೆ ಅಂಗಸುಖವನ್ನು ಪಡೆದೇ ಪಡೆಯುವೆನು' ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುವೇಗನು ಪ್ರಮಾಥಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪಣತೊಟ್ಟನು.

ಇವನು ನನಗೆ ಸಮನಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುವೇಗನು ತನ್ನ ಆಳುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು 'ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಆ ದೇಶಿಗನನ್ನು ಕೊಂದು ಆ ಕೋಮಲಾಂಗಿಯನ್ನು ಆ ಕಮಲಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ರಥದೊಡನೆ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಂದುಕೊಡು' ಎಂದು ಸುವೇಗನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಸೇವಕನು ತನ್ನವರನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. 'ಈ ಚಂಚಲಾಕ್ಷಿಯ ಆಸೆಯನ್ನು ತೊರೆದುಬಿಡು. ಈ ಸುಂದರಾಂಗಿಯನ್ನು ನಮಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಬದುಕಿಕೋ. ಕೂಡಲೇ ಈ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡು' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಬಾಣದ ಬಲೆ ಸೇದರು. ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕರನೂ ಜನಪಾದ ಭಕ್ತನೂ ಆದ ರಾಜಕುಮಾರನು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ವೈರಿಗಳು ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಬಾಣ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಹರಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಶರಸಂಧಾನದ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ನಗುತ್ತಾ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಗೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು. ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ತು ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಬದುಕಿ ಭೀತಾತ್ಮನಾದನು.

ಸೇವಕನು ಬಂದು ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯ ಪುಡಿಯಾದುದನ್ನು ಸುವೇಗನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಆಗಂತುಕನ ಶೌರ್ಯವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದನು. ಆಗ ಸುವೇಗನು ಕಿಡಿಗಾರುತ್ತಾ 'ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಗುಂಗುರು ಎದುರಿಸಿತು ಎನ್ನುವಂತೆ, ಆನೆಯನ್ನು ಗುಳ್ಳೆನರಿ ಗುಳುಂಮಾಡಿತು ಎಂಬಂತೆ, ಸಿಂಹವನ್ನು ಗ್ರಾಮಸಿಂಹ ಕೆಣಕಿತು ಎಂಬಂತೆ, ಶರಭವನ್ನು ಜಿಂಕೆಯು ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿತು ಎಂಬಂತೆ ದೇಶಿಗನಾದ ಒಬ್ಬ ತಿರುಕ ನನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದನೇ ? ಮತ್ತೆ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೋಡುಗ ಕಟ್ಟು

ಕಟ್ಟಿ ಜೀವಸಹಿತ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಅವನನ್ನು ನಾನೇ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲುವೆನು. ಅವನನ್ನು ದೆಶೆಬಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಮುಡದಿಯನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಅರಗಿಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದು ಸುವೇಗನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಕಳ್ಳರ ತಂಡ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನನ್ನು ಎದುರಿಸಿತು. ಸಮುದ್ರವೇ ಮೇರೆದಪ್ಪಿದಂತಾಯಿತು. ಕಳ್ಳರ ನೂಕುನುಗ್ಗಲಿಗೆ ಭೂಕಂಪವಾದಂತಾಯಿತು. ಇವರು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನ ರಥವನ್ನು ಸುತ್ತಾ ಮುತ್ತಾ ಮುತ್ತಿದರು. ಬೊನಚಾದ ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ಕವಲುಬಾಣಗಳನ್ನೂ ಚಕ್ರಾಯುಧಗಳನ್ನೂ ಕಕ್ಕಡಿಗಳನ್ನೂ ಇವರು ಮುಂಗಾರು ಮಳೆಯಂತೆ ಸುರಿಸಿದರು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟು ಶತ್ರು ಪಕ್ಷದ ಎಲ್ಲ ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ತುಂಡರಿಸಿದನು. ಶತ್ರುಗಳು ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಹಿಂದಕ್ಕೂ ಹೋಗದೆ ಮುಂದಕ್ಕೂ ನುಗ್ಗದೆ ಹಲ್ಲಿರಿದು ನಿಂತರು.

'ಸ್ವಾಮೀ, ಇವರು ನಿನಗೆ ಸಮರಲ್ಲ. ಸಿಂಹವನ್ನು ಕೆಣಕಿದ ನಾಯಿಗಳಿವರು. ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಆಡುಗಳಿವರು. ತೋಳವನ್ನು ಕೆಣಕಿದ ಕುರಿಗಳಿವರು. ಗರುಡನ ಮೇಲೆ ಬುಸುಗುಡುತ್ತಿರುವ ಎಳನಾಗರಗಳು ಇವರು. ನರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಭೇದಿಯಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಲಾಭವಾಗದು. ಇವರನ್ನು ಸಮ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಬಿಡಿ' ಎಂದು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯು ಪ್ರಮಾಥಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಇವನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಜೀವದಯೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕಳ್ಳರನ್ನು ಸಂಹರಿಸದೆ ಸಮ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರ ತೊಟ್ಟನು. ಸೈನ್ಯವು ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು.

ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ ನೆಲ್ಲಿಕಾಯಿಗಳಂತೆ ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುವೇಗನು ಕುಪಿತನಾಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಲು ಬಲವಾಗಿ ಗುದ್ದಿದನು. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಿಡಿಗಾರಿದನು. ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಯು ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿಯಾಯಿತು! 'ಪ್ರಭು, ಎದುರಾಳು ಸಾಮಾನ್ಯನಲ್ಲ. ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಲವಾದ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಮಲಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವನು. ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲರೂ ಮಿಂಚಿನ ಹುಳುಗಳು. ಎದುರಾಳಿ ಪ್ರಭಾಕರನಾಗಿರುವನು. ಅವನು ನಿಸ್ಸೀಮ ಸಾಹಸಿಯೇ ದಿಟ. ಅವನು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನದೊಡನೆ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಮೇಲೂ ಅವನನ್ನು ಕೆಣಕುವುದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಾಗದು. ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ ಲೇಸು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮಾರಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಸಾವನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಸೀತೆಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ರಾವಣನು ನಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲವೆ? ಪರಸ್ತ್ರೀಗೆ ಆಸೆಬಿದ್ದವರು ಆಡಿನಂತೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಸಾಯಬೇಕಾಗುವುದು. ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನೂರು ಮಂದಿ ಕೌರವರೂ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೆ? ಪರಸ್ತ್ರೀಯರ ನೋಟವೆಂದರೆ ಕಾಲನ ಕಾಟವೇ ದಿಟ. ಪರಸ್ತ್ರೀಯ ಸೌಂದರ್ಯವು ಕಾಮುಕರಿಗೆ ಯಮಪಾಶವಾಗದಿರದು. ಅನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯ ರೂಪವು ಪಾಪದ ಕೂಪವು, ಪರಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಕೆಣಕಿದವನು ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಧುಮುಕಿದಂತಾಗುವುದು;

ಮಸೆದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ನುಂಗಿದಂತಾಗುವುದು. ಹರಿಯುವ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಗಾಲಿಟ್ಟಂತಾಗುವುದು. ಸುಣ್ಣದ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತಾಗುವುದು; ಮುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದಂತಾಗುವುದು' ಎಂದು ಹಿತಚಿಂತಕರು ಸುವೇಗನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರು.

'ನಾಯಬಾಲ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊಳೆದಾಟುವಂತೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡ ದಡ್ಡನಲ್ಲ. ನಾನು ಅಸಹಾಯ ಶೂರ. ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಶತ್ರುವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡುವೆನು. ನೀವಾದರೂ ಬರಬೇಡಿ. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರವಚನವೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಸುವೇಗನು ಹಠಮಾರಿಯಾದನು.

'ಸೂರ್ಯನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿ, ಚಂದ್ರನಲ್ಲಿ ತಂಪು, ಹಾವಿನಲ್ಲಿ ವಿಷವಿರುವುದು ಇವು ವಸ್ತು ಸ್ವಭಾವವಾಗಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಕಾಮುಕರಲ್ಲಿ ಪಾಪಾಸ್ರವ ಸಹಜವಾದುದು. ಇವರು ಕೊಲೆಪಾತಕರಾಗುವರು. ಇವರು ದುರ್ವ್ಯಸನಿಗಳು. ಇವರು ನರಕಗಾಮಿಗಳು. ವಸ್ತು ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಸರ್ವಜ್ಞನೂ ಬದಲಿಸಲಾರನು. ನಮ್ಮ ಹಿತವಚನವು ಕಿವುಡನ ಮುಂದೆ ಕಿನ್ನರಿ ಬಾರಿಸಿದಂತಾಗುವುದು' ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ಮೌನವಹಿಸಿದರು.

ಸುವೇಗನು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಮುಸಲಧಾರೆಯಂತೆ ಬಾಣದಮಳೆ ಸುರಿಸಿದನು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಎಲ್ಲ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೇ ತುಂಡರಿಸಿದನು. ಮತ್ತೆ ಸುವೇಗನು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಪ್ರಮಾಥಿಯ ರಥವು ಆಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಬಾಣಗಳು ನಾಟಿಕೊಂಡು ಬಿದಿರುಮಳೆಯಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. ಪ್ರಮಾಥಿಯು ತನ್ನನ್ನು ಮುಸುಕಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ವೀರ್ಯಗೊಳಿಸಿದನು. ಸುವೇಗನು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕರೆದಾಗ ಜೇನುಗೂಡು ಕಲಕಿ ಹುಳುಗಳು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಮುತ್ತಿದಂತಾಯಿತು! ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಗರಿಗೆದರಿದ ನವಿಲಿನಂತೆ ಬಾಣವರ್ಷ ಮಾಡಿದನು. ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಹರಡಿದಂತಾಯಿತು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನ ಅಕ್ಷಯ ಬತ್ತಳಿಕೆ ಬರಿದಾಗಿ ಎರಡೇ ಎರಡು ಬಾಣಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದುಕೊಂಡವು. ಚಂದ್ರಲೇಖೆ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಗಾಬರಿಗೊಂಡಳು.

'ಹಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಹುಲಿ, ಉಗುರಿಲ್ಲದ ಸಿಂಹ ಎಷ್ಟೇ ಬಲಿಷ್ಠವಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಬಲ್ಲವು? ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಪರಾಕ್ರಮಿಯಾದರೂ ಚಾಟಿಯಿಲ್ಲದ ಬುಗುರಿಯಾಟವಾಗುವುದು. ಈಗ ನಮಗೆ ಯಮನ ಕರೆ ಬಂದಿದೆ' ಎಂದು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಶೀಲವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ತಿರ್ಯಕ್ ಗತಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯಬಾರದು. ಶೀಲಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೆರಲೇಬೇಕು' ಎಂದುಕೊಂಡು ಪುರಾಣದ ಪತಿವ್ರತೆಯರನ್ನೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡಳು. ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದಳು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮವಸರಣವನ್ನು ಆವಾಹನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳಿಗೆ ಭಾವಪೂಜೆ ಮಾಡಿದಳು. ರಥದಿಂದ ಧುಮುಕಿ ಸುವೇಗನ ಬಾಣದ ಹಾದಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತಳು.

ಸುವೇಗನು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯನ್ನು ಆಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಗಮನಿಸಿದನು. ಅವಳ ಜೆಲುವಿನಲ್ಲಿ ಇವನ ಕಂಗಳು ಮುಳುಗಿ ಇನ್ನೇನೂ ಕಾಣದಂತೆ ಕತ್ತಲು ಕವಿ

ಯಿತು. ಹಡಗಿನ ನಡುವಣ ಕಂಬದಂತೆ ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ಇವನು ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಚಂದ್ರ ಲೇಖೆಯು ತನಗೊಲಿದು ತನ್ನತ್ತ ಬರುತ್ತಿರುವಳೆಂದೇ ಇವನು ಭ್ರಾಂತನಾದನು. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಸಂವೇಗನ ಎದೆಗೆ ಗುರಿ ಯಿಟ್ಟು ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದನು. ಕೊರಳು ಮುರಿದುಕೊಂಡು ಸುವೇಗನ ದೇಹ ನೆಲಕಚ್ಚಿತು ! ಪರಸ್ತ್ರೀಗೆ ಆಸೆಪಟ್ಟ ಸುವೇಗನು ನೆಗೆದುಬಿದ್ದನು. ಕಾಳಗ ವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಮರೆತು ಕಾಲವಶನಾದನು.

ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನಾದ ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ಮಲಗಿದ್ದ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನಿಸ್ಸ ಮ್ಮೋಹನ ಬಾಣಬಿಟ್ಟು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಚಂದ್ರಲೇಖೆಯೊಡನೆ ಇವನು ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಬಂದನು.

ಮಗನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ದಂತಿಬಲನು ನಗರವನ್ನು ತಳಿರುತೋರಣಗಳಿಂದ ಸಿಂಗರಿಸಿದನು. ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಮಗನನ್ನು ಇದಿರುಗೊಂಡನು. ಪ್ರಮಾಥಿ ಕುಮಾರನು ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದನು.

'ಜಿನಪಾದಭಕ್ತನಾಗು. ಜೈನ ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಯಾಗು. ಜಿನಧರ್ಮ ದೀಪಕ ನಾಗು. ಜೀನಸೇವಾ ದುರಂಧರನಾಗು. ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮೀ ವಲ್ಲಭನಾಗು. ಭವ್ಯದ ಸತ್ಸಂಗ ದಲ್ಲಿರು. ಸಜ್ಜನನಾಗಿ ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕನಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡು' ಎಂದು ತಂದೆಯು ಮಗನಿಗೆ ಶುಭ ಹಾರೈಕೆ ಮಾಡಿದನು. ಮಗನನ್ನೂ ಸೊಸೆಯನ್ನೂ ಮನೆದುಂಬಿಸಿ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ದಂತಿಬಲನು ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಜಿನಪೂಜಾಸಕ್ತನಾದನು. ಪ್ರಮಾಥಿಕುಮಾರನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯರೊಡನೆ ಹಾಯಾಗಿದ್ದನು. ರಾಜ್ಯಭಾರ ಸುಸೂತ್ರ ವಾಗಿದ್ದಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಧರ್ಮಘೋಷ ಭಟ್ಟಾರಕರೆಂಬ ರಾಜರ್ಷಿಗಳು ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಆಗ ಮಿಸಿದರು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಮುನಿಪೂಜೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳ ಪ್ರವಚನಕ್ಕೆ ವ್ಯೆಯೆಲ್ಲ ಕಿವಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಸುವೇಗನ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅವಧಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಧರ್ಮಘೋಷ ಭಟ್ಟಾರಕರು ಪ್ರಮಾಥಿಯ ಸಂಕಟವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದರು.

'ವಿಷಯಲಂಪಟನಾದ ಸುವೇಗನು ಈಗ ನರಕದಲ್ಲಿ ನವೆಯುತ್ತಿರುವನು' ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ 'ಸ್ತ್ರೀರೂಪವೇ ರೂಪವೆಂದು ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಪರಸ್ತ್ರೀಗೆ ಮರುಳಾ ದವರೆಲ್ಲರನ್ನು ನರಕವು ಕೈಬೀಸಿ ಕರೆಯದಿರದು. ನಾಯಿಯನ್ನು ಏರಿ ಅನೆಮೇಲೆ ಕುಳಿ ತಂತೆ ಕೆಲವರು ಬೀಗುವರು. ಸಂಸಾರದ ಅಲ್ಪ ಸುಖವನ್ನೇ ಸ್ವರ್ಗ ಸುಖವೆಂದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಭಾವಿಸುವರು' ಎಂದು ಪ್ರಮಾಥಿಯು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಇವನು ಪರಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರಂತೆ, ತಾಯಂ ದಿರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ಅನ್ಯಸ್ತ್ರೀಯ ಮೊಲೆಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಇವನಿಗೆ

ಹಿಂದೆ ತಾನುಂಡ ತಾಯಮೊಲೆಗಳ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ವಿಷಯ ಲಂಪಟನಾಗದೆ ಇವನು ಬಾಳಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದನು.

ಒಂದೆದಿನ ಇವನು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಯಮದೂತನಂತೆ ಇದ್ದ ಕೆನ್ನೆಯ ನರೆಗೂದಲನ್ನು ಕಂಡನು.

'ಐಶ್ವರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ಆಶೆ ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಸಾವನ್ನು ಯಾರು ಗೆದ್ದಿರುವರು ? ರಾಜರು ಸುಲಿಗೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಹಣ ತೆರುವರು. ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಒಂದು ಅಡಿಕೆಯನ್ನೂ ಕೊಡರು' ಯಮನ ದರ್ಶನವಾದಾಗಲೂ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊರಗುವರು. ಮಡದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವರು' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ ಪ್ರಮಾಥಿಯು ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ವಿಮಲಕೀರ್ತಿಗೆ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ಜಿನಮುನಿಯಾಗಿ ತಪವೆಸಗಿದನು. ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ಹದಿನೈದನೆಯ ಸ್ವರ್ಗ (ಅರಣಕಲ್ಪ)ದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಧರನೆಂಬ ಮಹರ್ದಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂರೂಪವಾಗಿ ಧರ್ಮಾಮೃತ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಿರುವನು. ಈ ಕೃತಿಯ 13ನೆಯ ಆಶ್ವಾಸ ದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಲಂಪಟನಾದ ಸುವೇಗನು ನರಕಗಾಮಿಯಾದುದನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿರುವನು. 'ಮಂತ್ರ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಪಂಚಣಮೋಕಾರ'ವನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸನಾದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ಧರ್ಮಾಮೃತದ ಬ್ರಹ್ಮ ಚರ್ಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡನಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು(14–1–95)

ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜ — ಗುರುದತ್ತ

ಕುರುಜಾಂಗಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಂತಿ ಪಟ್ಟಣವಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಪದ್ಮಾವತಿ, ಪ್ರಭಾವತಿ, ಸುಪ್ರಭೆ ಮತ್ತು ಕನಕಪ್ರಭೆಯೆಂಬ ನಾಲ್ವರು ಪಟ್ಟದರಸಿಯರು. ಇವರಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಐನೂರು ಮಂದಿಯನ್ನು ಉಪರಿಚರನು ಮದುವೆ ಯಾಗಿದ್ದನು. ಈ ರಾಜನಿಗೆ ಐನೂರ ಮಂದಿ ಪುತ್ರರಿದ್ದರು. ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಮಗ ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಜೇಷ್ಠ ಪುತ್ರನಾಗಿದ್ದನು.

ವಸಂತ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜನು ಪರಿವಾರ ಸಮೇತನಾಗಿ ವನಕ್ರೀಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜನೂ ಇವನ ಪರಿವಾರವೂ ಉಲ್ಲಾಸಗೊಂಡಿತು. ರಾಜನು ವನವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಆಯಾಸಗೊಂಡನು. ಇವನು ಪಟ್ಟದರಸಿಯರೊಡನೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡಲು ಸುದರ್ಶನ ಮಡುವಿಗೆ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಕಲಕಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀಗಂಧ, ಅಗರು, ಪಚ್ಚಕರ್ಪೂರ, ಕುಂಕುಮ ಕೇಸರಿ ಇವುಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರಣಗೊಂಡು ಮಡುವು ಘಮಘಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದು ಕಂಪಿನ ಕೊಳವಾಗಿದ್ದಿತು. ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಹಂಸೆಗಳು ತೇಲುತ್ತಿದ್ದವು. ನೀರ್ಕಾಕ್ಕೆಗಳು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿದ್ದವು. ಮಡುವಿನ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲೂ ಕಮಲಗಳು ಅರಳಿದ್ದವು. ಮಡುವಿನ ಸುತ್ತಾ ಹೂಬಿಟ್ಟ ಮಾವಿನ ಮರಗಳಿದ್ದವು! ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿಗಳು ಮಾವಿನ ಮರವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದವು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯರೊಡನೆ ರತ್ನಸೋಪಾನಗಳನ್ನಿಳಿದು ಮಡುವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ನೀರನ್ನು ಬಾಚಿ ಬಾಚಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯರ ಮೇಲೆ ಎರಚಿದನು. ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ನೀರಿಂದ ನೆಂದು ಇವರು ನವರತ್ನ ಪುತ್ಥಳಿಗಳಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದರು! ನೀರ್ಕೊಳವಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ನೀರನ್ನು ತುಳುಕುತ್ತಾ ಆಟವಾಡಿದರು. ನೀರಹನಿಗಳು ವಿವಿಧ ವರ್ಣ ವಿನ್ಯಾಸದಿಂದ ಕೂಡಿ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲಿನ ಹಂದರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಪೈಪೋಟಿಯಿಂದ ಅರಸನು ಅರಸಿಯರ ಮೇಲೆ ಅರಸಿಯರು ಅರಸನ ಮೇಲೂ ನೀರನ್ನು ಎರಚಾಡಿದರು.

ವಿಜಯಾರ್ಧಪರ್ವತದ ಉತ್ತರ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಆಳಕಾಪುರವಿದ್ದಿತು. ವಜ್ರದಾಡನು ಇಲ್ಲಿ ಖೇಚರೇಂದ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ಮದನವೇಗೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಹೊರಟನು. ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ಜಲಕ್ರೀಡಾ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಖೇಚರನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಇವರ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತನು. 'ಈ ರಾಜನ ವೈಭವದ ಮುಂದೆ ದೇವೇಂದ್ರನೂ ಎಳೆಯಾಗಲಾರನು. ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡುತ್ತಾ ಈ ನರೇಂದ್ರ ಎಷ್ಟೊಂದು ಆನಂದಪಡುತ್ತಿರುವನು. ಅನಿಷ್ಟ ವಾರವನ್ನು ಉಪಚಾರಕ್ಕೆ ಮುಂಗಳವಾರವೆನ್ನುವರು. ನಾವು ಖೇಚರರು ಕಾಗೆಗಳಂತೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿರುವೆವು. ಈ ನರೇಂದ್ರನಂತೆ ನಾವು ರಸಿಕರೂ ಅಲ್ಲ ಸುಖಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ' ಎಂದು ಮದನವೇಗೆಯು ಉಪರಿಚರನ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದಳು. ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಬಡತನವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಳು.

ಮದನವೇಗೆಯ ಮೂದಲಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ವಜ್ರದಾಡನಿಗೆ ಕ್ರೋಧವುಂಟಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಮದನವೇಗೆಯನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಇವನು ಎತ್ತಿ ಪದ್ಮಸರೋವರದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದನು. ಕೊಳವು ಮುಚ್ಚಿಹೋಯಿತು. ಒಳಗಿದ್ದ ರಾಜನೂ ಅವನ ಮಡದಿಯರೂ ಗುಟುಕು ಗಾಳಿಗಾಗಿ ಒದ್ದಾಡುವಂತಾಯಿತು. ಸರೋವರವೇ ಅವಿಗೆಯಾದಂತಾಯಿತು! ರಾಜನ ಅಂಗರಕ್ಷಕರು ಬಂದು ವಿಶ್ವಪ್ರಯತ್ನವೆಸಗಿದರೂ ಗುಡ್ಡವನ್ನು ಕದಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನಾಲ್ವರು ರಾಣಿಯರೂ ಸಾಯಲು ಹೆದರದೆ ಆತ್ಮಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದರು. "ಪಾಪ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಪಾಪವನ್ನು ಯಾರು ನಿವಾರಿಸಬಲ್ಲರು? ಪತಿ, ಪುತ್ರ, ಬಂಧು ಬಳಗ, ರಾಜ್ಯಕೋಶ ಇವಾವೂ ಪಾಪೋದಯವಾದಾಗ ನೆರವಿಗೆ ಬರಲಾರವು" ಎಂದು ಇವರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡರು.

ರಾಜನು ಆತ್ಮಚಿಂತನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಲೌಕಿಕಾಸಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಕೊತಕೊತ ಕುದಿದನು. ರಾಣಿಯರು ರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು "ಸಾವಿಗೆ ಹೆದರಬಾರದು. ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅಂಗಲಾಚಬಾರದು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಆತ್ಮವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ನೆನೆಯಬಾರದು. ರಾಜ್ಯವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ಬಿಡು. ಐಶ್ವರ್ಯ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ಬಿಡು. ಯಾರಿಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಲೋಕ ಅನಿತ್ಯವಾದುದು, ಅಶರಣ್ಯವಾದುದು. ಈಗ ಜಿನನ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗುವುದೇ ವಿವೇಕ. ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರನಾಗು. ಶುಭಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಸತ್ಪರೆ ಸದ್ಗತಿ ಸಿಗುವುದು. ಪರಿಗ್ರಹ ಪಿಶಾಚಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಹುಟ್ಟು ಸಾವಿನ ರಾಟಳದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಜ್ಞಾನಿಯಾಗಬೇಕು.

ಪಟಹಸ್ತ, ಕಡಾರಪಿಂಗಳ, ಪೀಣ್ಯಾಕಗಂಧನ, ದಂಡಕ, ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅಶುಭಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ಬಹ್ವಾರಂಭಪರಿಗ್ರಹಿಗಳಾಗಿ ದುರ್ಗತಿ ಪಡೆದರು. ನೀನು ಆ ರೀತಿ ಆಗಬಾರದು. ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗು. ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತೊರೆದು ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಪಾದಪಲ್ಲವಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೋ" ಎಂದು ರಾಣಿಯರು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು.

ರಾಣಿಯರು ಸಮಾಧಾನಚಿತ್ತರಾಗಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ಸಾವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತನೆಂಬ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ತೊರೆದು ಆನಂದ, ಕಾಂತ, ಅವಿತಕಾಂತ, ಸುಕಾಂತಾ ಎಂಬ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವರುಗಳಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು.

ಇತ್ತ ಉಪರಿಚರ ರಾಜನು ಆತ್ಮವಂಚನೆ ಮಾಡದೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಚಿಂತಿಸಿದನು. ಕೋಶವನ್ನು ನೆನೆದು ಕೊರಗಿದನು. ತನ್ನ ಚತುರಂಗ ಸೇನೆಯನ್ನು ಬಿಡಲಾರದೆ ಅತ್ತನು. ತನ್ನ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮಡದಿಯರನ್ನೂ ಸ್ಮರಿಸಿ ತಲ್ಲಣಿಸಿದನು! ರಾಜವೈಭವವನ್ನು ತೊರೆಯಲಾರದೆ ಕಕ್ಕುಲತೆಯಿಂದ ಕೊರಗುತ್ತಾ ಒದ್ದಾಡಿದನು. ನೀರಿನಂತೆ ಕುದಿದನು, ಕಿತ್ತು ಬಿಸುಟ ಚಿಗುರಿನಂತೆ ಕಳೆಗುಂದಿದನು. ಮಾಗಿಯ ಹೊಳೆಯಂತೆ ಬತ್ತಿದನು. ಬಂಧನಕ್ಕೊಳಗಾದ ಹಾವಿನಂತೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟಿದನು. ವಿಧಿಯನ್ನು ಬಯ್ದನು. ಆರ್ತಧ್ಯಾನಿಯಾಗಿ ಇವನು ಸತ್ತು ಮನೋಹರೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು.

ಇತ್ತ ರಾಜಪುತ್ರರೂ ರಾಜಪರಿವಾರವೂ ತಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಿಗೂ ಪಟ್ಟದರಸಿಯರಿಗೂ ಉಂಟಾದ ಅಪಮೃತ್ಯುವಿಗಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಗೋಳಾಡಿದರು. ಕ್ರಮೇಣ

ಧರ್ಮಶ್ರವಣದಿಂದ ಇವರ ಕೊರಗು ತಗ್ಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಅನಂತವೀರ್ಯನು ರಾಜ್ಯ ಭಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಸಾರಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಐನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಶ್ರಾವಂತಿಗೆ ಬಂದರು. ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಂದು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದನು. ಧರ್ಮಶ್ರವಣ ಮಾಡಿದನು.

"ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಹಾಗೂ ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಮರಣವುಂಟಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಅವಧಿಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಸಾರ ಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ವಜ್ರದಾಡನು ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ರಾಜನನ್ನೂ ರಾಣಿಯ ರನ್ನೂ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿ ಸಾಯುವಂತೆ ಕೊಳವೆ ಬಾಯಿಗೆ ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆ ಜೋಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ಮುನಿಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು. ಅನಂತವೀರ್ಯನು ತನ್ನ ಹಿರಿಯರು ಎಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿರುವರು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬೇಡಿದನು.

"ನಿನ್ನ ತಾಯಂದಿರು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ದೇವರುಗಳಾಗಿರುವರು. ಶುಭಪರಿ ಣಾಮಿಗಳಾದ ಅವರು ದೇವಗತಿ ಪಡೆದರು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಪರಿಗ್ರಹ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ಅಶುಭ ಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಸತ್ತು ಸರ್ಪಾಶ್ರಯ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿರುವನು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು.

"ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ, ನೀನೇ ಹೋಗಿ ಧರ್ಮಬೋಧೆ ಮಾಡು. ಆದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಭವದ ಸ್ಮರಣೆಯುಂಟಾಗುವುದು. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರೂ ದೇವಲೋಕದಿಂದ ಬಂದು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರೂ ತಮ್ಮ ಕಳೆದ ಭವದ ಪತಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡುವರು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಅನಂತವೀರ್ಯನಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಟ್ಟರು.

ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಸರ್ಪಾಶ್ರಯ ಗುಹೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಸರ್ಪವನ್ನು ಇವನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡನು.

"ನನ್ನ ತಾಯಂದಿರು ಪರಿಗ್ರಹ ಪಿಶಾಚಿಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಆತ್ಮಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದರು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಗಳಾಗಿ ಸಾವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಮರಣವನ್ನು ಮಹಾನೌಮಿಯೆಂದು ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ಅವರು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೇವರುಗಳಾಗಿರುವರು. ನೀನು ಪರಿಗ್ರಹ ವ್ಯೋಹದಿಂದ ಸತ್ತು ಹಾವಾಗಿರುವೆ. ಅರಸಿ ಯರು ಜಿನಚರಣಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗಿ ದೇವದಾನವರಿಗೆ ಪೂಜ್ಯರಾದರು. ನೀನು ಬಾಹ್ಯಪರಿ ಗ್ರಹವನ್ನೂ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ, ಆಭ್ಯಂತರ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳನ್ನೂ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ತಧ್ಯಾನಿ ಯಾಗಿ ವಿಷಸರ್ಪವಾದೆಯಲ್ಲ! ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಉಂಡ ನೀನು ಈಗ ಹುಳು ಹುಪ್ಪಟೆಗಾಗಿ ಪರದಾಡುವಂತಾಯಿತು! ಹಂಸತೂಲಿಕಾ ತಲ್ಪದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ ನೀನು ಈಗ ಅಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವಂತಾಯಿತೇ! ಈಗಲೂ ನೀನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟು ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನರಕ ನಿನಗೆ ಮೀಸಲಾಗ ದಿರದು" ಎಂದು ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಹಾವಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಕರ್ಮ ಉಪಶಮನವಾಯಿತು. ಅನಂತವೀರ್ಯನ ಧರ್ಮಬೋಧೆಗೆ ಇದು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಿತು. ಆತ್ತ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಲ್ವರು ದೇವರುಗಳು (ಕಳೆದ ಭವದಲ್ಲಿ ಇವರು ಉಪರಿಚರನ ಮಡದಿಯರಾಗಿದ್ದವರು) ಮನೋಹರೋದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಹಿಂದಿನ ಸ್ತ್ರೀರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು.

"ನಶ್ವರವಾದ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಮರುಗಿದೆ, ನಶ್ವರವಾದ ವೈಭವಕ್ಕೆ ಕೊರಗಿದೆ. ಆದರ ಫಲವಾಗಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ನೀನು ಈಗ ಹಾವಾಗಿರುವೆ. ಪರಿಗ್ರಹ ಪಿಶಾಚಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಮಮಾಡಿದಂತಾಯಿತೆ? ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ, ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗು. ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸು. ಕೊಂಬಿಲ್ಲದ ಆನೆ ಬೆಟ್ಟದೊಡನೆ ಹೋರಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ದನದಂತೆ ನೀನು ಸಂಸಾರ ದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಬೇಡ. ದಿವಾಳಿಯಾದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಂತೆ ಮರುಗಬೇಡ. ಜಿನಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿ ದೇವಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆ. ನಮ್ಮನ್ನಾದರು ನೋಡಿ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಾರದೆ?" ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ ದೇವರುಗಳ ರೂಪ ತಾಳಿದರು. ಇವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. ಇವರು ರತ್ನರಂಜಿತ ಕಿರೀಟಧಾರಿಯಾಗಿ ದ್ದರು. ಇವರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ರನ್ನಗಡಗ ರಾರಾಜಿಸಿತು. ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಇವರು ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈ ನಾಲ್ವರು ದೇವರುಗಳೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಪ್ರಭಾ ಕರರಂತೆ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿದರು. ಈ ನಾಲ್ವರೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಸುಧಾಕರರಂತೆ ತೊಳಗಿ ದರು. ಇವರು ಅಭಿನವ ಕಾಮದೇವರುಗಳಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿದರು. ಇವರು ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಹೇಳಿ ಆಗಸಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು ರಾರಾಜಿಸಿದರು.

ಜಿನಭಕ್ತನನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಬಂದು ಪೂಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸೋಜಿಗವೇನಿದೆ? ಜಿನ ಭಕ್ತನನ್ನು ದೇವೇಂದ್ರಪದವಿ ಅರಸಿಕೊಂಡು ಬರದಿರುವುದೇ? ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಪಂಚರತ್ನಗಳಂತೆ ಧರಿಸಬೇಕು. ನಾಲ್ಕು ಕಷಾಯಗಳನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆಚೆಗೆ ತೊಲಗಿಸಬೇಕು. ಸತ್ಸಂಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಜಿನನ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು. ಆಗ ಇಂಥ ಭವ್ಯಾತ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರ ಪದವಿಯೂ ಬರುವುದು, ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಬರುವಳು" ಎಂದು ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಜೈನಧರ್ಮದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಅನಂತರ ಸಾರಸ್ವತ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದನು.

"ಸ್ವಾಮೀ, ತಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ನೆರವೇರಿತು. ಇನ್ನು ಹಾವು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಿರುವುದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಭವ್ಯ, ಹಾವಿಗೆ ಆಯುಷ್ಯ ಉಳಿದಿರುವುದು ಇನ್ನು ಹದಿನೈದು ದಿನ ಮಾತ್ರ" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು.

"ಸ್ವಾಮೀ, ತಾವೂ ಬಂದು ಹಾವಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದು ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಸಾರಸ್ವತರು ತಮ್ಮ ಸಂಘದ ಮುನಿಗಳೊಡನೆ ಸರ್ಪಾಶ್ರಯ ಗುಹೆಗೆ ಬಂದರು. ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದರು. ಧರ್ಮಬೋಧೆ ಮಾಡಿದರು.

"ಹಾವೇ, ನಿನಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಆಯಸ್ಸು ಉಳಿದಿದೆ. ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಚಿಂತಿಸು. ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯರು ಶುಭಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ಸತ್ತು ಸ್ವರ್ಗ ಸೇರಿದರು. ನೀನು ಪರಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಜೋತುಬಿದ್ದು ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿರುವೆ. ಸುಖಸೌಭಾಗ್ಯಗಳಿಗೆ ಜಿನಪಾದ ಸೇನೆಯೇ ದಾರಿ. ಉಳಿದ ಚಿಂತೆಗಳು ದುಃಖದ ಹುತ್ತಗಳಾಗಿವೆ. ಜಿನನನ್ನು ಮರೆತೆ ವೆಂದರೆ ನಾವಾಗೇ ದುರ್ಗತಿಗೆ ಆಹ್ವಾನ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವುದು. ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ವೆಲುಕು ಹಾಕುವುದೆಂದರೆ ನಾವು ಕೈವಲ್ಯದ ಕಡೆ ಒಂದೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಂತಾಗು ವುದು. ಜಿನಸ್ತುತಿಯೇ ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂಚಕಾರ. ಸಾಯುವ ಮುನ್ನ ದೇಹದ ವ್ಯೋಹವನ್ನು ತೊರೆದು ನಿರಾಹಾರಿಯಾಗುವ ಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟವನು ಬಹು ಬೇಗ ಕೈವಲ್ಯ ಕನ್ಯೆಗೆ ಪತಿಯಾಗುವನು. ಇಂಥ ದೃಢನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಕಳೆದ ಅನಂತ ಭವಗಳ ಪಾಪರಾಶಿ ಕೊಚ್ಚಿಹೋಗುವುದು. ಈ ಭವದ ಪಾಪಗಳೂ ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ಕಾಲ್ತೆಗೆಯ ದಿರವು. ಸನ್ಯಾಸನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ (ಅನ್ನ ನೀರು ಕಷಾಯ ತ್ಯಾಜ್ಯ) ಮಹಾ ಚೇತನದ ಕರ್ಮದ ರಾಶಿಯು ಕಾಡು ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗುವುದು; ವಜ್ರಾಯುಧ ತಾಕಿದ ಪರ್ವತದಂತೆ ಅದು ನುಚ್ಚುನೂರಾಗುವುದು. ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣ ತಾಕಿದ ಮಂಜಿನಂತೆ ಕರ್ಮಗಳು ಕರಗುವುವು. ಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಾರ್ಪೋಡದಂತೆ ಅವು ಬಯಲಾಗುವುವು. ದೀಪಕ್ಕೆ ತಾಕಿದ ಪತಂಗದಂತೆ ಪಾಪವು ನಿರ್ಮೂಲವಾಗುವುದು. ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಆವೃತವಾದ ತರಗೆಲೆಯಂತೆ ಅದು ಸೀದುಹೋಗುವುದು. ಜಿನರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆ. ದೇಹದ ಮೇಲಿನ ವ್ಯೋಹವನ್ನು ತೊರೆ.

ಶರೀರವೇ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಉರಿ ತಾಕಿದ ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ, ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಕಾಣುವ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ, ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ ದೀಪದಂತೆ, ಮಾಗಿಯ ಮರ ದೆಲೆಯಂತೆ ನಶ್ವರವಾಗಿವೆ. ದ್ವಾದಶಾನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆಲುಕು ಹಾಕು. ಲೋಕ ಅನಿತ್ಯ, ನಮಗಾರೂ ಶರಣಿಲ್ಲ, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಭವರೋಗಿಯಾಗಿರುವೆವು. ನಾನು ಒಂಟಿ, ದೇಹವೂ ನನ್ನದಲ್ಲ, ಈ ದೇಹವು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯತನಕ ಕೊಳ ಕಿನ ಕೊಂಪೆಯಾಗಿದೆ. ಮನವಚನಕಾಯಗಳಿಂದ ಕರ್ಮಾಸ್ರವವಾಗುವುದು. ಮನ ವಚನಕಾಯಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಕರ್ಮ ಬರುವುದು ನಿಲ್ಲುವುದು. ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಕರ್ಮಗಳು ನಿರ್ಜರೆಯಾಗುವುವು. ಮೂರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹುಟ್ಟದ ಪ್ರದೇಶ, ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಸುಖದುಃಖಗಳಾವುವೂ ಇಲ್ಲ. ಆರ್ತಧ್ಯಾನವು ದುರ್ಲಭವಾದುದು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗನೇ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕೈಮರವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಭಾವಿಸು.

ಒಮ್ಮೆ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ದೇವಗತಿ ಲಭಿಸುವುದು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಜೀವ ರಾಜನಾಗುವುದು. ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಗಳೂ ಸಡಿಲವಾಗುವುವು. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಎಂಟು ಭವಗಳಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಆ ಜೀವವು ಕೈವಲ್ಯಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣನಾಗುವುದು. ದೀಪ

ವನ್ನು ಹೊರಗಿಟ್ಟು ಮಿಂಚು ಹುಳುವನ್ನು ಒಳಗೆ ಬೆಳಗೆನ್ನುವ, ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮೂಗನ್ನು ಕೊಯ್ಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಮೇಲು ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತೊತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯುವ, ತಾಂಬೂಲ ವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಗಣಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುವ ದಡ್ಡನಂತೆ ನಿತ್ಯ ಸುಖದಾಯಕವಾದ ರತ್ನ ತ್ರಯವನ್ನು ತೊರೆದು ನಶ್ವರವಾದ ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದು" ಎಂದು ಮುನಿ ಗಳು ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು.

ಇತ್ತ ಅನಂತವೀರ್ಯನು ಹೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಕೋರಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹೆಬ್ಬಾವು ಧರ್ಮವನ್ನು ಲಾಲಿಸಿತಾದರೂ ಸಾವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾದಾಗ ವಜ್ರದಾಡನ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ಕಾರುತ್ತಾ ಸತ್ತು ವ್ಯಂತರಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಮಳದೇವನಾದನು. ಅವಧಿ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಮುನಿಗಳು ಹಾವಿನ ಹೆಣೇಬರಹವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅನಂತವೀರ್ಯನಿಗೆ ಅದು ಭವನವಾಸಿಯಾದುದನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದರು. ಪರಿಗ್ರಹ ವನ್ನು ತೊರೆದು ಭೇದವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಂಡ ರಾಣಿಯರು ಊರ್ಧ್ವಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೇವರುಗಳಾದರು. ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹವನ್ನು (ರಾಗ–ದ್ವೇಷ) ತೊರೆಯಲಾರದ ಉಪರಿಚರನು ಅಧೋಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣ ದೇವನಾಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಅನಂತವೀರ್ಯನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ಭವರೋಗಕ್ಕೆ ಇವನು ಹೆದರಿದನು. ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಸುಬಾಹುವಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಇವನು ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾಗಿ ತಪವೆಸಗಿ ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತನಾದನು.

ಭವನವಾಸಿಯಾದ ವಿಮಳನು ಸೇಡಿನಿಂದ ಕುದಿದನು. ಒಮ್ಮೆ ಇವನು ವಜ್ರ ದಾಡನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಹಿಂದಿನ ದ್ವೇಷ ಇವನಲ್ಲಿ ಮರುಕಳಿಸಿತು. ವಜ್ರದಾಡನ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಇವನು ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು (ನಾಶ ಮಾಡಿದನು). ವಜ್ರದಾಡ ನನ್ನು ಅವನ ರಾಣಿವಾಸದೊಡನೆ ಇವನು ಮಹಾಸಮುದ್ರದ ಬಳಿಗೆ ದರದರ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

"ಅಧಮ, ಹಿಂದೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯರೊಡನೆ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂದೆಯಲ್ಲ! ಈಗ ನಿನಗೂ ನಿನ್ನ ರಾಣಿವಾಸಕ್ಕೂ ನಾನು ಅದೇ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವೆನು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀರು ಕುಡಿ. ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿ ನೆಗೆದು ಬೀಳು" ಎಂದು ಇವನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ತುಳಿದನು. ವಜ್ರದಾಡನು ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಇವನು ರೌದ್ರಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಮೊದಲನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ನಾರಕಿಯಾದನು.

ಜಯದತ್ತನು ಹಸ್ತಿನಾಪುರದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಪತ್ನಿ ವಿಜಯ ಮಹಾದೇವಿ. ಇವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಇವರು ನೊಂದು ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮ ಬಂಜೆತನದ ಬವಣೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

"ಭಯಪಡಬೇಡಿ, ನಿಮಗೆ ರತ್ನತ್ರಯವೇ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಂತೆ ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರವಂತನಾದ ಪುತ್ರರತ್ನವಾಗುವುದು" ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಪುಲಕಿತರಾದರು. ಮುನಿವಾಕ್ಯ ಸುಳ್ಳಾಗದು ಎಂದು ನಂಬಿದರು. ವಿಜಯ ಮಹಾದೇವಿಯ ಗರ್ಭಕ್ಕೆ ಭವನವಾಸಿ ದೇವನಾಗಿದ್ದ ವಿಮಲನ ಜೀವ ಅವತರಿಸಿತು. ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ನಂತರ ವಿಜಯಾದೇವಿಯು ಪುತ್ರನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಗುರುದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಈ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ರಾಜದಂಪತಿಗಳು ಮಗುವಿಗೆ ಗುರುದತ್ತನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಬಹುಬೇಗ ಗುರುದತ್ತ ಬೆಳೆದನು. ಇವನು ಬೆಳೆದಂತೆ ಧರ್ಮಾನುರಾಗವೂ ಇವನೊಡನೆ ಬೆಳೆಯಿತು. ಜಯದತ್ತನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸುಧರ್ಮ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು.

ಗುರುದತ್ತನು ತಂದೆಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಕೀರ್ತಿವಂತನಾದನು. ಚಂಪಾಪುರದ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ಪುತ್ರಿ ಅಭಯಮತಿಯನ್ನು ಬೇಡಲು ಇವನು ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಇವನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಪಿತ್ತ ಕೆರಳಿತು. ದಂಡೆತ್ತಿದನು, ಘೋರ ಯುದ್ಧವಾಯಿತು. ಏಳನೆಯ ದಿನ ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತನೆಂಬ ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸಿಹೋಯಿತು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಗಿಡುಗ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಭಯಮತಿಯ ಕೋಣೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿಸಾಡಿತು. ಈ ಕೈಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಭಯಮತಿ ತಲ್ಲಣಿಸಿದಳು! ಜೀವಹಿಂಸೆಗೆ ಕೊಕ್ಕರಿಸಿದಳು. ಯುದ್ಧ ನಿಂತರೆ ಸಾಕೆಂದು ಇವಳು ಗುರುದತ್ತನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಮುಂದಾದಳು. ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಮಗಳನ್ನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಗುರುದತ್ತನೊಡನೆ ಅಭಯಮತಿಗೆ ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆಯಾಯಿತು.

ಅಭಯಮತಿಯು ಪಟ್ಟದರಸಿಯಾದಳು. ಇತ್ತ ವಜ್ರದಾಡನು ನರಕದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದು ನೀಲಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಣ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಉಪಟಳ ನೀಡಿದನು. ಜನರು ಬಂದು ಹುಲಿಯ ಕಾಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೊಬ್ಬೆಹಾಕಿದರು. ಗುರುದತ್ತನಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಭವಾಂತರ ದ್ವೇಷ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತು. ಹುಲಿಯ ಗುಹೆಯ ಬಾಯಿಗೆ ಸೌದೆ ಒಟ್ಟಿಸಿ ಬೆಂಕಿಯಿಡಿಸಿದನು. ತವುಟೆಗಳ ರಭಸಕ್ಕೆ ಹುಲಿಯು ಕ್ರೋಧಗೊಂಡರೂ ಹೊರಬರಲು ಹೆದರಿ ಗುಹೆಯಲ್ಲೇ ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿ ಸತ್ತುಹೋಯಿತು.

ಸೌರಾಷ್ಟ್ರದ ದ್ರೋಣಿಮಂಥ ಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಪಳ್ಳಿಬೇಟ ಗ್ರಾಮವಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಇಳಾಭರಣನೆಂಬ ಹಾರವನಿದ್ದನು. ಇವನ ಮುಡದಿ ಕಂಟಿಕೆ. ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಸತ್ತ ಹುಲಿಯ ಜೀವ ಬಂದು ಪುತ್ರನಾಗಿ ಹಳಮುಖನೆನಿಸಿತು.

ಅಮೃತಾಶ್ರಯ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಬಳಿ ಬಂದು ಗುರುದತ್ತನು ತನ್ನ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಉಪರಿಚರ ರಾಜನಾದಾಗಿನಿಂದ ಗುರುದತ್ತನ ತನಕ

ಹಬ್ಬಿದ್ದ ಇವನ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದರು. ಅಭಯಮತಿಯೂ ತನ್ನ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕುತೂಹಲಗೊಂಡಳು.

"ಚಂಪಾಪುರದಲ್ಲಿ ಗರುಡನೇಗನೆಂಬ ಕಿರಾತನಿದ್ದನು. ಇವನ ಪತ್ನಿ ಗೋಮುಖಿ. ಒಮ್ಮೆ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ ಶ್ರಾವಕರು ಬಂದು ವ್ರತಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಗೋಮುಖಿಯೂ ಪಂಚಾಣುವ್ರತಗಳನ್ನು ಮನಸಾರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಗರುಡನೇಗನು ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನೂ ಗೋಮುಖಿಯು ಕರುಣೆಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಬೇಡನು ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಗೋಮುಖಿಯನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಇವಳು ತನ್ನ ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಳು. ಇವಳು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ರಾಜವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಳಾದಳು. ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು ಸಾವು ಬಂದಾಗ ಇವಳು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ವೈಭವದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ಪುತ್ರಿಯಾಗಿ ಅಭಯಮತಿಯೆನಿಸಿದಳು" ಎಂದು ಅಮೃತಾಶ್ರಯ ಭಟ್ಟಾರಕರು ಅಭಯಮತಿಯ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

"ಭವಭವದಲ್ಲೂ ಜೀವವೆಂಬ ಮೊಲವು ಜವನೆಂಬ ನಾಯಿಗೆ ಕೂಳಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಇದು ಯಮನನ್ನೇ ನಂಬುವುದು. ವಿಷಯವಾಸನೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಈ ಜೀವ ಪಪಬಾರದ ಪಾಡನ್ನು ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಈತನಕ ಸಂಸಾರದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಕೆಟ್ಟುದೇ ಸಾಕು. ಇನ್ನು ಪಾಪಾರಿಯಾದ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಚರಣಕಮಲಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವೆನು. ಗರತಿಯಾದ ಸತಿಯನ್ನು ತೊರೆದು ಸೂಳೆಯ ತಳುಕಿಗೆ ಬೆರಗಾಗುವ ಮೂರ್ಖನಾಗದೆ ನಾನು ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವೆನು. ದೇವೇಂದ್ರರೂ, ಖೇಚರೇಂದ್ರರೂ, ನರೇಂದ್ರರೂ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕುವರು ಇನ್ನು ನನಗೆ ನಾಶವಾಗುವ ಲೌಕಿಕ ಸುಖ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ. ಎಂದೂ ನಾಶವಾಗದ ಮೋಕ್ಷ ಸುಖವನ್ನು ನಾನು ಪಡೆಯಲೇಬೇಕು. ನಾನು ಚತುರ್ಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿಯಂತೆ ಈ ತನಕ ಅಲೆದಿರುವೆನು. ಕಂಡಕಂಡವರ ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಕೆಟ್ಟೆನು. ಈಗ ಜಿನೇಂದ್ರ ಚರಣಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗುವೆನು" ಈ ರೀತಿ ಗುರುದತ್ತನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾ ಶ್ರೀದತ್ತನೆಂಬ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿದನು. ಅಮೃತಾಸ್ರವ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಬಳಿ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು.

ಗುರುದತ್ತ ಮುನಿಗಳು ಗುರುವಿನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ವಿಹರಿಸಿದರು. ಅಭಯಮತಿಯು ಸುವ್ರತ ಕಂತಿಯರ ಬಳಿ ಆರ್ಯಕಾದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದಳು. ಕಠಿಣತಪಸ್ಸಿಗೆ ಇವಳು ಶುಭಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಕಾಪಿಷ್ಠವೆಂಬ ಎಂಟನೆಯ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸುಕಾಂತನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು.

ಗುರುದತ್ತರು ಪಳ್ಳಿಬೇಡಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಯಿತು. ಇವರು ಮುನಿಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಪಯಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು, ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಜಡಿಮಳೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಆಗ ಭಟ್ಟಾರಕರು ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು

ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಹಳಮುಖನು (ವಜ್ರದಾಡ) ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು "ಮೂಡಣ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬುತ್ತಿ ತಂದುಬಿಡು" ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಇವನು ಉಳುವೆಗೆ ಬಂದಾಗ ತೇನ ಹೆಜ್ಜಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು "ನಾನು ಪಶ್ಚಿಮದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಉಳಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಮಡದಿ ಬುತ್ತಿ ತರುವಳು. ಅವಳನ್ನು ಪಶ್ಚಿಮದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೋದನು.

ಹಳಮುಖನು ಪಡುವಣ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ತು ಉತ್ತು ಬಳಲಿದನು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಪತ್ನಿ ಬುತ್ತಿ ತರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇವನು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಚರ್ಮ ಸುಲಿಯುವಂತೆ ಬಡಿದನು.

"ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಅಂತ ಬುತ್ತಿ ತರಲಿ. ಮೂಡಣ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬುತ್ತಿ ತಂದೆ. ನೀನು ಅಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನದೇನು ತಪ್ಪು ?" ಎಂದು ಅವಳು ವಾದಿಸಿದಳು.

"ಅಲ್ಲಿ ಗೂಟ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ ಮುನಿಗೆ ನಾನು ಪಶ್ಚಿಮ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆನು. ಅವನು ಬಗುಳಲಿಲ್ಲವೇ ?"

"ಅವರು ನಾನು ಕೇಳಿದರೂ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಇವಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇವನ ಕೋಪ ಮುನಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿತು. ಆ ಕೆಟ್ಟಮುನಿಯನ್ನು ಕೊಂದ ನಂತರವೇ ನಾನು ಊಟ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಇವನು ಚಿಂದಿಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನೆಸಿದನು. ಆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತಂದು ಮುನಿಯ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಸುತ್ತಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಇಟ್ಟನು. ಮುನಿಗಳು ಪ್ರತೀಕಾರ ನೆನೆಯಲಿಲ್ಲ. ಗಾಬರಿಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ದೇಹದ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದರು. "ಹಳ ಮುಖನು ತನ್ನ ಕರ್ಮರಾಶಿಯನ್ನು ಸುಡುತ್ತಿರುವನು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಇವರು ಹಳ ಮುಖನ ಬಗ್ಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾದರು. "ಕೋಪ ಮಿಶ್ರವಾದ ಪ್ರೇಮವು ಚಂದವಲ್ಲ. ಮರಳು ಬೆರಸಿದ ಅನ್ನವೂ ಚಂದವಲ್ಲ. ಮೋಹಯುಕ್ತ ಧ್ಯಾನವೂ ಚಂದವಲ್ಲ. ಹೊಳೆ ದಾಟಲು ಹರಿಗೋಲನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವೆವು. ಮುಳ್ಳು ತಾಕದಿರಲು ಚಪ್ಪಲಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವೆವು. ಸೂಳೆಗಾಗಿ ಕುಂಟಿಣಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವೆವು. ಮಗಳಿಗಾಗಿ ಅಳಿಯನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸುವೆವು. ಸ್ವರ್ಗಾಪವರ್ಗಗಳಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ದೇಹವನ್ನೂ ಕೆಲ ಕಾಲ ಪೋಷಿಸಬೇಕಾಗುವುದು.

ರಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಉಗುಳುವೆವು. ಎಳ್ಳು ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಇದರ ಹೊಟ್ಟನ್ನು ಹೊರಗೆಸೆಯುವೆವು. ಸಾಲ ತೀರಿದ ಮೇಲೆ ಗಿರವಿ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವೆವು. ಧ್ಯಾನ ಕೈಗೂಡಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನೂ, ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ತ್ರಿಕರಣ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಲಕಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಕುದುರೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಉಪ್ಪರಿಗೆ ಏರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ ? ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಹಾರಲಾದೀತೆ ? ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ತೊರೆಯ

ಬೇಕು" ಎಂದು ಗುರುದತ್ತ ಮಹಾಮುನಿಗಳು ಶರೀರವನ್ನೂ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟು ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯರಾದರು. ಆಗ ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳು ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದವು. ಇವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸಿತು. ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ಇವರಿಗೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನೆಸಗಿದರು. "ಕ್ರೋಧಾದಿ ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದವನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ; ಪಾಪದೂರನಾದವನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಮೂಲೋಕದೊಡೆಯನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ದಯಾಮಯನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಮುಕ್ತಿ ಕಾಂತಾನಲ್ಲಭನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ! ಪರಮಪರಂಜ್ಯೋತಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ನಿನ್ನ ನಾದವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ನಾವು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುವೆವು. ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಸರಸ್ವತೀ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಮತ್ತು ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆಯರು ಬಂದು ನೆರವಾಗಲು ಪೈಪೋಟಿಯೆಸಗುವರು. ಕೀರ್ತಿ ಕಾಮಿನಿಯಾದವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆತವರು ಎಂದೂ ಮುಕ್ತರಾಗಲಾರರು. ನಿನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗುವುದೆಂದರೆ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದೆಂದೇ ಅರ್ಥ. ದೇವ, ನಾವು ಸದಾ ಜಿನವಾಣಿಯಂತೆ ನಡೆಯುವಂತಾಗಲಿ" ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ಗುರುದತ್ತ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

"ಇದು ದುಷಮಕಾಲ. ಪರಹಿತ ಚಿಂತಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗ್ಗುವುದು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗ್ಗುವುದು. ದಯಾಮಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗ್ಗುವುದು. ದೃಢವ್ರತರ ಸಂಖ್ಯೆ ತಗ್ಗುವುದು. ಶ್ರುತಕೇವಲಿಗಳು ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ರಾಜರು ಪ್ರಜಾಪೀಡಕರಾಗುವರು. ಕಳ್ಳರು ಹೆಚ್ಚುವರು. ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಲು ಒದ್ದಾಡುವರು. ಧರ್ಮ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವುದೇ ಹೊರತು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಷಯ ಲಂಪಟತನವೇ ಧರ್ಮವಾಗುವುದು. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಸದ್ಗುಣಿಗಳಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದಡ್ಡರು ಸಿರಿವಂತರಾಗುವರು. ಸತ್ಕುಲ ಪ್ರಸೂತರು ಕಾರ್ಪಣ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗುವರು. ಜೈನಧರ್ಮ ಮಂಕಾಗುವುದು" ಎಂದು ಗುರುದತ್ತ ಜಿನೇಂದ್ರರು ದುಷಮಕಾಲದ ವೈಪರೀತ್ಯವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದರು. ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ಆಲಿಸಿ ಹಲಮುಖನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡು ಜಿನೇಂದ್ರರ ಬಳಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು. ಗುರುದತ್ತರು ಪಳ್ಳಿಪೇಟದಲ್ಲೇ ಮುಕ್ತರಾದರು.

ದಿಗಂಬರ ದಾಸನಾದ ನಯಸೇನನು ಧರ್ಮಾಮೃತ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಇದರ 14ನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಪರಿಗ್ರಹ ಪಿಶಾಚದ ಅವಾಂತರವನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವನು. 'ಪುಣ್ಯ ಬಂಧ'ವೆಂಬ 365 ಕಥಾಸಂಕಲನವನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾಸ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನಾದ ನಾನು ನಯಸೇನನ 14ನೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು (26–1–1995).

ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಪುಂಜ

ಅಚ್ಯುತಕಲ್ಪ

ಊರ್ಧ್ವಲೋಕದ ಕಲ್ಪವಿಭಾಗದ ಹದಿನಾರು ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಯುತಕಲ್ಪ ಕೊನೆಯದು.

ಅಣುವ್ರತ

ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಅಚೌರ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಜೈನಶ್ರಾವಕರು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವಾಗ ಇವು ಪಂಚಾಣು ವ್ರತವೆನಿಸುವುವು.

ಅಪರಿಗ್ರಹ

ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಅಂತರಂಗವೆಂದು ಎರಡು ಬಗೆ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿವೆ. ಮನೆಮಠ, ಆಸ್ತಿ ಆಡವು, ದೇಹಾದಿಗಳು, ಬಾಹ್ಯಪರಿಗ್ರಹಗಳು, ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು, ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳು, ಇವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಪರಿಗ್ರಹವೆನ್ನುವರು. ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ತೊರೆದರೂ ಅಪರಿಗ್ರಹವಾಗುವುದು.

ಅಸಾತಾವೇದನೀಯ

ಇದು ಅಘಾತಿ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಪುಣ್ಯಾಸ್ರವದಿಂದ ಸಾತಾವೇದನೀಯ ಕರ್ಮ ಕಟ್ಟಿ ಜೀವಕ್ಕೆ ಲೌಕಿಕ ಸುಖ ನೀಡಿದರೆ ಪಾಪಾಸ್ರವದಿಂದ ಅಸಾತಾವೇದನೀಯ ಕರ್ಮ ಕಟ್ಟಿ ಜೀವಿಗೆ ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು.

ಅಷ್ಟಕರ್ಮ

ನಾಲ್ಕು ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಿವೆ (1) ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ (2) ದರ್ಶನಾವರಣೀಯ (3) ಮೋಹನೀಯ (4) ಅಂತರಾಯ-ಇವು ಆತ್ಮನ ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮುಂಕು ಗೊಳಿಸುವುವು. ನಾಲ್ಕು ಅಘಾತಿಕರ್ಮಗಳಿವೆ. (1) ವೇದನೀಯ (2) ಆಯು (3) ನಾಮ (4) ಗೋತ್ರ-ಇವು ಆತ್ಮನ ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮುಂಕುಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಷ್ಟಮಹಾಪ್ರಾತಿಹಾರ್ಯ

ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸಮವಸರಣದ ಭಗವಂತನ ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ಅಶೋಕವೃಕ್ಷ, ಸುರಕುಸುಮವೃಷ್ಟಿ, ದಿವ್ಯಧ್ವನಿ, ಚಾಮರ, ಆಸನ, ಭಾಮಂಡಲ, ಭೇರಿ ಮತ್ತು ಛತ್ರಿ ಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಎಂಟೂ ಸೇರಿ ಅಷ್ಟಮಹಾಪ್ರಾತಿಹಾರ್ಯವೆನಿಸುವುವು.

ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಚನೆ

ಜಲ, ಕ್ಷೀರ, ಗಂಧ, ಅಕ್ಷತೆ, ಚರು, ದೀಪ, ಧೂಪ, ಫಲ ಇವುಗಳಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ಅರ್ಚಿಸುವರು. ಇದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಚನೆಯೆನ್ನುವರು.

ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿ

1) ಇದನ್ನು ಋದ್ಧಿಯೆಂದೂ ಕರೆಯುವರು. ಜೈನ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಉಗ್ರತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಇವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುವು. ಅಣಿಮಾ, ಗರಿಮಾ, ಲಘಿಮಾ, ಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಪ್ರಾಕಾಮ್ಯ, ಈಶತ್ವ, ವಶಿತ್ವ, ಚಾರಣ.

2) ಜಲಚಾರಣ, ಜಂಘಾಚಾರಣ, ಫಲಚಾರಣ,ಶ್ರೇಣಿಚಾರಣ, ತಂತುಚಾರಣ ಪುಷ್ಪಚಾರಣ, ಅಂಬರಚಾರಣ, ಅಕ್ಷೀಣ ಮಹಾನಸ, ಅಕ್ಷೀಣಮಹಾಲಯ. ಇವು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಪವಾಡಸದೃಶ ಮಹಿಮೆಗಳು.

ಆತಪ ತಪಸ್ಸು

ಜೈನಮುನಿಗಳು ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪವೆಸಗುವುದನ್ನು ಆತಪ ತಪಸ್ಸೆನ್ನುವರು.

ಆರ್ತಧ್ಯಾನ

ಆಗಬಾರದ್ದು ಆದಾಗ ಕೊತಕೊತ ಕುದಿದು ಸಂಕಟಪಡುವುದನ್ನು ಆರ್ತಧ್ಯಾನವೆನ್ನುವರು. ಇದು ದುರ್ಗತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದು.

ಆಷ್ಟಾಪದ

ಪ್ರಥಮ ತೀರ್ಥಂಕರರಾದ ವೃಷಭನಾಥರು ಆಷ್ಟಾಪದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತರಾದರು. ಈಗ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ಜೈನಾದವರ ಕೈಲಿದೆ. ಪ್ರಧಾನಿ ನೆಹರುರವರು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಟಿಬೆಟ್‌ನೊಡನೆ ಜೈನ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಉದಾರವಾಗಿ ದಾನ ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯಭಾಗಿಯಾಗಿರುವರು.

ಆರ್ಯಿಕೆ

ಊರ್ಧ್ವಗಾಮಿಯಾಗಲು ಸಾಧನೆಯೆಸಗಲು ಗೃಹವನ್ನು ತೊರೆದ ಉತ್ತಮ ಶ್ರಾವಿಕೆಯಂನ್ನು ಆರ್ಯಿಕೆಯೆನ್ನುವರು (ಜೈನ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ).

ಆಷ್ಟಾಹ್ನೀಕ ಪರ್ವ

ಆಷಾಢ, ಕಾರ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಫಾಲ್ಗುಣ ಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಅಷ್ಟಮಿಯಿಂದ ಪೂರ್ಣಿಮೆಯ ತನಕ ದೇವತೆಗಳು ಜೈನವಿಶ್ವದ ಎಂಟನೆಯ ದ್ವೀಪವಾದ ನಂದೀಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಕೃತ್ರಿಮ ಜಿನಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ದಿನವಿಡೀ ಎಂಟೂದಿನ ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಚನೆ ಮಾಡುವರು. ಇದರ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಭರತ ಖಂಡದ ಜೈನರು ಈ ದಿನಗಳನ್ನು

ಅಷ್ಟಾಹ್ನೀಕ ಪರ್ವವೆಂದು ಕರೆದು ಜಿನಪೂಜೋತ್ಸವವೆಸಗುವರು. ಈ ಪೂಜೆಗೆ ನಂದೀಶ್ವರಾಷ್ಟಾಹ್ನೀಕ ಮಹಾಯೆನ್ನುವರು.

ಆಸನ್ನ ಭವ್ಯ

ಸಂಸಾರದಿಂದ ಬಹುಬೇಗ ಪಾರಾಗಿ ಮೋಕ್ಷ ಪಡೆಯಲು ಪಾತ್ರತೆಯುಳ್ಳ ಜೀವವನ್ನು ಆಸನ್ನಭವ್ಯಯೆನ್ನುವರು.

ಊರ್ಧ್ವಲೋಕ

ಮಹಾಮೇರುವಿನ ಮೇಲೆ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಊರ್ಧ್ವಲೋಕವಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನಾ ಸ್ವರ್ಗಗಳ ಸಮುಚ್ಚಯವೆನ್ನಬಹುದು.

ಏಕವಿಹಾರಿ

ಆಚಾರ್ಯರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ದಿಗಂಬರ ಸಾಧು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ವಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏಕವಿಹಾರಿಯೆನ್ನುವರು.

ಕರ್ಮಾಸ್ರವ

ಕರ್ಮಮಲವುಪುದ್ಗಲಮಯವಾಗಿ ಅಚೇತನವಾದುದು. ಮನ-ವಚನ-ಕಾಯಗಳು ಶುಭಭಾವನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳು ಜೀವದ ಕಡೆ ಹರಿದು ಬರುವುವು. ತ್ರಿಕರಣಗಳು ಅಶುಭ ಭಾವನೆ ತಾಳಿದಾಗ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳು ಹರಿದು ಬರುವುವು. ಈ ರೀತಿ ಕರ್ಮಗಳು ಹರಿದು ಬರುವುದನ್ನು ಆಸ್ರವವೆನ್ನುವರು.

ಕಾಪಿಷ್ಠ

ಊರ್ಧ್ವಲೋಕದ ಹದಿನಾರು ಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಪಿಷ್ಠಕಲ್ಪವು ಎಂಟನೆಯದು. ಇಲ್ಲಿ ವಿಮಾನವಾಸಿಗಳಿರುವರು.

ಕಾಲಲಬ್ಧಿ

ಜೀವನ ಊರ್ಧ್ವಮುಖನಾಗಲು ಒದಗಿ ಬರುವ ಸುಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಾಲಲಬ್ಧಿಯೆನ್ನುವರು.

ಕೇವಲಜ್ಞಾನ

ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ದಹಿಸಿದಾಗ ಜೀವನವು ಅನಂತಜ್ಞಾನ ಪಡೆದು ಕೇವಲಿಯಾಗುವುದು. ಕೇವಲಿಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವರು.

ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಯಾಣ

ಒಂದು ಜೀವ ಘಾತಿಕರ್ಮದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಪಡೆದಾಗ ದೇವತೆಗಳು ವೈಭವದಿಂದ ಉತ್ಸವ ಆಚರಿಸುವರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಯಾಣವೆನ್ನುವರು.

ಕಂತಿ

ಆತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಗೃಹವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಾಧನೆಯೆಸಗುವ ಜೈನ ಶ್ರಾವಕಿಯನ್ನು ಆರ್ಯಿಕೆಯೆನ್ನುವರು. ಈಕೆಯನ್ನು ಕಂತಿಯೆಂದೂ ಕರೆಯುವರು.

ಗುಣಸ್ಥಾನ

ಜೈನ ಸಾಧಕರ ಸಾಧನಾಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ 14 ಹಂತಗಳಿವೆ. ಈ ಹಂತಗಳನ್ನು ಗುಣಸ್ಥಾನವೆನ್ನುವರು. 14ನೆಯ ಹಂತವನ್ನೂ ದಾಟಿದವರು ಮುಕ್ತರಾಗುವರು.

ಗುರುಮೂಢ

ಮೂಢತ್ರಯ ನೋಡಿ.

ಘಾತಿಕರ್ಮ

ಆತ್ಮನ ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮುಂಕುಗೊಳಿಸುವ ಜ್ಞಾನಾವರ್ಣನೀಯ, ದರ್ಶನಾವರ್ಣೀಯ, ಮೋಹನೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರಾಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಘಾತಿಕರ್ಮವೆನ್ನುವರು.

ಚತುರ್ಗತಿ

ಮನುಷ್ಯ, ದೇವ ತಿರ್ಯಕ್ ಮತ್ತು ನಾರಕಿ ಇವನ್ನು ಚತುರ್ಗತಿಯೆನ್ನುವರು.

ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರು

ಭವನವಾಸಿ, ವ್ಯಂತರವಾಸಿ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಕ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪವಾಸೀ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಚತುರ್ನಿಕಾಯಾಮರರು ಎನ್ನುವರು. ಇವರು ತೀರ್ಥಂಕರರ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವ ಆಚರಿಸುವರು.

ಚತುರ್ವಿಧ ದಾನ

ಆಹಾರ, ಅಭಯ, ಔಷಧ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರದಾನಗಳನ್ನು ಚತುರ್ವಿಧ ದಾನವೆನ್ನುವರು.

ಚತುಸ್ಸಂಘ

ಮುನಿಗಳು, ಆರ್ಯಿಕೆಯರು, ಶ್ರಾವಕರು, ಶ್ರಾವಿಕೆಯರು ಸೇರಿ ಚತುಸ್ಸಂಘವಾಗುವುದು.

ಚಾರಣಋದ್ಧಿ

ಜೈನಮುನಿಗಳು ಗಗನಗಾಮಿನೀ ವೃದ್ಧಿ ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಚಾರಣ ಋದ್ಧಿಯೆನ್ನುವರು.

ಜಿನವಾಣಿ

ಘಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದ ಜಿನನು ದಿವ್ಯಧ್ವನಿಯ ಮುಖೇನ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗ ಬಿತ್ತುವರು. ಈ ದಿವ್ಯಧ್ವನಿಯನ್ನೇ ಜಿನವಾಣಿ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆನ್ನುವರು.

ಜಿನ ಶಾಸನ ದೇವತೆ

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೂ ಸತಿಪತಿಗಳಾದ ಯಕ್ಷದೇವತೆಗಳಿರುವರು. ಇವರು ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವರು. ಇವರನ್ನು ಜಿನಶಾಸನ ದೇವತೆಗಳೆನ್ನುವರು.

ಜಿನೇಂದ್ರ

ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ, ದರ್ಶನಾವರಣೀಯ, ಮೋಹನೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರಾಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ದಹಿಸಿದವರು ಅನಂತ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿ, ಸರ್ವಜ್ಞರಾಗಿ ಜಿನೇಂದ್ರರೆನಿಸುವರು.

ತಪಸ್ಸು

ಜೈನಮುನಿಗಳು 12 ಬಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವರು. ಬಾಹ್ಯತಪಸ್ಸು 1) ಅನಶನ 2) ಮಿತಾಹಾರ, 3) ವೃತ್ತಿಸಂಖ್ಯಾನ (ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ತಾವಾಗೇ ನಿಬಂಧನೆ ಮಾಡಿ ಹೊರಡುವುದು), ನೀರಸಾಹಾರ, ಕಾಯಕ್ಲೇಶ, ವಿವಿಕ್ತಶಯನಾಸನ (ಏಕಾಂತ) ಅಂತರಂಗ ತಪಸ್ಸು : 1) ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ, 2) ವಿನಯಸಂಪನ್ನತೆ, 3) ಸೇವಾ ಮನೋಧರ್ಮ, 4) ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, 5) ದೇಹಾಭಿಮಾನ ತ್ಯಾಜ್ಯ, 6) ಧ್ಯಾನ

ತೀರ್ಥಂಕರ

ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಾವು ಗಳಿಸಿದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬಿತ್ತುವವರು ತೀರ್ಥಂಕರರು. ಅವಸರ್ಪಿಣಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥವರು 24 ಮಂದಿ, ಉತ್ಸರ್ಪಿಣಿಯಲ್ಲಿ 24 ಮಂದಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಕ್ತರಾಗುವರು.

ಧರಣೇಂದ್ರ

ಪಾರ್ಶ್ವನಾಥ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಯಕ್ಷ. ಈತನ ಯಕ್ಷಿ ಪದ್ಮಾವತಿ. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಜಿನಶಾಸನ ದೇವತೆಗಳು.

ದಶಧರ್ಮ

ಕ್ಷಮೆ, ಮಾರ್ದವ, ಆರ್ಜವ, ಶೌಚ, ಸತ್ಯ, ಸಂಯಮ, ತಪ, ತ್ಯಾಗ, ಅಪರಿಗ್ರಹ, ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಇವನ್ನು ಉತ್ತಮೋತ್ತಮರಾಗಿ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ಇವನ್ನು ದಶಧರ್ಮವೆನ್ನುವರು.

ದುಷಮಕಾಲ

ಜೈನ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕರ್ಷದ ಕಾಲವನ್ನು ಉತ್ಸರ್ಪಿಣಿಯೆಂದೂ, ಅಪಕರ್ಷದ ಕಾಲವನ್ನು ಅವಸರ್ಪಿಣಿಯೆಂದೂ ವಿಭಾಗಿಸಿರುವರು. ಉತ್ಸರ್ಪಿಣಿಯ ಎರಡನೆಯ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಅವಸರ್ಪಿಣಿಯ ಐದನೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ದುಷಮಕಾಲವೆನ್ನುವರು. ಇದು ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಕಷ್ಟದ ಕಾಲವಾಗಿದೆ.

ದ್ರವ್ಯಮುನಿ

ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿದ್ದೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಮುನಿಯೆನ್ನು ದ್ರವ್ಯ ಮುನಿಯೆನ್ನುವರು.

ದ್ವಾದಶಾನುಪ್ರೇಕ್ಷೆ

ಆತ್ಮಚಿಂತನೆಗೆ ಪೀಠಿಕೆಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ನೆಲುಕು ಹಾಕಬೇಕು. 1) ಅನಿತ್ಯ, 2) ಅಶರಣ್ಯ, 3) ಸಂಸಾರ, 4) ಏಕತ್ವ, 5) ಅನ್ಯತ್ವ, 6) ಅಶುಚಿತ್ವ, 7) ಆಸ್ರವ, 8) ಸಂವರ, 9) ನಿರ್ಜರ, 10) ಲೋಕಸ್ವರೂಪ 11) ಬೋಧಿದುರ್ಲಭ, 12) ಧರ್ಮ ಇವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ದ್ವಾದಶಾನುಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಾಗುವುವು.

ಧ್ಯಾನ

ಯಾವುದಾದರೂ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವುದೇ ಧ್ಯಾನವಾಗಿದೆ. ಶುಭಪರಿಣಾಮವಿದ್ದಾಗ ಶುಭಧ್ಯಾನವಾಗುವುದು. ಅಶುಭಪರಿಣಾಮವಿದ್ದಾಗ ಅಶುಭ ಧ್ಯಾನವಾಗುವುದು.

ನವಗ್ರೈವೇಯಕ

ಕಲ್ಪಾತೀತ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಲಿಗೆ ಮೂರರಂತೆ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಮೂರು ಸಾಲು ಸ್ವರ್ಗಗಳಿವೆ. ಅಧೋಗ್ರೈವೇಯಕ, ಮಧ್ಯಗ್ರೈವೇಯಕ, ಊರ್ಧ್ವಗ್ರೈವೇಯಕ ಇವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ನವಗ್ರೈವೇಯಕವಾಗಿವೆ.

ನವಧಾಭಕ್ತಿ

ಜೈನ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರದಾನ ಕೊಡುವ ಶ್ರಾವಕನಲ್ಲಿ 9 ಬಗೆ ಭಕ್ತಿಗಳಿರಬೇಕು. ಸ್ವಾಗತ, ಉನ್ನತಾಸನ ನೀಡಿಕೆ, ಪಾದಪ್ರಕ್ಷಾಲನ, ಪಾದಪೂಜೆ, ನಮಸ್ಕಾರ, ವಚನಶುದ್ಧಿ, ಮನಃಶುದ್ಧಿ, ಕಾಯಶುದ್ಧಿ, ಆಹಾರಶುದ್ಧಿ ಇವು ನವವಿಧಾ ಭಕ್ತಿಯಾಗಿವೆ.

ನಿರ್ಗ್ರಂಥ

ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೂ ಅದಸ್ಟೂ ತೊರೆದ ದಿಗಂಬರ ಯತಿ. ಇವರು ಬಹುಬೇಗ ಮುಕ್ತರಾಗುವರು.

ನಿರ್ಜರೆ

ಆತ್ಮಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ ಶುಭಾಶುಭ ಕರ್ಮಗಳು ತೊಲಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಿರ್ಜರೆಯೆನ್ನುವರು. ಫಲನೀಡಿ ಇವು ತಾವಾಗೇ ಹೋಗಬಹುದು. ಮುನಿಗಳು ತಪವೆಸಗಿ ಇವನ್ನು ಓಡಿಸಬಹುದು.

ಪಂಚನಮಸ್ಕಾರ

ಇದನ್ನು ಜೈನರ ಗಾಯತ್ರಿಯೆನ್ನಬಹುದು.

1) ಓಂಣಮೋ ಅರಿಹಂತಾಣಂ (ಅರಹಂತರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ)
2) ಣಮೋ ಸಿದ್ಧಾಣಂ (ಸಿದ್ಧರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ)
3) ಣಮೋ ಆ ಇರಿಯಾಣಂ (ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ)
4) ಣಮೋ ಉವಜ್ಝಾಯಾಣಂ (ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ)
5) ಣಮೋಲೋಏ ಸವ್ವಸಾಹೂಣಂ (ಲೋಕದ ಎಲ್ಲ ಸಾಧುಗಳಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ)

ಈ ಮಂತ್ರ ಸಾರ್ವಭೌಮನನ್ನು ಪಂಚ ನಮಸ್ಕಾರವೆನ್ನುವರು.

ಪಂಚಮಗತಿ

ಚತುರ್ಗತಿಗಳಿಂದ ಪಾರಾದ ಜೀವ ಹುಟ್ಟು ಸಾವನ್ನು ಮೀರಿ ಮುಕ್ತನಾಗುವುದನ್ನು ಪಂಚಮಗತಿಯೆನ್ನುವರು.

ಪಂಚಾಚಾರ

ಆಚಾರ್ಯರು ಪಾಲಿಸಬೇಕಾದ ಐದು ಆಚಾರಗಳು :

1) ದರ್ಶನಾಚಾರ–ಆತ್ಮ ಒಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದುದೆಲ್ಲ ಪರವಸ್ತು ಎಂಬ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರ
2) ಜ್ಞಾನಾಚಾರ–ಅನ್ಯವುದ್ಗಲದಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಆತ್ಮನನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ನೋಡುವುದು
3) ಚಾರಿತ್ರಾಚಾರ–ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಪಾವನಗೊಳಿಸುವುದು.
4) ತಪಾಚಾರ–ಹನ್ನೆರಡು ಬಗೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಮಾದರಹಿತವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವುದು
5) ವೀರ್ಯಾಚಾರ–ಪರಿಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದು.

ಪಂಚಾಣುವ್ರತ

ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಅಚೌರ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಪರಿಗ್ರಹ ಇವನ್ನು ಶ್ರಾವಕರು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವರು. ಇವನ್ನು ಅಣುವ್ರತವೆನ್ನುವರು.

ಪರೀಷಹ

ಜೈನ ಸಾಧಕನು ಜಯಿಸಲೇಬೇಕಾದ ವಿಷಮ ಪರಿಸರವನ್ನು ಪರೀಷಹವೆನ್ನುವರು.

1) ಹಸಿವು, 2) ನೀರಡಿಕೆ, 3) ಶೀತ, 4) ಉಷ್ಣ, 5) ಸೊಳ್ಳೆ ಮುಂತಾದವು, 6) ಬತ್ತಲೆ, 7) ನಿರುತ್ಸಾಹ, 8) ಸ್ತ್ರೀ ಆಕರ್ಷಣೆ, 9) ಚರ್ಯೆ (ಸಂಚಾರ), 10) ನಿಷದ್ಯೆ (ಆಸನ), 11) ಶಯ್ಯೆ, 12) ಆಕ್ರೋಶ, 13) ವಧೆ, 14) ಯಾಚನೆ 15) ಅಲಾಭ, 16) ರೋಗ, 17) ಮುಳ್ಳು–ಕಲ್ಲು, 18) ಮಲ, 19) ಸತ್ಕಾರ ತಿರಸ್ಕಾರ 20) ಪ್ರಜ್ಞೆ (ಮದ), 21) ಅಜ್ಞಾನ, 22) ಅದರ್ಶನ (ಯಾರೂ ಬಂದು ದರ್ಶನ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು).

ಪಂಡಿತ ಮರಣ

ಆತ್ಮಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯನಾಗಿ ಸಾಯುವುದನ್ನು ಪಂಡಿತಮರಣವೆನ್ನುವರು.

ಭವನವಾಸಿ

ಮಧ್ಯಮ ಲೋಕದ ಅಡಿಯ ಖರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಸುರಕುಮಾರರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಮಿಕ್ಕ ಭವನವಾಸೀ ದೇವತೆಗಳು ವಾಸಿಸುವರು. ಇವರು ಅಕೃತ್ರಿಮ ಭವನಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವರು.

ಭವಪ್ರತ್ಯಯ ಜ್ಞಾನ

ಕಳೆದ ಭವದ ನೆನಪಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಭವಪ್ರತ್ಯಯ ಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವರು.

ಭಾವಪೂಜೆ

ದೇವರ ಪೂಜೆಗೆ ಯಾವ ದ್ರವ್ಯವನ್ನೂ ಬಳಸದೆ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಭಾವಪೂಜೆಯೆನ್ನುವರು. ಮುನಿಗಳು ಭಾವ ಪೂಜಕರು. ಗೃಹಸ್ಥರೂ ಭಾವ ಪೂಜೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮಹಾವ್ರತ

ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಅಚೌರ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಅಪರಿಗ್ರಹ ಇವನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವಾಗ ಇವು ಮಹಾವ್ರತವಾಗುವುವು.ಗೃಹಸ್ಥರು ಇವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಆಚರಿಸುವಾಗ ಇವು ಅಣುವ್ರತವಾಗುವುವು.

ಮೂಢತ್ರಯ

ಮಿಥ್ಯಾ ದೇವರ ಅರ್ಚನೆ ದೇವಮೂಢವೆನಿಸುವುದು. ನದೀ ಸ್ನಾನದಿಂದ ಕರ್ಮ ನಿರ್ಜರೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಲೋಕ ಮೂಢವೆನಿಸುವುದು.ಪರಿಗ್ರಹಿಗಳನ್ನು ಗುರುಗಳೆಂದು ಗೌರವಿಸುವುದು ಗುರು ಮೂಢವೆನಿಸುವುದು.

ಮೂಲಗುಣ

ಜೈನಮುನಿಗಳು 28 ಮೂಲಗುಣವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವರು. 1) ಪಂಚಮಹಾವ್ರತ 2) ಪಂಚಸಮಿತಿ, 3) ಷಡಾವಶ್ಯಕ (5+5+6=16), 17) ಕೇಶೋತ್ಪಾಟನ, 18) ಬತ್ತಲೆ, 19) ಅಸ್ನಾನ, 20) ಹಲ್ಲು ಉಜ್ಜದಿರುವುದು, 21) ನಿಂತೇಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು, 22) ಏಕಭುಕ್ತಿ, 23) ಭೂಶಯನ+ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ (23+5 28).

ವಾತ್ಸಲ್ಯಾಂಗ

ಜೈನಧರ್ಮ ಪ್ರಭಾವನೆಗೆ ಬಂದ ಆಡ್ಡಿಆತಂಕವನ್ನು ಮುನಿಗಳೂ ನಿವಾರಿಸಬೇಕು. ಅಂತೆ ಶ್ರಾವಕರೂ ನಿವಾರಿಸಬೇಕು. ಈ ಶುಭಸಂಕಲ್ಪವೇ ವಾತ್ಸಲ್ಯಾಂಗವಾಗಿದೆ.

ವ್ಯಂತರ

ಮಧ್ಯಲೋಕದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಪ್ರಭಾ ಭೂಮಿಯ ಖರಭಾಗದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂತರರು ವಾಸಿಸುವರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಕಿನ್ನರಾದಿ ಎಂಟು ಬಗೆ ದೇವತೆಗಳಿರುವರು. ಈ ಬಣದ ರಾಕ್ಷಸರು ಮಾತ್ರ ಖರಭಾಗದಡಿಯ ಪಂಕಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವರು.

ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನ

ಶುಭ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಜೀವಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಧ್ಯಾನವಾಗುವುದು. ಇದು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಾದಿ ಮಾಡುವುದು. ಶುದ್ಧಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಶುಕ್ಲಧ್ಯಾನವುಂಟಾಗಿ ಅಷ್ಟಕರ್ಮಗಳೂ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಜೀವರು ಮುಕ್ತರಾಗುವರು.

ಸಗ್ರಂಥ

ಪರಿಗ್ರಹಯುಕ್ತನಾದವನು.

ಸಪ್ತಗುಣ

ದಾನಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಶಕ್ತಿ, ಭಕ್ತಿ, ವಿಜ್ಞಾನ (ವಿಧಿವಿಧಾನದ ಅರಿವು), ಔದಾರ್ಯ, ಕ್ಷಮಾ, ತ್ಯಾಗ ಈ ಗುಣಗಳಿರಬೇಕು.

ಸಮವಸರಣ

ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ಕೇವಲಜ್ಞಾನವಾದಾಗ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳುರತ್ನಮಯವಾದ ಸಭಾ ಮಂಟಪವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವರು. ಇಲ್ಲಿ ಗದ್ದಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಂಟಿಯೂ ಅಂಟದಂತೆ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಕುಳಿತು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗ ವಿವರಿಸುವರು. ಇದರಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಮಾನವರೂ, ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ, ಧರ್ಮಶ್ರವಣ ಮಾಡಬಹುದು.

ಸಮ್ಮೇದಪರ್ವತ

ಬಿಹಾರ ಪ್ರಾಂತದ ಗಿರಿಡಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವ ಜೈನಕ್ಷೇತ್ರ. ಇಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನ ತೀರ್ಥಂಕರರೂ ಸಹಸ್ರಾರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳೂ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವರು. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ದರ್ಶನದಿಂದ ದುರ್ಗತಿ ತಪ್ಪುವುದು ಎಂದು ಜೈನರು ನಂಬಿರುವರು.

ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ

ಅಹಿಂಸಾ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಉತ್ಸಾಹ, ಆಚರಣೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ವ ಎನ್ನುವರು. ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ನಂಬಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತವಕಕ್ಕೆ ಸಮಕ್ತ್ವವೆನ್ನುವರು.

ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿ

ಇದು ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು. ಬಹುಬೇಗ ಮುಕ್ತರಾಗುವಂಥ ಮಹಾತ್ಮರು ಇಲ್ಲಿ ಜನಿಸುವರು. ಸಿದ್ಧಲೋಕದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ತಿಪುರವಾಗಿ ಇದು ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು.

ಸಿದ್ಧಪರಮೇಷ್ಠಿ

ಮುಕ್ತಾತ್ಮರನ್ನು ಸಿದ್ಧಪರಮೇಷ್ಠಿಯೆನ್ನುವರು. ಇವರು ಹುಟ್ಟು ಸಾವಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ನಿರಾಕಾರರಾಗಿ ಪುರುಷಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನಂತಕಾಲ ವಿರಾಜಮಾನರಾಗುವರು.

ಸಿದ್ಧಲೋಕ

ಲೋಕದ ತುಟ್ಟತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅಲೋಕದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಲೋಕವಿದೆ. ಇದು ಶ್ವೇತಛತ್ರಿಯ ಆಕಾರದಲ್ಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾತ್ಮರು ಚಿರಕಾಲ ನೆಲೆಸುವರು.

ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪ

ಊರ್ಧ್ವಲೋಕದ ಹದಿನಾರು ಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಮೊದಲನೆಯದು. ಇಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ವಾಸಿಸುವರು.

ಸ್ಥಿತಿಕರಣ

ಜೈನಮುನಿಯಾಗಿಯೂ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದವನನ್ನು ಹಿತೋಪದೇಶದಿಂದ ಹಾದಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿತಿಕರಣನೆನ್ನುವರು. ತೇಜೋವಧೆ ಮಾಡದೆ ಉಪಾಯದಿಂದ ದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು.

ಹನ್ನೊಂದು ನಿಲೆಗಳು

ಶ್ರಾವಕರ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಂತಗಳು. ಇವನ್ನು ಏಕಾದಶನಿಲಯವೆನ್ನುವರು. ಶ್ರಾವಕರ ಪ್ರತಿಮೆಯೆನ್ನುವರು. 1) ದರ್ಶನಿಕ, 2) ವ್ರತಿಕ, 3) ಸಾಮಾಯಿಕ, 4) ಪ್ರೋಷದೋಪವಾಸಿ, 5) ಸಚಿತ್ತವಿರತ, 6) ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನವಿರತ, 7) ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, 8) ಆರಂಭವಿರತ, 9) ಪರಿಗ್ರಹವಿರತ, 10) ಅನುಮತಿವಿರತ, 11) ಉದ್ದಿಷ್ಟವಿರತ (ಶ್ರಾವಿಕೆಯಾದರೆ ಆರ್ಯಿಕೆ).

ಜೈನಧರ್ಮ ಭೂಷಣ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ

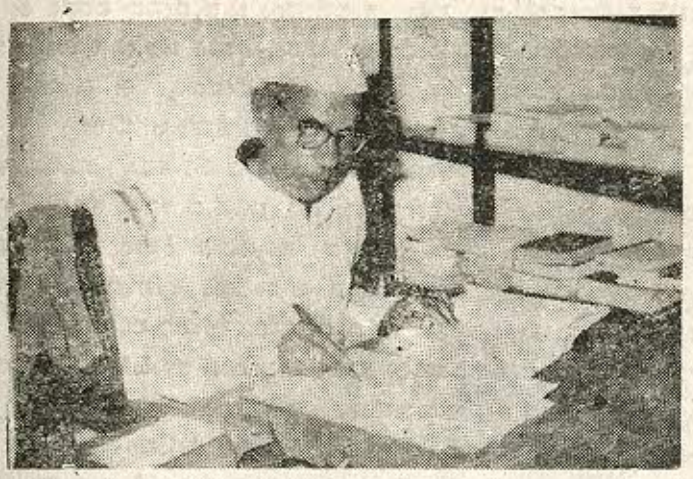

ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲಾ ಕೊರಟಗೆರೆ ತಾಲೂಕಿನ ಅರಸಾಪುರ ಗ್ರಾಮ. ಅಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಜೈನ ಕುಟುಂಬಗಳ ವಾಸ. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಜಿನಾಲಯವಿಲ್ಲದೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಮೈಲು ದೂರದ ಕುರುಡಿ ಗ್ರಾಮಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅಕ್ಕಿರಾಮಪುರ ಗ್ರಾಮಕ್ಕಾಗಲಿ ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಜಿನದರ್ಶನ ಮಾಡಿಬರುವರು. ಆದರೂ ಈ ಜನ ಜೈನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪನ್ನರು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯನೆಂಬೊಬ್ಬ ಶ್ರಾವಕ. ಊರಿಗೇ ಉದಾರಿ, ಧರ್ಮಪರ. ಊರಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಮಾರುವವರು ಬಂದರೆ, ಗಿಣ್ಣು ತೆಗೆದ ಕಬ್ಬು ಮಾರುವವರು ಬಂದರೆ ಅವರ ಹೆಡಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಖರೀದಿಸಿ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಂಚುವುದು ಇವರ ಹವ್ಯಾಸ. ಒಮ್ಮೆ ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬರ ಬಂದಿತಂತೆ. ಆಗ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಜನ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಡಬಾರದು ಎಂದು ಆ-ಥವರನ್ನು ಹುಡುಕಿಸಿ ಕರೆಸಿ ದಿನಸಿಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಇವರ ದಯಾಪರ ಕೃತ್ಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳ ಅರ್ಚಕರು ಸುಗ್ಗಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಾಲಕ್ಷತೆ ಗೆಂದು ಬಂದರೆ, ಅವರು ಹೊರುವಷ್ಟನ್ನೂ ಹೊರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುವುದು. ಇವರ ಕುಲ ದೇವರು-ವಿಡಿಗೇಶಿಯ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರು. ಈ ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕರು ಬಂದರಂತೂ ತಾವು ಬೆಳೆದಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗೇ ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರಿಂದ ಹೊರಲಾಗ ದಿದ್ದಾಗ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಇವರ ಮಗ ಜ್ವಾಲ್ಲಶೆಟ್ಟಿ, ಸೊಸೆ ಜ್ವಾಲ್ಲಮ್ಮ. ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ನಂತರ ಪುತ್ರರತ್ನ

ಜನನ. (ದಿ. ೧೦ ಮೇ, ೧೯೨೪) ಈ ಮಾತು ಜಾತಕದ ಪರಿಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ಆಗಿರದೇ, ಈ ಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ, ಊರಿಗೇ, ಇಡೀ ಜೈನ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನ್ವರ್ಥವಾಯಿತು. ತಾತ ಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯ ಕೂಡಲೇ ಸುತ್ತಲ ನಾಲ್ಕಾರು ಗ್ರಾಮಗಳವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಕೊಬ್ಬರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಹಂಚಿಸಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ತಮ್ಮ ಕುಲದೇವರು–ಬ್ರಹ್ಮದೇವರ ವರವೇ ಈ ಪುತ್ರ ರತ್ನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. (ತಾತ ಚಿಕ್ಕಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯ, ಇವರ ಅಣ್ಣ ದೊಡ್ಡಬ್ರಹ್ಮಯ್ಯ, ಇನರ ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮದೇವಯ್ಯ. ಈ ಮೂವರ ತಂದೆ ಮಿಡಿಗೇಶಪ್ಪ. ಹೀಗೆ ಮನೆ ಮುಂದಿಗೆಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರ ಹೆಸರೇ ಆಗಬೇಕು.)

ಶೈಶವ ಕಳೆದ ನಂತರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಶುಭ ದಿನ ತಮ್ಮ ಊರಿನ ಶಾಲೆಗೇ ಸೇರಿಸಿದರು. ಅಂದು ಆ ತಾತನಿಗೆ ಮೊಮ್ಮಗನ ಭವಿಷ್ಯದ ಕನಸು ಕೂಡ ಆಗಿದ್ದಿರಲಾರದು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೂ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮುಂದೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ಆಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಯುತ ಬಿ. ಸುಬ್ಬಯ್ಯನವರು ಕನ್ನಡ ಲೋವರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿ ೧೯೩೬ರ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಖಾಸಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮಧುಗಿರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಪರೀಕ್ಷಾ ಮಟ್ಟದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗದೆ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮೂರು ಮೈಲು ದೂರದ ಅಕ್ಕಿರಾಮಪುರದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ಶಾಲೆಗೆ ದಿನವೂ ನಡೆದೇ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಅಭ್ಯಾಸ ವಿಷಯ ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಬೇರೆ ಓದಿನ ಹಂಬಲ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಆ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಯ್ಯ ಎಂಬ ಜೈನರು. ಕೃಷ್ಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ ಇವರೂ ಅಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು. ತಮ್ಮ ಹಂಬಲವನ್ನು ಇವರಲ್ಲಿ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ದೊರಕಿತು. ದಿನದಿನವೂ ಅಲ್ಲಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪೇಲೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಡಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡ ಹುಡುಗ, ದಿನವೂ ಒಂದೊಂದು ಪುಸ್ತಕದೊಂದಿಗೆ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಸೀಮೆಣ್ಣೆ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಓದತೊಡಗಿದ. ಹೀಗೆ ಓದತೊಡಗಿದಾಗಲೇ ಇಲ್ಲಿ ಇವರ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಗಳಾದ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ, ಎನ್. ಅನಂತರಂಗಾಚಾರ್ ಇವರು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಕನ್ನಡದ ಓದಿನ ಹಂಬಲಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು. ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭ್ಯಾಸಾವಕಾಶ ಇದ್ದ ಕಾಲ ಅದು. ಇವರ ತೃಪ್ತಿಗೆ ಇದೂ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯೇಟ್ ಪರೀಕ್ಷೆ (೧೯೪೫)ಗೆ ಹೋದಾಗ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾತ್ರ ಕೈಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಗ ಒಂದು ವರ್ಷ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತಾದರೂ ತಾವು ಓದಿದ ಅಕ್ಕಿರಾಮಪುರ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರಿಕೆ

ಸಿಕ್ಕಿತು. ಈ ಮಾಸ್ತರಿಕೆ ಶಾಲಾ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ಕರೆಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದದ್ದು. ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ. ಈಗಲೂ ಊರಿನಿಂದ ದಿನದಿನವೂ ನಡೆದೇ ಹೋಗಿಬರುತ್ತಾ ಗಳಿಕೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಂದೋದಿಗೆಂದು ಉಳಿಸಿದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯೂ ಆಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು.

ಕನ್ನಡ ಆನರ್ಸ್ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಲು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದರು. ಮೋತಿಖಾನೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಯ್ಯನವರ ಜೈನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯದಲ್ಲಿ ವಸತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು; ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಅಡಿಗೆಯವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಊಟ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಆನರ್ಸ್‌ಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕ ಬಿ.ಎ.ಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆನರ್ಸನ್ನೇ ಓದಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಪ್ರಾ. ಎ. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನೂ, ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲ ಎಂ. ವಿ. ಗೋಪಾಲಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನೂ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಕುವೆಂಪು ಅವರ ಸಹಾನುಭೂತಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿ ಆನರ್ಸ್ ತರಗತಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಗಳಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಣದ ಜೊತೆಗೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ತಂದಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ, ಮೈಸೂರು ಜೈನ ಆಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ಇವುಗಳಿಂದ ಮೊದಲ ವರ್ಷದ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮುಗಿಸಿದ್ದಾಯಿತು.

ಮೊದಲ ಆನರ್ಸ್ ಮುಗಿಯುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ (೧೯೪೭) ಮದುವೆ ಕೂಡಿಬಂದಿತು. ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಅನಂತಪುರ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಡಕಶಿರಾ ತಾಲೂಕಿನ ಅವಿುದಾಲುಗೊಂದಿ ಗ್ರಾಮದ ಜೈನ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ರಾವಕ ದಂಪತಿಗಳಾದ ಪೊಮ್ಮಯ್ಯ-ನಾಗಮ್ಮ ದಂಪತಿಗಳ ಮಗಳು ಜಯಮ್ಮನವರೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಮುಂದೋದಿಗೆ ಮಾವನವರ ಸಹಾಯ ಸಿಕ್ಕುವಂತಾಗಿ ಈತನಕ ಪಟ್ಟ ಪಾಡೆಲ್ಲ ದೂರವಾಯಿತು. 'ವಿವಾಹೋ ವಿದ್ಯ ನಾಶಾಯ' ಎಂಬ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗಿ ಮುಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಅಭ್ಯಾಸ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿಯೇ ಸಾಗಿತು.

ಹಿಂದೆ ಸಹಪಾಠಿಯಾಗಿದ್ದ ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರು ಈ ಮೂರೂ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸಹಪಾಠಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಆನರ್ಸ್ ಅಭ್ಯಾಸದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು, ವಿ. ಸೀ., ಡಿ. ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಕ. ವೆಂ. ರಾಘವಾಚಾರ್, ಎನ್. ಅನಂತರಂಗಾಚಾರ್, ತ. ಸು. ಶಾಮರಾಯ ಇವರೆಲ್ಲರ ಪ್ರಭಾವ ದಟ್ಟವಾಗಿಯೇ ಆಯಿತು. ೧೯೪೯ಕ್ಕೆ ಆನರ್ಸ್ ಪದವೀಧರರಾದರು.

ಆನರ್ಸ್ ಮುಗಿಸಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಧುಗಿರಿ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕರೆಸಿ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ಅರವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ. ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೇ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವರು ಓದಿದ ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೇ ಅಧ್ಯಾಪಕ

ರನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿತು. ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ರೂ. ಒಂದು ನೂರು. ಅಂದು ಮೊದಲಾದ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವೃತ್ತಿ ನಿವೃತ್ತಿ (೧೯೬೯) ಯಾಗುವ ತನಕ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು, ದಾವಣಗೆರೆ, ಮೈಸೂರು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು, ಮಡಿಕೇರಿ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಮೈಸೂರು ಯುವರಾಜ ಕಾಲೇಜಿನ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದಾಗ (೧೯೫೩) ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಎಂ. ಎ. ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿ, ಎಂ. ಎ. ಪದವೀಧರರೂ (೧೯೫೬) ಆದರು. (ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ಲೇಖಕನೂ ಕನ್ನಡ ಪಂಡಿತ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕನ್ನಡ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹತ್ತಿರವಾಗಿಸಿತು. ಅಂದು (೧೯೬೩) ಮೊದಲಾದ ಸ್ನೇಹ, ವಿಶ್ವಾಸ ಇಂದಿಗೂ ಬಂದಿದೆ.)

ಈ ಮಧ್ಯೆ ೧೯೬೯ ರಿಂದ ೭೩ ರ ವರೆಗೆ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಗೋಮಟೇಶ್ವರ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾಗಿದ್ದು, ವಿದ್ಯಾಲಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಅಪಾರವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದರು. ಇಲ್ಲಿರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಶಾಸನಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಕಲಿತರು. ಇದನ್ನು ಕಲಿಯುವಂತಾದ ಸಂದರ್ಭ ಕುತೂಹಲಕರವಾದುದು. ಮುನಿ ವಿದ್ಯಾನಂದರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿದ್ಯಾನಂದರ ಜನ್ಮ ಕುಂಡಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸ ವೆಂಕಟ ಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅವರು ಮುನಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು–ಮುನಿಸಮ್ರಾಟ್ ಆಗಿರುವುದನ್ನು–ಆ ಕುಂಡಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಕೂಡಲೇ ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೇ ಗುರುವನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸಾಗಿದ ಅಭ್ಯಾಸ ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಿಂತಿತು. ಮುಂದೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವ ಮುನ್ನ ಕೊಳ್ಳೇಗಾಲಕ್ಕೆ ವರ್ಗವಾಯಿತು. ಅದು ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಬೀಡು, ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಗುರುವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಯೋಗಾಯೋಗ–ಅವರೂ ವೆಂಕಟಸುಬ್ಬಾಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ. ಇವರಾದರೋ ದೇಶದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು. ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಪದ್ಯಗಳು ಇವರಿಗೆ ಕಂಠಸ್ಥವಾಗಿದ್ದುವಂತೆ! ಇವರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದರು. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದರು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಉತ್ತಮ ಚರ್ಚಾಪಟುವಾಗಿದ್ದು ಯಾವ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲೂ ಬರಿಗೈಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸೇವಾವಧಿಯ ೩೦ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಸರ್ಕಾರ ವರ್ಗ ಮಾಡಿದ ಊರಿಗೆ ಹೋದುದು, ತರಗತಿಗೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅವಧಿ ಪೂರ್ತಾ ಪಾಠ ಮಾಡಿದುದು–ಇವು ಇವರ ಸೇವಾನಿಷ್ಠೆಯ ಕುರುಹುಗಳು. ಇವರು ಕಲಿತ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ, ಎಂ. ವಿ. ಸೀತಾ

ರಾಮಯ್ಯ ಇವರೂ ಇವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದವರು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿನ 'ಮೋತಿಬಾನೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪಯ್ಯ ಜೈನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಲಯ'ದ ವಾರ್ಡನ್ ಆಗಿ ೧೯೬೪–೬೬ ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಇವರು ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ–(ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳ ಮೂರು ನೂರು) ತಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ (ರೂ. ಮುನ್ನೂರು) ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿದರು. ಇದಿಷ್ಟು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಇವರ ಜೀವನ ಪರಿಚಯ ಅಥವಾ ಜೀವನದ ಹೆಗ್ಗುರುತುಗಳು.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಮೊದಲ ಪ್ರಯತ್ನವೇ "ಭರತೇಶನ ಬಾಳ್ಗಬ್ಬ" ಇದನ್ನು ೧೯೪೪–೪೫ ರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕವಿತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರಚಿಸತೊಡಗಿ, ಗುರುಗಳಾದ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ ಇದು ಕವಿತೆಯೇ ಅಲ್ಲ ಎಂದರಂತೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಿತು ಕವಿತಾ ರಚನೆ; ತಾನೂ ಕವಿಯಾಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಆಸೆ. ಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು ಗೀತ ನಾಟಕವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ, ೧೯೪೯–೫೦ ರ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ, ೧೯೫೨ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಮೊದಮೊದಲಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ 'ಕೈಗನ್ನಡಿ'ಗಳನ್ನು ರಚಿಸತೊಡಗಿದರು. ಪಂಪನ ಕಲಿಕರ್ಣ, ಹರಿಹರನ ಗಿರಿಜಾ ಕಲ್ಯಾಣ, ಪಂಪನಿಂದ ಕುವೆಂಪುವರೆಗೆ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ವಿರಾಟಪರ್ವ–ಇವೇ ಆ ಕೈಗನ್ನಡಿಗಳು.

ಆತ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆಯಿಂದ ಶ್ರೀಯುತರೇ ಹೇಳುವಂತೆ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆ ಮೊದಲಾದುದೇ ೧೯೬೦ ರಿಂದೀಚೆಗಂತೆ! ರತ್ನಾಕರ (ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅವರೊಂದಿಗೆ) ಇವರ ಮೊದಲ ಕಾದಂಬರಿ. ಅನಂತರ ಚೇಳಿನಿ, ಚಕ್ರೇಶ್ವರಿ, ಸಾಮ್ರಾಟ ಪಾರವೇಲ ವಂತ್ತು ದಾನಚಿಂತಾಮಣಿ, ಮಂತ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳು, ಗಂಧದವನೊಡನೆ ಗುದ್ದಾಟ ಇವು ಇವರ ಇತರ ಕಾದಂಬರಿಗಳು. 'ರತ್ನಾಕರನ ಶತಕ ಸಾಹಿತ್ಯ' ಹೆಸರೇ ಹೇಳುವಂತೆ ರತ್ನಾಕರನ ಮೂರು ಶತಕಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಮರ್ಶೆ, ರನ್ನನ ಪರಿಚಯದೊಂದಿಗೆ ಅತನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವ ಕೃತಿಯೇ ಇವರ 'ರನ್ನಕವಿ'. ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ 'ಸಮಗ್ರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ'ಗೆ ಬರೆದ ಇವರ ಲೇಖನ 'ಅನಂತನಾಥ ಪುರಾಣ'. ಇವು ಮೂರು ಇವರ ವಿಮರ್ಶಾ ಗ್ರಂಥಗಳು: ಮಧುರನ 'ಧರ್ಮನಾಥ ಪುರಾಣ' (ಎಂ. ಸಿ. ಪದ್ಮನಾಭಶರ್ಮ ಅವರೊಂದಿಗೆ) ಪಂಪ ಕವಿಯ 'ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿ' (ಕೆ. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣರಾವ್ ಅವರೊಂದಿಗೆ) ರತ್ನಾಕರನ 'ಭರತೇಶ ವೈಭವ' (ಹೆಂಪನಾ ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ ಅವರೊಂದಿಗೆ)–ಇವು ಇವರ ಸಂಪಾದನಾ ಗ್ರಂಥಗಳು. ಕುಂದ ಕುಂದರ ಪ್ರವಚನಸಾರ, ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯ ಮತ್ತು ಸಮಯಸಾರಗಳು, ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಶಾಸನಗಳು, ಮಹಾಪುರಾಣ, ಬೊಪ್ಪಣ್ಣನ ಗೊಮ್ಮಟ ಸ್ತುತಿ ಇವು ಇವರ ಅನುವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳು. ಅಷ್ಟೋಪವಾಸಿ, ಚಂದ್ರಕೀರ್ತಿ ಮಹಾಮುನಿಗಳು, ಮುನಿಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾನಂದ–ಇವು ಇವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಗಳು. ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅಮರ ಚಿತ್ರ ಕತೆಗಳು, ರತ್ನಾಕರ, ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ, ನಯಸೇನ, ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ–

ಇವು ಇವರು ಐ. ಬಿ. ಹೆಚ್. ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಧನಸಹಾಯ ಆಯೋಗದ ಸಹಾಯ ಪಡೆದು ೧೯೭೩ ರಿಂದ ೭೮ ರವರೆಗೆ ರಚಿಸಿದ 'ಮಹಾಪುರಾಣ ಮತ್ತು ವೈದಿಕ ಪುರಾಣ'ಗಳು–ಇದು ಇವರ ಒಂದು 'ಮಹಾಪ್ರಬಂಧ'. ಜಿನಸೇನ ಗುಣಭದ್ರರ ಮಹಾಪುರಾಣವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಬರೆದಿರುವುದು ಮಕ್ಕಳ ಮಹಾಪುರಾಣ. ಜೈನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ೧೯೭೩ ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕಥಾ ಸಂಕಲನ ಇವರ 'ಚಿಟ್ಟಿ ಜೈನ ಕಥೆಗಳು' 'ಗೋನಂಟೇಶ ಗಾಥಾ'–ಇದು ಇವರು ೧೯೯೪ ರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿರುವ ಕೃತಿ. ಈ ನಾಲ್ಕೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಿಲ್ಲ.

'ಮಂತ್ರ ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಣಮೋಕಾರ'–ಇದು ಈಗ ಇವರು ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ, ಣಮೋಕಾರ ಮಂತ್ರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತಾದ, ಹಲವು ಆಕರಗಳಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿರುವ, ಜನರನ್ನು ಉದ್ಧಾರವ ಹಾದಿಗೊಯ್ಯುವ 'ಮೇರು ಕೃತಿ'.

ತಾವು ರಚಿಸಿದ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಕೃತಿಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ತೃಪ್ತರಾಗದೆ 'ಗುರುದೇವ', 'ವಿನೇಕಾಭ್ಯುದಯ', 'ಸನ್ಮತಿ'–ಈ ಜೈನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಈ ಮೂಲಕ ಸಾವಿರ ಸಾವಿರ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜೈನ ಶ್ರಾವಕ-ಶ್ರಾವಕಿಯರಿಗೆ ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ–ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತಾವೇ ಜೈನರ ಮನೆಮನೆಗೆ ಹೊತ್ತು ಮುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರಿದ್ದಾರೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಿರ್ಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯರ 'ಜೈನ ಧರ್ಮ'–ಸುಮಾರು ಸಾವಿರ ಪುಟಗಳ ಉದ್ಗ್ರಂಥದ ಎರಡುನೂರಾ ಐವತ್ತು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಜೈನರ ಮನೆಮನೆಗೆ ಹೊತ್ತು ಮುಟ್ಟಿಸಿ, ಮಾರಿ ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಕಳುಹಿಸಿ ಉಪಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕ ವಿತರಣೆಯ ಸೇವಾ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ೧೯೫೨ ರಿಂದ ೧೯೫೫ರ ತನಕ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಹಲವರನ್ನು ಓದುಗರನ್ನಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರ ಈ ಅಪಾರವಾದ ಸೇವೆಗೆ ಬಹುಮಾನ ಗೌರವಗಳೂ ಸಂದಿವೆ. ಇವರ ರತ್ನಾಕರನ ಶತಕ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ದೇವರಾಜ ಬಹದ್ದೂರ ಬಹುಮಾನ ಬಂದಿದೆ. ಇವರ 'ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಖಾರವೇಲ' ಮತ್ತು 'ದಾನಚಿಂತಾಮಣಿ'–ಇವು ಪದವಿ ತರಗತಿಯ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಾಗಿವೆ. ಹೊಂಬುಜ, ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ, ಧರ್ಮಸ್ಥಳ–ಈ ಗುರು ಪೀಠಗಳಿಂದ ಗೌರವ ಸಂದಿದೆ. ಇವರ 'ಮಹಾಪುರಾಣ' ಉದ್ಗ್ರಂಥದ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭ (ದಿನಾಂಕ ೨೫-೧೦-೧೯೮೫) ದಲ್ಲಿ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀಮದಭಿನವ ದೇವೇಂದ್ರಕೀರ್ತಿ ಭಟ್ಟಾರಕ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು 'ಜೈನ ಧರ್ಮ ಭೂಷಣ' ಎಂಬ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನಿತ್ತು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನಿತ್ತವರು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿ ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಅನಂತರಾಜಯ್ಯನವರು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀಮತಿ ರತ್ನಮ್ಮ ಹೆಗ್ಗಡಿತಿ,

ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ–ಹೊಂಬುಜ ಶ್ರೀಗಳವರು. ರಾಜರ್ಷಿ ಡಾ. ಡಿ. ವೀರೇಂದ್ರ ಹೆಗ್ಗಡೆ ಇವರು ಇಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿರುವವರು. ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಇವರ ಪುಸ್ತಕ ವಿತರಣಾ ಸೇವಾ ಕೈಂಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದವರು ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲೆಡೆಯ ಜೈನ ಶ್ರಾವಕ-ಶ್ರಾವಕಿಯರು. ಈ ಎಲ್ಲರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾರೆ ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನವರು.

ಇಂದು ಇವರು ದಾನ ಗುಣದಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಡಿಗೇಸಿಯ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ೧೯೭೯ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಕಾರದ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ, ತೆಂಗಿನ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆಲ್ಲಿನ ಅರ್ಚಕರಿಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಐವತ್ತು ರೂ. ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದಾನಚಿಂತಾಮಣಿ ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಸಹಸ್ರಾಬ್ದಿ ಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯುತರಿಗೆ ಸನ್ಮಾನ (ದಿನಾಂಕ ೧೩ ಮೇ, ೧೯೯೪) ವಿತ್ತಾಗ ಮಿಡಿಗೇಸಿ ಜಿನಾಲಯದ ಅರ್ಚಕರಿಗೆ ಆಪದ್ಧನವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾವಿರ ರೂ. ಗಳ ಒಂದು ಪುದುವಟ್ಟು ಇಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. (ಈ ಹಣವನ್ನು ಅಂಚೆ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಪ್ರತಿ ಐದೂವರೆ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ದ್ವಿಗುಣವಾಗಿ ಬರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯು ಅರ್ಚಕರಿಗೆ ಒಂದೇ ಸೊತ್ತವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಟು.) ನಾಡಿನ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನೂ, ಒಂದೊಂದು ಸಂಘವೂ ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಗುವಂತೆ ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ದೇವಾಲಯಗಳ ಬಗೆಗೆ, ಅರ್ಚಕರ ಬಗೆಗೆ, ಪುರೋಹಿತರ ಬಗೆಗೆ ಇವರ ಕಳಕಳಿ ಇಂದು ನೆನ್ನೆಯದಲ್ಲ. (ನೋಡಿ : 'ವಿನೇಕಾಭ್ಯುದಯ', ಏಪ್ರಿಲ್, ೧೯೭೩)

ಶ್ರೀಯುತ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನವರು ಓದಿಗಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರು; ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ತಾನು ಕವಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಕಮರಿದರೂ, ಲೇಖಕನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಚಿಗುರೊಡೆದು ಫಲ ಕೊಡತೊಡಗಿ, ಇಂದಿಗೂ ಫಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಅಚಲ ನಿಷ್ಠೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಅವರು ಇಂದು "ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕದ ಗಣ್ಯ"ರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ★

—ಪಂ. ಪ. ನಾಗರಾಜಯ್ಯ
ಮೈಸೂರು

ಹಿರಿಯ ಬರಹಗಾರ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪನವರಿಗೆ 'ರತ್ನಾಕರ ವರ್ಣಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ'ಯನ್ನು ಮೂಡುಬಿದ್ರಿ ಜೈನ ಮಠದ ಚಾರುಕೀರ್ತಿ ಭಟ್ಟಾರಕ ಸ್ವಾಮಿಜಿ ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದರು. ಮಾಜಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ವೀರಪ್ಪ ಮೊಯಿಲಿ ಹಾಗೂ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಮೈತ್ರಿ ಕೂಟದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಡಿ. ಸುರೇಂದ್ರಕುಮಾರ್ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ಮೂಡಬಿದ್ರಿ ಜೈನ ಮಠದ ಚಾರುಕೀರ್ತಿ ಭಟ್ಟಾರಕ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಐದು ಸಾವಿರ ರೂ. ನಗದನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿಯ ಬರಹಗಾರ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಪ್ರೊ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ : ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು

ತಂದೆ : ಜ್ವಾಲ್ನ ಸೆಟ್ಟಿ, ಅರಸಾಪುರ, ಕೊರಟಗೆರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು, ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ.

ತಾಯಿ : ಜ್ವಾಲನಮ್ಮ.

ಜನ್ಮ ದಿನಾಂಕ : **10-5-1924**

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ :

ಪ್ರಾಥಮಿಕ : ಕನ್ನಡ ಲೋಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ, ಅರಸಾಪುರ 1936

ಮಾಧ್ಯಮಿಕ : ಅಕ್ಕಿರಾಂಪುರ, 1936-1939
ಕವಿಯಾಗುವ ಕನಸು

ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ : ಮಧುಗಿರಿ, 1939-1942. ಲೇಖನ, ಪದ್ಯ ಬರೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

1942—43 ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಸಲಿಲ್ಲ.

1943—46 ತುಮಕೂರಿನ ಇಂಟರ್ ಮಿಡಿಯೇಟ್ ಕಾಲೇಜು.

1946—49 ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. (ಆನರ್ಸ್) ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಕುವೆಂಪು, ವಿ.ಸೀ, ಕೆ.ವಿ. ರಾಘವಾಚಾರ್, ಡಿ. ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ತ.ಸು. ಶಾಮರಾಯ ಮೊದಲಾದ ಗುರುವರ್ಯರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರು.

ಕೌಟುಂಬಿಕ

1947ರಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ, ಪತ್ನಿ : ಮಡಕಶಿರ ತಾಲ್ಲೂಕು ಆಮಿದಾಲುಗೊಂದಿ ಜಯಮ್ಮ. ಮಕ್ಕಳು ಒಟ್ಟು ಆರು ಮಂದಿ.

ವ್ಯಕ್ತಿ : ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿವಿಧ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ, ಉಪ-ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಾಗಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರವೃತ್ತಿ : ಅಧ್ಯಯನ, ಅಧ್ಯಾಪನ, ಗ್ರಂಥ ರಚನೆ.

ಪ್ರಕಟಿತ ಕೃತಿಗಳು

1. ಭರತೇಶನ ಬಾಳ್ಗಬ್ಬಂ (1952)
ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ, ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿಯ ಹೋರಾಟವನ್ನು ರೋಮಾಂಚನ ಕಾರಿಯಾಗಿ ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವ ದೃಶ್ಯಕಾವ್ಯ.

2. ಪಂಪನ ಕಲಿಕರ್ಣ (1952)
ಪಂಪನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಕರ್ಣನ ಪಾತ್ರದ ರಸ ವಿಮರ್ಶೆ

3. ಪಂಪನ ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿ (1952)
ಪಂಪನ ಆದಿಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿಯ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಪಂಪನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದೆ.

4. ಹರಿಹರನ ಗಿರಿಜಾಶಂಕರರು (1954)
ಹರಿಹರ ಮಹಾಕವಿಯ ಗಿರಿಜಾಕಲ್ಯಾಣದ ರಸ ವಿಮರ್ಶೆ.

5. ರನ್ನನ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ (1954)
ರನ್ನನ ಗದಾಯುದ್ಧದ ರಸ ವಿಮರ್ಶೆ.

6. ಪಂಪನಿಂದ ಕುವೆಂಪುವರೆಗೆ (1955)
ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಹಂಗಮ ನೋಟ.

7. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ವಿರಾಟನಗರ (1956)
ಮಹಾಕವಿ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ವಿರಾಟಪರ್ವದ ರಸ ವಿಮರ್ಶೆ.

8. ರತ್ನಾಕರ (1961)
ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ. 16ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರನ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿರುವ ಈ ಕಾದಂಬರಿಗೆ 1961ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಬಹುಮಾನ ದೊರೆತಿದೆ. ಈ ಕೃತಿ ಹಿಂದೀ ಗುಜರಾತಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುವಾದವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ.

9. ರತ್ನಾಕರನ ಶತಕ ಸಾಹಿತ್ಯ (1962)
ರತ್ನಾಕರನ ಮೂರು ಶತಕಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ವಿಮರ್ಶೆ ಹಾಗೂ ತುಲನಾತ್ಮಕ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ಕೃತಿಗೆ 1963ರಲ್ಲಿ ದೇವರಾಜ ಬಹದ್ದೂರ್ ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ದೊರೆತಿದೆ.

10. ಜೇಳಿನಿ (1962)
6ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹಾಗೂ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಐತಿಹಾಸಿಕಾಂಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ.

11. ನಿರಂಜನ ಸ್ತುತಿ (1964)
ರತ್ನಾಕರನ ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ಈ ಕೃತಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಸಹಿತ ಇರುವುದರಿಂದ ಬಹು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ.

12. ಚಕ್ರೇಶ್ವರಿ (1965)
ಇದು ಜೇಳಿನಿಯ ಎರಡನೆಯ ಭಾಗ. ಕ್ರಿ.ಪೂ. 6ನೇ ಶತಮಾನದ ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಏಳುಬೀಳುಗಳನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

13. ದಾನ ಚಿಂತಾಮಣಿ (1965)
ಕರ್ನಾಟಕದ ವನಿತಾ ರತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕರತ್ನವಾದ ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆಯ ದೈವ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನೂ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಉಜ್ವಲವಾದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ 1966-67ರ ಪಿಯುಸಿ ತರಗತಿಗೆ ಪಠ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಗೂ ಅನುವಾದವಾಗಿದೆ.

14. ಸಾಮ್ರಾಟ್ ಖಾರವೇಲ (1966)
ಕ್ರಿ.ಪೂ. 2ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಳಿಂಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಭರತಖಂಡದ ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ಮೆರಗು ಕೊಟ್ಟ ಖಾರವೇಲನ ಜೀವನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. 1965-66ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪಿಯುಸಿ ತರಗತಿಗೆ ಇದು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವಾಗಿತ್ತು.

15. ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರ (1966)
ಮೈ.ವಿ.ವಿ. ಯ ಪ್ರಸಾರಾಂಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ರತ್ನಾಕರನ ಕವಿ ಕಾವ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಇದೆ.

16. ಬೊಪ್ಪಣನ ಗೊಮ್ಮಟ ಸ್ತುತಿ (1966)
ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿದೆ.

17. ಭರತೇಶ ವೈಭವ (1967)
ರತ್ನಾಕರನ ವಿಶ್ವಕಾವ್ಯವಾದ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಪದ್ಯಗಳಿವೆ. ವಿದ್ವತ್ಪೂರ್ಣವಾದ ವಿಮರ್ಶೆಯೊಡನೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

18. ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾಯ, ಪ್ರವಚನಸಾರ ಮತ್ತು ಸಮಯಸಾರ (1971)
ಭಗವಾನ್ ಕುಂದಕುಂದಾಚಾರ್ಯರ ಪ್ರಾಕೃತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

19. ರನ್ನಕವಿ (1973)
ಅಜಿತಪುರಾಣ ಮತ್ತು ಸಾಹಸಭೀಮವಿಜಯದ ವಿಮರ್ಶೆ.

20-29. ಅಮರ ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳು (10)

30. ರತ್ನಾಕರ (ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಐಬಿಎಜ್ ಪ್ರಕಾಶನ)

31. ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ —,,—

32. ನಯಸೇನ —,,—

33. ಶ್ರವಣ ಬೆಳಗೊಳ —,,—

34. ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನಜೀವನ —,,—

35. ಭಗವಾನ್ ವರ್ಧಮಾನ ಮಹಾವೀರ (1978)

36. ಮಂತ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳು (ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾನಂಬರಿ) (1986)

37. ಮಹಾಪುರಾಣ (ಗದ್ಯರೂಪ) (1985)

38. ಶ್ರವಣ ಬೆಳಗೊಳದ ಶಾಸನಗಳು (1988) (ಶಾಸನಗಳ ತಿಳಿಗನ್ನಡ ಅನುವಾದ)

39. ಗೋಮಟೇಶ ಗಾಥೆ (1995)
ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿಯಾದ ಮಾನ್ಯಶ್ರೀ ನೀರಜ್ ಜೈನ್ ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಗರ್ಭಿತ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಕೃತಿಯ ಸರಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದ ಗ್ರಂಥ.

40. ಅಹಿಂಸೆಯ ಹರಿಕಾರ ವೀರ್ ಚಂದ್ ಗಾಂಧಿ
ಅಮೆರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮೊಳಗಿಸಿದ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಜನತೆಗೆ ಜೈನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವನ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ.

ಲೇಖನಗಳು :

ವಿವೇಕಾಭ್ಯುದಯ (1952-54), ಗುರುದೇವ (1957-69), ಸನ್ಮತಿ (1957-69), ವೀರಭಾರತಿ (1957-64)—ಈ ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಶನಕವಿ, ಶೃಂಗಾರಕವಿ ರತ್ನಾಕರನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವೇ ಹೆಚ್ಚಿನವು.

ವಿಜಿ ಅಣ್ಣಾರಾಯರ 'ನಿಸರ್ಗ' ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ 'ಕಸ್ತೂರಿ' ಮಾಸಿಕದಲ್ಲಿ (1976 ರಲ್ಲಿ) ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಬುದ್ಧ ಕರ್ನಾಟಕ, ತರಳಬಾಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಗೋತ್ರಿ, ದೇವಗಂಗೆ, ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ, ಉಸಾಯನ, ಸ್ನೇಹ ಕಾರ್ತೀಕ, ಸವಿನೆನವು, ನಾಗವಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾದ

ಸಂಭಾವನಾ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿಶ್ವಕೋಶದ ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯುತರ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

1981ರಲ್ಲಿ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಗೋಮಟೇಶ್ವರ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ದೊರಕಿದೆ.

ಉದಾರದಾನಿಗಳೂ ಆದ ಶ್ರೀಯುತರು ಮಿಡಿಗೇಸಿ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಪೂಜೆಗೆ 12,000/- ರೂ. ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

1985ರಲ್ಲಿ ಹುಂಚ ಶ್ರೀ ಮಠದ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ದೇವೇಂದ್ರಕೀರ್ತಿ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು ರೂ. 11,000 ನಿಧಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂದ ಗೌರವ :

ಧರ್ಮಸ್ಥಳ, ಹೊಂಬುಜ, ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ ಮೊದಲಾದ ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಇವರನ್ನು ವಿವಿಧ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವಿಸಿವೆ. ಮಹಾಕವಿ **'ರತ್ನಾಕರ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ'**ವು ಜ್ಞಾನವೃದ್ಧರೂ, ವಯೋವೃದ್ಧರೂ, ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಜನರಲ್ಲಿ ವಾಚನಾಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವರೂ, ದರ್ಶನ ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರನ ಆರಾಧಕರೂ, ಅಪಾರ ಶಿಷ್ಯವೃಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಗುರುವರ್ಯರೂ ಆದ ಪ್ರೊ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಮೊದಲ **'ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರ ವರ್ಣಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ'** ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದೆ.

ವಿಳಾಸ: ಪ್ರೊ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ
657, 9-ಎ ಕ್ರಾಸ್, ವಿನಯ ಮಾರ್ಗ
ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಗರ, ಮೈಸೂರು-570 011
ದೂರವಾಣಿ : 22340

———

ಒಪ್ಪೋಲೆ

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ತಪ್ಪು	ಒಪ್ಪು
8	24	ಆಹಿಂಸಿ-ಹಿಂಸಿ	ಅಹಿಂಸೆ-ಸತ್ಯ
9	28	ಆ ಜೀವ	ಆ ಜೀವ
20	25	ಮುದ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆ	ಮುಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆ
23	25	ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವನು	ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವನು
49	25	ಸಾರುತ್ತಿದ್ದಿತು	ನಾರುತ್ತಿದ್ದಿತು
51	26	ಕಾರ್ಯಶುದ್ಧಿ	ಕಾಯಶುದ್ಧಿ
69	12	ನಿಗ್ಮಂಥ	ನಿಗ್ರಂಥ
75	19	ಮಾಲೆಯ ಮೇಲಿ	ಮೊಲೆಯಮೇಲಿ
86	21	ಚಾರಣಶುದ್ಧಿ	ಚಾರಣಸಿದ್ಧಿ
105	29	ಚಾರಣಶುದ್ಧಿ	ಚಾರಣಸಿದ್ಧಿ
113	4	ಜೆನರು	ಜಿನರು
116	8	ಪರಮಾರ್ಗ	ಪರಮಾರ್ಥ
132	22	ಬಲಿ	ಬಲೆ
145	17	ಅಂಗಲಾಚಿದ	ಆಂಗಲಾಚದ
178	18	ಜಿನಪರಣೀಯ	ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ
178	5	ಇದನ್ನು ಶುದ್ಧಿ	ಇದನ್ನು ಋದ್ಧಿ
178	18	ದರ್ಶನಾಮಣೀಯ	ದರ್ಶನಾವರ್ಣೀಯ
181	16	ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ	ಜ್ಯೋತಿಷ್ಕ
181	25	ಚಾರಣಶುದ್ಧಿ	ಚಾರಣಸಿದ್ಧಿ
183	11	ಅನ್ಯತ್ಯ	ಅನ್ಯತ್ವ
184	9	ಆ ಇರಯಾಣಂ	ಆ ಇರಿಯಾಣಂ
185	5	ಆದರ್ಶನ	ಅದರ್ಶನ
186	1	ಪಂಡಮಹಾವ್ರತ	ಪಂಚಮಹಾವ್ರತ

ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ : 'ರತ್ನಾಕರ' ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಶ್ರೀ ಎಂ.ವಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್,'ಅಷ್ಟೋಪವಾಸಿ ಚಂದ್ರಕೀರ್ತಿ'ಕೃತಿಗೆ ಶ್ರೀ ಡಿ. ಪದ್ಮನಾಭಶರ್ಮ,'ಭರತೇಶ ವೈಭವ'ಸಂಪಾದನೆಗೆ ಹೆಂಪನಾ ದಂಪತಿಗಳು, 'ವಿವೇಕಾನಂದ ವಾಣಿ'ಗೆ ಶ್ರೀ ಎ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜ್,'ಗೋಮಟೇಶನ ಗಾಥೆ'ಯನ್ನು ಹಿಂದಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ ಮಾಡುವಾಗ ಶ್ರೀ ಪಿ.ಎನ್. ಬಗರೆ ಇವರು ನನ್ನೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಶ್ರಮಿಸಿರುವರು. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುವೆನು (14-7-1995).

ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ಪ